Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba w składzie powiększonym)

z dnia 19 maja 2021 r.*

Dumping – Przywóz niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chin – Ostateczne cło antydumpingowe – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Stowarzyszenie – Legitymacja procesowa czynna – Interes prawny – Ustalenie szkody – Obliczanie wielkości przywozu – Wskaźniki makroekonomiczne i mikroekonomiczne – Kontrola wyrywkowa – Obliczenie kosztów produkcji przemysłu Unii – Ceny fakturowane wewnątrz grupy – Związek przyczynowy – Analiza przypisania i nieprzypisania – Brak analizy szkody w odniesieniu do danego segmentu – Ocena znaczenia podcięcia cenowego – Zachowanie poufności informacji – Prawo do obrony – Metoda NKP po NKP – Porównywalność produktów – Obliczanie wartości normalnej – Państwo analogiczne – Dostosowanie z tytułu VAT – Określenie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków

W sprawie T-254/18

China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products, z siedzibą w Pekinie (Chiny), oraz pozostali skarżący, których nazwy wymieniono w załączniku I[1], których reprezentowali R. Antonini, E. Monard i B. Maniatis, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali T. Maxian Rusche i P. Němečkova, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popierana przez

EJ Picardie, z siedzibą w Saint-Crépin-Ibouvillers (Francja), oraz pozostali interwenienci, których nazwy wymieniono w załączniku II[2], których reprezentowali U. O'Dwyer, B. O'Connor, solicitors, i M. Hommé, adwokat,

interwenienci,

* Język postępowania: angielski.

[1] Wykaz pozostałych skarżących jest załączony wyłącznie do wersji doręczonej stronom.

[2] Wykaz pozostałych interwenientów jest załączony wyłącznie do wersji doręczonej stronom.

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/140 z dnia 29 stycznia 2018 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej oraz kończącego dochodzenie dotyczące przywozu niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Indii (Dz.U. 2018, L 25, s. 6), w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących,

SĄD (czwarta izba w składzie powiększonym),

w składzie: S. Gervasoni, prezes, L. Madise, P. Nihoul (sprawozdawca), R. Frendo i J. Martín y Pérez de Nanclares, sędziowie,

sekretarz: E. Artemiou, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 29 czerwca 2020 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 31 października 2016 r. złożono do Komisji Europejskiej skargę na podstawie art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym"), w której wniesiono o wszczęcie postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Republiki Indii.

2 Skargę złożyło siedmiu producentów z Unii Europejskiej, mianowicie Fondatel Lecomte SA, Fonderies Dechaumont SA, Fundiciones de Odena, SA, Heinrich Meier Eisengießerei GmbH & Co. KG, Saint-Gobain Construction Products UK Ltd, Saint-Gobain PAM SA i Ulefos Oy (zwanych dalej „podmiotami składającymi skargę do Komisji"). Poparło ją dwóch producentów z Unii, a mianowicie EJ Picardie i Montini SpA.

3 W drodze zawiadomienia opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w dniu 10 grudnia 2016 r. (Dz.U. 2016, C 461, s. 22) Komisja wszczęła postępowanie antydumpingowe dotyczące rozpatrywanego przywozu.

4 Produktem objętym dochodzeniem były „niektóre artykuły z żeliwa płatkowego (żeliwa szarego) lub żeliwa sferoidalnego (zwanego także żeliwem ciągliwym) oraz ich części[; a]rtykuły te są z rodzaju stosowanych do przykrywania systemów naziemnych lub podziemnych lub otworów do systemów naziemnych lub podziemnych, a także umożliwiania dostępu do systemów naziemnych lub podziemnych lub umożliwiania wglądu w systemy naziemne lub podziemne" (zwane dalej „produktem objętym postępowaniem").

5 Dochodzenie w sprawie dumpingu i szkody dotyczyło okresu od dnia 1 października 2015 r. do dnia 30 września 2016 r. (zwanego dalej „okresem objętym dochodzeniem"). Analiza trendów mających znaczenie dla oceny szkody obejmowała okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do końca okresu objętego dochodzeniem (zwany dalej „badanym okresem").

6 W dniu 16 sierpnia 2017 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1480 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2017, L 211, s. 14, zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym"). Komisja nie stwierdziła tymczasowo żadnej praktyki dumpingowej w odniesieniu do przywozu pochodzącego z Republiki Indii.

7 W wyniku postępowania antydumpingowego Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/140 z dnia 29 stycznia 2018 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej oraz kończące dochodzenie dotyczące przywozu niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Indii (Dz.U. 2018, L 25, s. 6, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem").

8 China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (zwana dalej „CCCME") jest stowarzyszeniem prawa chińskiego, którego członkami są chińscy przedsiębiorcy będący producentami i eksporterami produktu objętego postępowaniem. CCCME wzięła udział w postępowaniu administracyjnym, które doprowadziło do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia.

9 Pozostałe osoby prawne, których nazwy zostały wymienione w załączniku I, to dziewięciu chińskich producentów eksportujących, z których dwóch zostało włączonych przez Komisję do próby chińskich producentów eksportujących wybranych do celów dochodzenia.

Przebieg postępowania i żądania stron

10 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 kwietnia 2018 r. skarżące, czyli CCCME i pozostałe osoby prawne, których nazwy wymieniono w załączniku I, wniosły niniejszą skargę. Odpowiedź na skargę, replikę i duplikę złożono, odpowiednio, w dniach 22 sierpnia 2018 r., 12 listopada 2018 r. i 23 lutego 2019 r.

11 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 lipca 2018 r. EJ Picardie i pozostałe osoby prawne wymienione w załączniku II wniosły o dopuszczenie ich do niniejszej sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji. Postanowieniem z dnia 24 października 2018 r. prezes pierwszej izby Sądu dopuścił tę interwencję.

12 W dniu 13 grudnia 2018 r. interwenienci złożyli w sekretariacie Sądu uwagi interwenientów. Skarżące i Komisja złożyły swoje uwagi w przedmiocie tego pisma w dniu 24 stycznia 2019 r.

13 Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do czwartej izby, której przekazana została niniejsza sprawa.

14 Na wniosek czwartej izby Sąd, na podstawie art. 28 swego regulaminu postępowania, postanowił przekazać sprawę powiększonemu składowi orzekającemu.

15 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (czwarta izba w składzie powiększonym) postanowił o otwarciu ustnego etapu postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania zadał stronom pytania na piśmie i wezwał Komisję do przedstawienia pewnego dokumentu. Strony odpowiedziały na te pytania i na to wezwanie do przedstawienia dokumentu w wyznaczonym terminie.

16 Wystąpienia stron zostały wysłuchane na rozprawie w dniu 29 czerwca 2020 r.

17 Skarżące wnoszą do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim ma ono zastosowanie zarówno do nich, jak i do członków CCCME wymienionych w załączniku A.2;

– obciążenie Komisji i interwenientów kosztami postępowania.

18 Skarżące wnoszą również do Sądu o zarządzenie, tytułem środków organizacji postępowania, przedstawienia przez Komisję obliczeń i danych źródłowych dotyczących wielkości przywozu, szkody i marginesu dumpingu chińskich i indyjskich producentów eksportujących.

19 Komisja, popierana przez interwenientów, wnosi do Sądu o:

– odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

– tytułem żądania ewentualnego – oddalenie skargi jako częściowo dopuszczalnej;

– tytułem dalszego żądania ewentualnego – oddalenie skargi jako bezzasadnej;

– obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności

20 Komisja, popierana przez interwenientów, podnosi wobec dopuszczalności skargi wniesionej do Sądu szereg zarzutów niedopuszczalności opartych na następujących podstawach:

– brak jasności i precyzji skargi (pierwszy zarzut niedopuszczalności, podniesiony tytułem żądania głównego);

– brak możliwości działania przez CCCME we własnym imieniu i w imieniu swoich członków (zarzuty niedopuszczalności drugi i trzeci, podniesione tytułem ewentualnym);

– niedopuszczalność skargi w zakresie, w jakim została wniesiona przez inne osoby prawne, których nazwy wymieniono w załączniku I (czwarty zarzut niedopuszczalności, również podniesiony tytułem ewentualnym).

21 Rzeczone zarzuty niedopuszczalności zbadano w poniższych punktach.

W przedmiocie braku jasności i precyzji skargi

22 Tytułem głównym Komisja podnosi w pierwszym zarzucie niedopuszczalności, że skarga jest niedopuszczalna w całości ze względu na to, iż nie spełnia minimalnych wymogów jasności i precyzji przewidzianych w art. 76 lit. d) regulaminu postępowania, ponieważ określenie grupy podmiotów kwestionujących zaskarżone rozporządzenie zbiorczo jako „skarżących" nie pozwala na zidentyfikowanie żądań wysuniętych w skardze przez poszczególne podmioty.

23 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mającym zastosowanie do postępowania przed Sądem na podstawie art. 53 akapit pierwszy tego statutu i art. 76 lit. d) regulaminu postępowania, skarga powinna zawierać w szczególności nazwę strony skarżącej oraz zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów.

24 Te elementy winny być na tyle jasne i precyzyjne, by umożliwiały stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi, jeśli zajdzie taka potrzeba bez dodatkowych informacji (wyrok z dnia 11 września 2014 r., Gold East Paper i Gold Huasheng Paper/Rada, T-444/11, EU:T:2014:773, pkt 93).

25 W niniejszej sprawie Komisja nie twierdzi, że skarżące nie zostały należycie zidentyfikowane ani że zarzuty nie są wystarczająco jasne, lecz podnosi, że skarżące nie sprecyzowały w skardze zarzutów podniesionych przez każdą z nich, podczas gdy takie sprecyzowanie jest konieczne do oceny wpływu ich statusu na dopuszczalność podniesionych zarzutów.

26 W tym względzie należy zaznaczyć, że wbrew temu, co twierdzi Komisja, skarga określa istotne elementy dotyczące powiązań między skarżącymi a podniesionymi zarzutami.

27 W pkt 1 skargi wyjaśniono bowiem, że została ona wniesiona, po pierwsze, przez CCCME w jej własnym imieniu w odniesieniu do niektórych żądań, po drugie, przez CCCME działającą w imieniu swoich członków, a po trzecie, przez dziewięciu chińskich producentów eksportujących działających indywidualnie bez pośrednictwa CCCME.

28 Z tego opisu wynika, że ograniczone jest jedynie żądanie stwierdzenia nieważności sformułowane przez CCCME we własnym imieniu.

29 Zakres skargi wniesionej przez CCCME działającej we własnym imieniu określono w pkt 5 skargi w ten sposób, że ma ona na celu ochronę przysługujących jej praw procesowych, przy czym w tych ramach podmiot ów powołuje się na naruszenie zasady dobrej administracji, prawa do obrony i niektórych przepisów rozporządzenia podstawowego, a mianowicie art. 6 ust. 7, art. 19 ust. 1–3 i art. 20 ust. 2 i 4.

30 Tak więc wbrew temu, co twierdzi Komisja, na podstawie skargi można ustalić związek między zarzutami i skarżącymi, które je podnoszą.

31 Stąd wniosek, że Komisja była w stanie przedstawić swoją obronę z uwzględnieniem wpływu różnic statusu skarżących na dopuszczalność zarzutów, a także określić żądania w tym zakresie, a Sąd może ze swej strony sprawować kontrolę z pełną znajomością rzeczy, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 24 powyżej.

32 W tych okolicznościach pierwszy zarzut niedopuszczalności należy oddalić.

W przedmiocie dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim została wniesiona przez CCCME we własnym imieniu

33 W skardze CCCME wskazuje, że działa we własnym imieniu w celu ochrony praw procesowych, które przyznano jej w trakcie dochodzenia na podstawie rozporządzenia podstawowego.

34 Zdaniem Komisji, popieranej przez interwenientów, skarga jest niedopuszczalna w tym względzie, ponieważ CCCME nie jest stowarzyszeniem reprezentującym interesy swoich członków, lecz emanacją Chińskiej Republiki Ludowej. Z tego względu nie może powoływać się na prawa procesowe przyznane stowarzyszeniom reprezentatywnym i stronom zainteresowanym w rozporządzeniu podstawowym, lecz w świetle tego rozporządzenia należy przyznać jej status przedstawiciela państwa wywozu, który dawałby jej co najwyżej prawo do informacji.

35 Na poparcie tego stanowiska, które zostało przedstawione tytułem ewentualnym i stanowi drugi zarzut niedopuszczalności podniesiony w związku z dopuszczalnością skargi, Komisja i interwenienci przedstawiają następujące elementy.

36 Po pierwsze, art. 4 statutu CCCME zastrzega, że organizacja ta działa pod nadzorem i zarządem oraz zgodnie z wytycznymi zawodowymi chińskiego ministerstwa spraw cywilnych i chińskiego ministerstwa handlu oraz stanowi, że CCCME stanowi grupę roboczą administracji chińskiej, a nie stowarzyszenie zawodowe.

37 Po drugie, walne zgromadzenie członków CCCME zbiera się tylko raz na pięć lat, jak wskazano w art. 16 statutu, chociaż zgromadzenie to wskazano jako najwyższy organ grupy i z tego tytułu powinno ono dysponować uprawnieniami wymienionymi w art. 14 statutu CCCME.

38 Po trzecie, chińskie izby handlowe powstały w wyniku reorganizacji instytucji rządowych i chińskiej partii komunistycznej. Przy okazji tej reorganizacji ich rola jako przedłużenia partii i organów publicznych nie uległa jednak zasadniczej zmianie. Organy publiczne decydują o ich działaniach, w związku z czym nie mają one wymaganej niezależności, aby izby te można było uznać za stowarzyszenia reprezentatywne.

39 Po czwarte, CCCME jest zarządzana przez urząd krajowy właściwy do zarządzania stowarzyszeniami zgodnie z chińskim ustawodawstwem mającym zastosowanie do stowarzyszeń, co skutkuje tym, że nie może ona podejmować żadnych inicjatyw ani zajmować stanowiska bez uprzedniego zezwolenia Chińskiej Republiki Ludowej.

40 Po piąte, istnienie ścisłych związków z chińskim ministerstwem handlu znajduje potwierdzenie w fakcie, że zastępca dyrektora tego ministerstwa wziął udział w spotkaniu CCCME w dniu 9 grudnia 2016 r., poświęconym analizie planowanego wówczas przez Komisję dochodzenia, które doprowadziło do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia. Jeśli chodzi o jego udział, który został potwierdzony protokołem ze wspomnianego spotkania przedstawionym przez skarżące, Komisja wyjaśnia, że stanowi on potwierdzenie tego, iż uczestnictwo CCCME w dochodzeniu dawało Chińskiej Republice Ludowej możliwość monitorowania jego przebiegu. To właśnie w celu wykonywania tejże kontroli CCCME była systematycznie obecna podczas weryfikacji przeprowadzonych przez pracowników Komisji w siedzibie chińskich producentów eksportujących. Ci ostatni umieszczali ją zresztą jako adresata kopii wszystkich wiadomości elektronicznych wymienianych z Komisją, nawet jeśli nie byli członkami CCCME.

41 Interwenienci wskazują natomiast, że na polecenie Chińskiej Republiki Ludowej CCCME wdraża strategię mającą na celu osłabienie zasadności środków ochrony handlowej przyjmowanych przez Unię i Światową Organizację Handlu (WTO). Przejawia się to w fakcie, że w niniejszym sporze CCCME stara się uzyskać dwie fundamentalne zmiany, a mianowicie, po pierwsze, rozszerzenie kontroli sprawowanej przez Sąd nad zgodnością z prawem zaskarżonego rozporządzenia, a po drugie, uzyskanie pełnego dostępu do poufnych danych znajdujących się w aktach dochodzenia prowadzonego przez Komisję.

42 Po szóste, interwenienci podnoszą, że CCCME sama przedstawia się w swojej witrynie internetowej jako organizacja, której zadaniem jest dostosowywanie i regulowanie krajowego systemu gospodarki rynkowej. W tym duchu wskazują oni, że w ramach CCCME utworzono komitet roboczy ds. samodyscypliny przemysłu, służący unikaniu szkodliwej konkurencji między chińskimi przedsiębiorstwami w dziedzinie handlu zewnętrznego i inżynierii rynków zagranicznych.

43 Po siódme, zaświadczenia przedstawione przez skarżące wskazują, że 19 przedsiębiorstw, w imieniu których CCCME, jak twierdzi, działa, nie było członkami tej organizacji w trakcie dochodzenia, lecz zostało nimi dopiero w okresie od grudnia 2017 r. do stycznia 2018 r. CCCME nie może w takich okolicznościach twierdzić, że jest rzeczywistym reprezentatywnym stowarzyszeniem tych członków. Zresztą witryna internetowa CCCME nie wskazuje produktów z żeliwa jako branży, w której to stowarzyszenie działa.

44 W celu zajęcia stanowiska należy przypomnieć, że zadanie spoczywające na sądzie Unii w przypadku wniesienia do niego zarzutu dotyczącego dopuszczalności skargi lub jej części polega na ustaleniu, czy spełnione zostały przewidziane w orzecznictwie wymogi dotyczące tego rodzaju zarzutu.

45 W niniejszej sprawie należy wskazać, że zgodnie z orzecznictwem aby ustalić, czy CCCME jest uprawniona do wniesienia skargi we własnym imieniu, należy sprawdzić, czy posiada ona, po pierwsze, czynną legitymację procesową, a po drugie, interes prawny wymagany przez art. 263 TFUE (zob. podobnie wyrok z dnia 17 września 2015 r., Mory i in./Komisja, C-33/14 P, EU:C:2015:609, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo).

– *W przedmiocie czynnej legitymacji procesowej*

46 Co się tyczy czynnej legitymacji procesowej, zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim tego postanowienia, skargę na akty, których jest adresatem, które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, a także na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych.

47 Ponieważ CCCME nie jest adresatem zaskarżonego rozporządzenia, należy ustalić, czy w zakresie, w jakim zmierza do ochrony swych praw procesowych poprzez wniesienie skargi we własnym imieniu, może oprzeć się na drugim przypadku przewidzianym w art. 263 akapit czwarty TFUE, zgodnie z którym strona skarżąca może wykazać, że zaskarżony akt dotyczy jej, po pierwsze, indywidualnie, a po drugie, bezpośrednio.

48 Oba te wymogi (oddziaływanie indywidualne i oddziaływanie bezpośrednie) zostały zbadane kolejno w poniższych punktach.

49 Zgodnie z orzecznictwem oddziaływanie indywidualne oznacza, że zaskarżony akt dotyczy strony skarżącej z powodu cech, które są dla niej charakterystyczne, lub z powodu sytuacji faktycznej, za sprawą której wyróżnia się ona spośród innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny do adresata decyzji (wyrok z dnia 15 lipca 1963 r., Plaumann/Komisja, 25/62, EU:C:1963:17, s. 223).

50 Okoliczność, że dana osoba lub podmiot bierze udział w taki czy inny sposób w procesie prowadzącym do przyjęcia zaskarżonego aktu, nie wystarczy, by zindywidualizować ją w stosunku do danego aktu (zob. podobnie wyroki: z dnia 4 października 1983 r., Fediol/Komisja, 191/82, EU:C:1983:259, pkt 31; z dnia 17 stycznia 2002 r., Rica Foods/Komisja, T-47/00, EU:T:2002:7, pkt 55; z dnia 9 czerwca 2016 r., Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada, T-276/13, EU:T:2016:340, pkt 81).

51 Natomiast można uznać, że oddziaływanie indywidualne zostało wykazane, jeżeli przepis prawa Unii nakazuje, w celu wydania aktu Unii zastosować procedurę, w ramach której dana osoba lub podmiot może dochodzić swych praw procesowych, w tym prawa do bycia wysłuchaną, gdyż szczególny status prawny, z którego osoba ta korzysta, skutkuje zatem jej indywidualizacją w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE (zob. podobnie wyroki: z dnia 4 października 1983 r., Fediol/Komisja, 191/82, EU:C:1983:259, pkt 31; z dnia 17 stycznia 2002 r., Rica Foods/Komisja, T-47/00, EU:T:2002:7, pkt 55; z dnia 9 czerwca 2016 r., Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada, T-276/13, EU:T:2016:340, pkt 81).

52 W tym kontekście należy zbadać, czy w toku postępowania, które doprowadziło do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, autor tego aktu przyznał CCCME prawa procesowe, o których ochronę mogłaby wystąpić, działając we własnym imieniu przed sądem Unii.

53 W ramach tej analizy należy stwierdzić, że CCCME otrzymała od Komisji, w rezultacie złożenia odnośnego wniosku, zezwolenie na dostęp do akt dochodzenia na podstawie art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, przy czym zezwolenie to zostało udzielone w dniu 16 grudnia 2016 r.

54 Następnie Komisja przekazała CCCME, zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, dokonane przez nią ustalenia tymczasowe. Zgodnie z aktami sprawy przekazanie to miało miejsce w dniu 17 sierpnia 2017 r. CCCME przedstawiła uwagi na piśmie w przedmiocie ustaleń tymczasowych w dniu 15 września 2017 r.

55 Następnie w dniu 8 listopada 2017 r. CCCME otrzymała zgodnie z art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ustalenia ostateczne, w których Komisja zamierzała zalecić wprowadzenie środków ostatecznych.

56 W przedmiocie ustaleń ostatecznych CCCME przedstawiła w dniu 20 listopada 2017 r. uwagi na piśmie, na które Komisja odpowiedziała, jak wskazano w motywie 9 zaskarżonego rozporządzenia.

57 Wreszcie Komisja przyznała CCCME prawo uczestnictwa w dwóch przesłuchaniach zorganizowanych w ramach dochodzenia, jak przewiduje art. 6 ust. 5 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do osób lub podmiotów, które w terminie wyznaczonym w ogłoszeniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zwrócą się na piśmie o wysłuchanie, wykazując, że są rzeczywiście zainteresowanymi stronami, że wynik postępowania może ich dotyczyć i że istnieją szczególne powody ich wysłuchania.

58 Z tych okoliczności procesowych wynika, że w toku całego postępowania administracyjnego Komisja uznawała CCCME za zainteresowaną stronę, której należało przyznać prawa procesowe przewidziane w rozporządzeniu podstawowym.

59 Uznanie tego statusu i praw wynikających stąd dla CCCME odnotowano w zaskarżonym rozporządzeniu, w którym Komisja wskazała w motywie 25, że zgodnie z przepisami zawartymi w rozporządzeniu podstawowym podmiot ten należy uznać za zainteresowaną stronę reprezentującą w szczególności chiński przemysł odlewniczy.

60 Na tej podstawie należy uznać, że ze względu na to, iż CCCME została w ten sposób przez Komisję zindywidualizowana w toku postępowania administracyjnego, spełnia ona ustanowione w orzecznictwie wymogi pozwalające uznać, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy jej indywidualnie na potrzeby skargi wniesionej we własnym imieniu w celu ochrony jej praw procesowych.

61 Komisja wraz z interwenientami podważają ów wniosek; chociaż nie kwestionują faktu przyznania CCCME w toku dochodzenia na podstawie rozporządzenia podstawowego praw procesowych i szczególnego statusu, to podnoszą, że sytuacja ta wynika w rzeczywistości z błędu. Przygotowując swoją obronę przed Sądem, Komisja zdała sobie sprawę, że CCCME jako emanacji Chińskiej Republiki Ludowej nie można w rzeczywistości przyznać statusu i praw procesowych przewidzianych w rozporządzeniu podstawowym. Uznanie takiego błędu, nawet jeśli następuje na etapie skargi do sądu, powinno, zdaniem tej instytucji, prowadzić do niedopuszczalności skargi wniesionej przez CCCME we własnym imieniu.

62 W odpowiedzi na ten argument, po pierwsze, należy przypomnieć, że sąd Unii, przed którym podniesiono zarzut dotyczący dopuszczalności, powinien zbadać, czy zostały spełnione wymogi wynikające z traktatu, a badanie to doprowadziło do uznania, że wymogi te w niniejszej sprawie są spełnione.

63 Po drugie należy zauważyć, że argumentacja Komisji sprowadza się do sugestii, iż status prawny, który Komisja przyznała CCCME zgodnie z rozporządzeniem podstawowym, należy na potrzeby niniejszej skargi pominąć, ponieważ status ten wynika z błędu, za który odpowiedzialność ponosi ta właśnie instytucja.

64 Tymczasem taki błąd – przy założeniu, że zostanie wykazany – nie może unieważnić uznania okoliczności i przyznania praw w toku postępowania administracyjnego, tym bardziej że autor zaskarżonego aktu ma możliwość skorygowania błędów popełnionych przez niego przy wydawaniu tego aktu. Tym samym instytucja wydająca akt, jeśli spostrzeże błąd, może postanowić o odebraniu przyznanych praw procesowych i statutu zainteresowanej stronie, bez uszczerbku dla możliwości zwrócenia się przez nią w takiej sytuacji do sądu Unii o dokonanie kontroli ważności wydanej w ten sposób decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 27 stycznia 2000 r., BEUC/Komisja, T-256/97, EU:T:2000:21, pkt 27, 84). W przypadku zidentyfikowania błędu po zakończeniu postępowania administracyjnego, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie zgodnie z argumentacją przedstawioną przez Komisję, autor zaskarżonego aktu zachowuje możliwość wycofania go, wznowienia postępowania i skorygowania błędu na etapie, na którym został on popełniony (zob. podobnie wyrok z dnia 16 marca 2016 r., Frucona Košice/Komisja, T-103/14, EU:T:2016:152, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo), w tym przypadku również bez uszczerbku dla możliwości zakwestionowania przez zainteresowaną stronę wydanej względem niej decyzji.

65 Z powyższego wynika, że należy oddalić argument podniesiony przez Komisję z poparciem interwenientów.

66 Na wszelki wypadek trzeba zaznaczyć, że Komisja twierdzi również, iż nawet przy założeniu, że CCCME może domagać się przyznania jej praw procesowych wynikających z rozporządzenia podstawowego, podmiot ten trzeba uznać za reprezentatywne stowarzyszenie w rozumieniu tego rozporządzenia, a nie za zainteresowaną stronę w rozumieniu owego rozporządzenia. Tymczasem status reprezentatywnego stowarzyszenia przyznawałby dostęp do praw procesowych bardziej ograniczonych niż prawa przysługujące zainteresowanym stronom, w związku z czym skargę należałoby uznać za niedopuszczalną w odniesieniu do niektórych praw procesowych podnoszonych przez CCCME, przyznawanych na mocy rozporządzenia podstawowego jedynie stronom zainteresowanym.

67 Odpowiadając na ten argument wystarczy wskazać, że opis CCCME przedstawiony przez Komisję nie odpowiada temu, co wskazano w zaskarżonym rozporządzeniu, którego uzasadnienie należy brać pod uwagę przy rozpatrywaniu niniejszej skargi.

68 W zaskarżonym rozporządzeniu Komisja uznała bowiem jednoznacznie, że CCCME posiada status zainteresowanej strony, jak wskazano w pkt 59 powyżej. I tak, Komisja wyraziła się w motywie 25 w następujący sposób:

„[…] Komisja stwierdziła, że akta udostępnione do wglądu stronom, w tym CCCME, zawierały wszelkie informacje istotne dla przedstawienia ich spraw i wykorzystane podczas dochodzenia. Jeżeli dana informacja została uznana za poufną, w aktach dostępnych do wglądu przedstawiono jej stosowne streszczenie. Wszystkie zainteresowane strony, w tym CCCME, miały dostęp do akt udostępnionych do wglądu i mogły się z nimi zapoznać. W odniesieniu do CCCME Komisja zauważyła, że chociaż reprezentuje ona – między innymi – chiński przemysł odlewniczy, żaden z objętych próbą producentów eksportujących nie udzielił jej zezwolenia na dostęp do jego informacji poufnych. Poufne informacje przesłane poszczególnym chińskim producentom eksportującym objętym próbą nie mogły zatem zostać przekazane CCCME”.

69 Ponadto, jak wynika z pkt 53–58 powyżej, w toku postępowania Komisja przyznała CCCME zarówno prawa procesowe wyraźnie przewidziane dla stowarzyszeń reprezentatywnych, takie jak prawa ustanowione w art. 20 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego, pozwalające na uzyskanie informacji na temat najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których zostały ustanowione środki tymczasowe lub na podstawie których ma być zalecone wprowadzenie środków ostatecznych, jak i inne uprawnienia procesowe, które na podstawie tego rozporządzenia przyznaje się bez rozróżnienia wszystkim zainteresowanym stronom, takie jak prawo do bycia wysłuchanym zgodnie z art. 6 ust. 5.

70 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że CCCME spełnia wymogi potrzebne do uznania indywidualnego oddziaływania względem niej w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, bez uszczerbku dla możliwości ewentualnego odmówienia CCCME przez Komisję w przyszłości rzeczonego statusu i gwarancji oraz możliwości zakwestionowania w takim przypadku przez ów podmiot takiej decyzji przed sądem Unii.

71 Po wykazaniu w ten sposób występowania indywidualnego oddziaływania należy zbadać, czy można uznać, że zaskarżony akt dotyczy CCCME również bezpośrednio, co wymaga kumulatywnego spełnienia następujących przesłanek.

72 Po pierwsze, zaskarżony akt wywołuje bezpośredni wpływ na sytuację prawną strony skarżącej (wyrok z dnia 13 października 2011 r., Deutsche Post i Niemcy/Komisja, C-463/10 P i C-475/10 P, EU:C:2011:656, pkt 66).

73 Po drugie, zaskarżony akt nie pozostawia żadnego zakresu swobodnego uznania swoim adresatom, których obowiązkiem jest go wykonać, a wykonanie to ma mieć charakter automatyczny i wynikać z samego aktu Unii bez stosowania innych przepisów pośrednich (wyrok z dnia 13 października 2011 r., Deutsche Post i Niemcy/Komisja, C-463/10 P i C-475/10 P, EU:C:2011:656, pkt 66).

74 Przesłanki te są w niniejszym przypadku spełnione, ponieważ CCCME może dochodzić poszanowania swych praw procesowych tylko pod warunkiem, że ma możliwość zakwestionowania zaskarżonego rozporządzenia.

75 Skoro zatem zaskarżony akt dotyczy CCCME nie tylko indywidualnie, ale również bezpośrednio, należy stwierdzić, że CCCME ma czynną legitymację procesową do działania we własnym imieniu w celu zapewnienia ochrony jej praw procesowych (zob. podobnie wyrok z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, pkt 101–109).

76 W celu uzupełnienia analizy należy wskazać, że w odpowiedzi na skargę Komisja stwierdziła, iż CCCME nie jest osobą prawną w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Na rozprawie wycofała jednak ten zarzut niedopuszczalności po zbadaniu dokumentów przedstawionych przez skarżące w odniesieniu do osobowości prawnej CCCME w świetle prawa chińskiego, co odnotowano w protokole z rozprawy.

– ***W przedmiocie interesu prawnego***

77 W odniesieniu do legitymacji czynnej orzecznictwo wyjaśnia, że skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie wówczas, gdy strona skarżąca ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu (wyrok z dnia 10 grudnia 2010 r., Ryanair/Komisja, od T-494/08 do T-500/08 i T-509/08, EU:T:2010:511, pkt 41; postanowienia: z dnia 9 listopada 2011 r., ClientEarth i in./Komisja, T-120/10, niepublikowane, EU:T:2011:646, pkt 46; z dnia 30 kwietnia 2015 r., EEB/Komisja, T-250/14, niepublikowane, EU:T:2015:274, pkt 14).

78 W tym względzie należy zauważyć, że stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia spowodowałoby powstanie obowiązku wznowienia przez Komisję postępowania antydumpingowego, a jeśli instytucja ta uznałaby, że zostały spełnione przesłanki przewidziane w tym względzie w rozporządzeniu podstawowym – również obowiązku umożliwienia CCCME udziału w postępowaniu poprzez zebranie od niej uwag zgodnie z rozporządzeniem podstawowym.

79 Ze względu na to, że stwierdzenie nieważności może wywoływać takie skutki, może ono mieć konsekwencje prawne dla CCCME działającej w swoim imieniu.

80 W tych okolicznościach należy uznać, że CCCME ma interes prawny wymagany do wniesienia niniejszej skargi we własnym imieniu.

W przedmiocie dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim została wniesiona przez CCCME w imieniu jej członków, i w przedmiocie dopuszczalności argumentów podniesionych na poparcie skargi

81 W trzecim zarzucie niedopuszczalności, również podniesionym tytułem ewentualnym, Komisja kwestionuje możliwość wniesienia przez CCCME skargi w imieniu swoich członków, za pomocą czterech argumentów.

– Brak reprezentatywnego charakteru

82 Komisja, popierana przez interwenientów, podnosi, że prawo do wniesienia skargi do sądu przysługujące stowarzyszeniom w zakresie, w jakim działają w imieniu swoich członków, jest w orzecznictwie zastrzeżone dla tych spośród nich, które mają charakter reprezentatywny. W tradycji prawnej państw członkowskich pojęcie to oznacza podmiot prawa prywatnego zdolny do reprezentowania zbiorowych interesów swoich członków, którzy zdefiniowali je w sposób demokratyczny w ramach tego podmiotu. Wspomniany charakter reprezentatywny nie występuje w przypadku CCCME, którą należy uznać za emanację Chińskiej Republiki Ludowej, i w związku z tym CCCME nie może skorzystać ze wspomnianego orzecznictwa.

83 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem stowarzyszenie jest uprawnione do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności w szczególności wówczas, gdy reprezentuje ono interesy przedsiębiorstw, które same są uprawnione do wniesienia skargi (postanowienie z dnia 23 listopada 1999 r., Unión de Pequeños Agricultores/Rada, T-173/98, EU:T:1999:296, pkt 47; wyrok z dnia 15 września 2016 r., Molinos Río de la Plata i in./Rada, od T-112/14 do T-116/14 i T-119/14, niepublikowany, EU:T:2016:509, pkt 33).

84 Możliwość działania przez stowarzyszenie w imieniu jego członków opiera się na istotnej korzyści zapewnianej przez ten sposób postępowania, ponieważ pozwala uniknąć wnoszenia dużej liczby skarg na te same akty przez członków stowarzyszenia, które reprezentuje ich interesy (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 lipca 1995 r., AITEC i in./Komisja, od T-447/93 do T-449/93, EU:T:1995:130, pkt 60; z dnia 15 września 2016 r., Molinos Río de la Plata i in./Rada, od T-112/14 do T-116/14 i T-119/14, niepublikowany, EU:T:2016:509, pkt 35; z dnia 30 kwietnia 2019 r., UPF/Komisja, T-747/17, EU:T:2019:271, pkt 25).

85 Z orzecznictwa przytoczonego w pkt 84 powyżej wynika, że dla realizacji tej korzyści konieczne i wystarczające jest, po pierwsze, aby odnośne stowarzyszenie działało w imieniu swoich członków (którzy sami mogą wnieść skargę, co należy zweryfikować później), a po drugie, aby na wniesienie danej skargi pozwalały uprawnienia przyznane mu w statucie.

86 Należy zbadać, czy można uznać, że w odniesieniu do CCCME oba te wymogi zostały spełnione.

87 Co się tyczy pierwszego wymogu, trzeba stwierdzić, że w celu wykazania ich statusu członków CCCME przedstawiła Sądowi w odniesieniu do każdego przedsiębiorstwa, w imieniu którego wniesiono skargę, dokument potwierdzający jego status członka.

88 Co się tyczy drugiego wymogu, można zauważyć, że statut przedstawiony przez CCCME określa przedmiot działalności tego stowarzyszenia w taki sposób, że może on obejmować wszczynanie postępowań sądowych mających na celu obronę interesów jego członków przed środkami ochrony handlowej.

89 Ustalenie to opiera się na art. 3 statutu CCCME, który określa jej przedmiot działalności jako „zapewnianie swoim członkom koordynacji i konsultacji oraz świadczenie usług; ochrona równych warunków działania przed protekcjonizmem; obrona praw i uzasadnionych interesów członków; promowanie zdrowego rozwoju przemysłu mechanicznego i elektronicznego”.

90 Stwierdzenie to znajduje podstawę również w art. 6 ust. 4, 5 i 9 statutu, który przyznaje CCCME uprawnienia w zakresie „organizowania przedsiębiorstw w celu zarządzania skargami handlowymi i sporami w dziedzinie własności intelektualnej dotyczącymi wywozu za granicę produktów mechanicznych i elektronicznych z Chin, udzielania porad prawnych i wsparcia prawnego członkom, występowania do rządu o przeprowadzenie dochodzenia w sprawie nieuczciwych praktyk konkurencyjnych zagranicznych przedsiębiorstw[,] organizacji prac nad uregulowaniami dotyczącymi usług przemysłowych[,] popularyzowania samo-regulacji w branży[,] utrzymywania normalnego porządku handlowego w odniesieniu do przywozu i wywozu, a także promowania wspólnych interesów członków […] oraz wykonywania innych zadań w zależności od potrzeb członków”.

91 Należy też zauważyć, że przedmiot działalności CCCME jest opisany w jej statucie podobnie jak w statutach stowarzyszeń skarżących w sprawie, w której zapadł wyrok z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, pkt 60–63), w którym Trybunał orzekł, iż przesłanka dotycząca czynnej legitymacji procesowej tych stowarzyszeń została spełniona.

92 Należy zatem uznać, że w niniejszej sprawie obie ustanowione w orzecznictwie przesłanki wniesienia skargi przez stowarzyszenie w imieniu swoich członków są spełnione.

93 Komisja i interwenienci kwestionują jednak to stanowisko w dwóch aspektach.

94 W pierwszej kolejności interwenienci sygnalizują, że zaświadczenia przedstawione przez CCCME w celu wykazania statusu członka przedsiębiorstw korzystających z usług tej organizacji zostały sporządzone krótko przed wniesieniem skargi, a ich przynależności nie wykazano na etapie postępowania administracyjnego, które doprowadziło do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia.

95 Tymczasem, aby zastosowanie znajdowało orzecznictwo pozwalające stowarzyszeniom na działanie w imieniu ich członków, należy wykazać reprezentowanie członków przez stowarzyszenie w całym toku postępowania, w tym na etapie postępowania administracyjnego, bez czego reprezentacja miałaby charakter sztuczny, związany wyłącznie z wniesieniem skargi.

96 W tym względzie wystarczy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem przyznanie stowarzyszeniom prawa do wniesienia skargi w imieniu ich członków opiera się na względach proceduralnych związanych z prawidłowym przebiegiem postępowania, a mianowicie na korzyści wynikającej z koncentracji w jednej skardze całości powództw, które w przeciwnym razie wnosiłyby poszczególne zainteresowane przedsiębiorstwa (zob. pkt 84 powyżej), a zatem, aby umożliwić stowarzyszeniu wniesienie skargi w imieniu członków, nie jest wymagane, aby reprezentacja obejmowała całe postępowanie, w tym etap postępowania administracyjnego.

97 W niniejszej sprawie taka korzyść występuje, ponieważ skarga wniesiona przez CCCME w imieniu jej członków pozwala uniknąć wniesienia powództwa osobno przez każdego z członków, w imieniu których działa ona. Ponadto bezsporne jest, że w dniu wniesienia skargi przedsiębiorstwa, w imieniu których CCCME działa przed sądem, były członkami tego stowarzyszenia.

98 W drugiej kolejności Komisja popierana przez interwenientów podnosi, że poza dwoma wyżej przeanalizowanymi wymogami, jest jeszcze trzeci, związany z reprezentatywnym charakterem rozpatrywanego stowarzyszenia w rozumieniu wspólnej tradycji prawnej państw członkowskich, który został wprowadzony wyrokiem z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155).

99 W tym względzie należy zauważyć, że w wyroku z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, pkt 120–125) Trybunał uznał, że brak prawa głosu czy też innego instrumentu pozwalającego przedsiębiorstwom na dochodzenie ich interesów w ramach stowarzyszenia nie stoi na przeszkodzie wniesieniu przez owo stowarzyszenie skargi w imieniu członków.

100 Na tej podstawie Trybunał uchylił wyrok z dnia 9 czerwca 2016 r., Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada (T-276/13, EU:T:2016:340), w którym w pierwszej instancji Sąd, wprowadzając dodatkowy wymóg w stosunku do omówionych powyżej przesłanek, uznał, że w przypadku, gdy stowarzyszenie działa w imieniu swoich członków, jego prawo do wytoczenia powództwa powinno być uzależnione od istnienia prawa głosu lub innego instrumentu umożliwiającego tym ostatnim zapewnienia uwzględnienia ich opinii w ramach danej organizacji.

101 Należy zatem oddalić dokonaną przez Komisję i interwenientów wykładnię wyroku z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155), zgodnie z którą prawo stowarzyszeń do występowania przed sądami w imieniu członków uzależnione jest od spełnienia dodatkowej przesłanki związanej z reprezentatywnym charakterem tego stowarzyszenia w rozumieniu wspólnej tradycji prawnej państw członkowskich.

102 Ponadto można zauważyć, że prawodawca Unii wykazał się podejściem dosyć realistycznym, przewidując w uregulowaniach antydumpingowych sytuację, w której przywóz po cenach dumpingowych pochodzi z kraju nieposiadającego gospodarki rynkowej. I tak art. 2 rozporządzenia podstawowego ustanawia różne zasady ustalania wartości normalnej w zależności od tego, czy producenci eksportujący objęci postępowaniem mają siedzibę w państwie posiadającym gospodarkę rynkową, czy też nie.

103 Jeżeli warunek reprezentatywności byłby wymagany w odniesieniu do podmiotu występującego jako stowarzyszenie, to w celu dokonania oceny, czy przesłanka ta jest spełniona, należałoby wziąć pod uwagę, po pierwsze, specyfikę państwa trzeciego, z którego pochodzi, a po drugie fakt, że jeśli chodzi o państwo nieposiadające gospodarki rynkowej, w funkcjonowanie i działalność przedsiębiorstw lub stowarzyszeń działających na jego terytorium ingerują w większym stopniu organy publiczne.

104 Na podstawie tych rozważań można uznać, że pierwszy argument przedstawiony przez Komisję i interwenientów przeciwko dopuszczalności skargi wniesionej przez CCCME w imieniu jej członków należy oddalić.

– *Charakter zaskarżonego rozporządzenia*

105 Również w celu zakwestionowania możliwości działania CCCME w imieniu jej członków Komisja podnosi, że charakter zaskarżonego rozporządzenia stoi na przeszkodzie stosowaniu w sporach dotyczących środków ochrony handlowej orzecznictwa dotyczącego dopuszczalności skarg wnoszonych przez stowarzyszenia.

106 Zdaniem Komisji, zaskarżone rozporządzenie obejmuje zbiór decyzji dotyczących poszczególnych producentów eksportujących. Ponieważ skutki ewentualnego stwierdzenia nieważności tego rozporządzenia mogą być korzystne jedynie dla producenta eksportującego, który wniósł skargę, to ze względów pewności prawa istotne jest zidentyfikowanie przedsiębiorstw wnoszących o takie stwierdzenie nieważności za pośrednictwem działającego w ich imieniu stowarzyszenia. Tymczasem biorąc pod uwagę komunikat w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* odnoszący się do postępowań sądowych wszczętych przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej zidentyfikowanie ich nie jest możliwe, jeżeli skargę wnosi w imieniu swoich członków stowarzyszenie.

107 W tym względzie należy zauważyć, że orzecznictwo nie pozwala na wyłączenie prawa stowarzyszenia do występowania w imieniu swoich członków w sporach dotyczących środków ochrony handlowej (zob. podobnie wyroki: z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, pkt 126; z dnia 21 marca 2012 r., Fiskeri og Havbruksnæringens Landsforening i in./Rada, T-115/06, niepublikowany, EU:T:2012:136, pkt 29; z dnia 15 września 2016 r., Molinos Río de la Plata i in./Rada, od T-112/14 do T-116/14 i T-119/14, niepublikowany, EU:T:2016:509, pkt 63).

108 Uznane w orzecznictwie korzyści procesowe wynikające z tego rodzaju skarg występują również w niniejszej sprawie, ponieważ rozporządzenia ustanawiające cła antydumpingowe mogą dotyczyć znacznej liczby producentów eksportujących zidentyfikowanych w tych aktach lub objętych dochodzeniem poprzedzającym ich przyjęcie.

109 Prawdą jest, że zgodnie z orzecznictwem rozporządzenie nakładające różne cła antydumpingowe dotyczy indywidualnie każdego podmiotu tylko poprzez przepisy nakładające na niego określone cło antydumpingowe i określające jego wysokość, a nie przepisy nakładające cła antydumpingowe na inne przedsiębiorstwa (wyrok z dnia 10 marca 1992 r., Ricoh/Rada, C-174/87, EU:C:1992:108, pkt 7).

110 W związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nakładającego cła antydumpingowe, jeżeli zostanie uwzględniona, pociąga za sobą stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia w zakresie, w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na stronę skarżącą, natomiast wspomniane stwierdzenie nieważności nie ma wpływu na ważność innych elementów tego rozporządzenia, a w szczególności na cło antydumpingowe mające zastosowanie do innych podmiotów gospodarczych (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lutego 2001 r., Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, pkt 27).

111 Wystarczy jednak stwierdzić, że producenci eksportujący, w imieniu których działa CCCME, to 19 chińskich producentów eksportujących wymienionych w załączniku A.2 do skargi, czyli Hebei Cheng'An Babel Casting Co. Ltd, Shanxi Jiaocheng Xinglong Casting Co. Ltd, Tianjin Jinghai Chaoyue Industrial and Commercial Co. Ltd, Qingdao Jiatailong Industrial Co. Ltd, Qingdao Jinfengtaike Machinery Co. Ltd, Shahe City Fangyuan Casting Co. Ltd, Shandong Heshengda Machinery Technology Co. Ltd, Baoding Shuanghu Casting Co. Ltd, Tang County Kaihua Metal Products Co. Ltd, Weifang Nuolong Machinery Co. Ltd, Laiwu Xinlong Weiye Foundry Co. Ltd, Handan Zhangshui Pump Manufacturing Co. Ltd, Zibo Joy's Metal Co. Ltd, Dingxiang Sitong Forging and Casting Industrial, Jiaocheng County Honglong Machinery Manufacturing Co. Ltd, Laiwu City Haitian Machinery Plant, Lianyungang Ganyu Xingda Casting Foundry, Rockhan Technology Co. Ltd oraz Botou GuangTai Precision Casting Factory.

112 Wynika z tego, że zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 110 powyżej jedynie ci członkowie mogliby uzyskać stwierdzenie nieważności, gdyby Sąd uwzględnił skargę wniesioną w ich imieniu przez CCCME.

113 Z tego względu należy oddalić drugi argument przedstawiony przez Komisję w celu zakwestionowania dopuszczalności skargi wniesionej przez CCCME w imieniu jej członków.

– ***Członkowie nieobjęci próbą***

114 Komisja przypomina, że członkowie CCCME nie zostali objęci próbą chińskich producentów eksportujących wybranych przez nią w toku dochodzenia, i twierdzi, że orzecznictwo zastrzega legitymację procesową wyłącznie dla podmiotów gospodarczych, które zostały nią objęte.

115 W tym względzie należy przypomnieć, że – jak wskazano w pkt 46 powyżej – zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE każda osoba ma legitymację procesową do zaskarżenia aktów, których jest adresatem, aktów, które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, oraz aktów regulacyjnych, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych.

116 Pierwszy i trzeci przypadek przewidziany w tym postanowieniu nie dotyczy członków CCCME, ponieważ, po pierwsze, nie są oni adresatami zaskarżonego rozporządzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 15 września 2016 r., Molinos Río de la Plata i in./Rada, od T-112/14 do T-116/14 i T-119/14, niepublikowany, EU:T:2016:509, pkt 39), a po drugie, zaskarżone rozporządzenie wymaga środków wykonawczych, gdyż system ustanowiony rozporządzeniem (UE) nr 952/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającym unijny kodeks celny (Dz.U. 2013, L 269, s. 1), którego elementem jest zaskarżone rozporządzenie, przewiduje bowiem, że cła ustalone w tym ostatnim rozporządzeniu są pobierane na podstawie środków przyjętych przez organy krajowe (zob. podobnie postanowienie z dnia 21 stycznia 2014 r., Bricmate/Rada, T-596/11, niepublikowane, EU:T:2014:53, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo).

117 Ponieważ pierwszy i trzeci przypadek przewidziany w art. 263 akapit czwarty TFUE w niniejszej sprawie nie występują, należy ustalić, czy w odniesieniu do członków CCCME spełnione są przesłanki przewidziane dla zastosowania drugiego z nich, co wymaga zbadania, czy zaskarżony akt dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie.

118 W niniejszej sprawie przesłanka bezpośredniego oddziaływania jest spełniona, ponieważ zaskarżone rozporządzenie wywiera bezpośredni wpływ na sytuację prawną członków CCCME, a organy celne państw członkowskich, nie dysponując żadnym zakresem swobodnego uznania, mają obowiązek pobierać cła nałożone zaskarżonym rozporządzeniem (zob. podobnie wyroki: z dnia 29 marca 1979 r., ISO/Rada, 118/77, EU:C:1979:92, pkt 26; z dnia 15 września 2016 r., Molinos Río de la Plata i in./Rada, od T-112/14 do T-116/14 i T-119/14, niepublikowany, EU:T:2016:509, pkt 62).

119 Co się tyczy oddziaływania indywidualnego, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem rozporządzenia ustanawiające cła antydumpingowe mają ze względu na swoją naturę i treść charakter normatywny, ponieważ mają zastosowanie do ogółu zainteresowanych podmiotów gospodarczych (wyroki: z dnia 16 kwietnia 2015 r., TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 19; z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Marquis Energy, C-466/16 P, EU:C:2019:156, pkt 47). Ten normatywny charakter nie stoi jednak na przeszkodzie temu, aby rozporządzenia te mogły dotyczyć indywidualnie tych z producentów i eksporterów produktu objętego postępowaniem,

którym były przypisywane praktyki dumpingowe na podstawie danych dotyczących ich działalności handlowej. Taka sytuacja ma miejsce w przypadku przedsiębiorstw produkcyjnych i eksportujących, które są w stanie dowieść, że zostały zidentyfikowane w aktach Komisji lub Rady lub że były objęte dochodzeniami przygotowawczymi (wyrok z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, pkt 79; zobacz także wyrok z dnia 16 stycznia 2014 r., BP Products North America/Rada, T-385/11, EU:T:2014:7, pkt 74 i przytoczone tam orzecznictwo).

120 W tym względzie należy stwierdzić, że członkowie CCCME to przedsiębiorstwa produkujące i eksportujące produkt objęty postępowaniem, które, po pierwsze, dostarczyły Komisji informacje poprzez udzielenie odpowiedzi na kwestionariusz zawarty w załączniku I do zawiadomienia o wszczęciu dochodzenia, a po drugie zostały wskazane w zaskarżonym rozporządzeniu, a dokładniej w załączniku, do którego odsyła art. 1 ust. 2 części normatywnej tego rozporządzenia. Wobec członków CCCME będących pozostałymi przedsiębiorstwami współpracującymi, o których mowa w tym załączniku, zastosowano cło antydumpingowe o określonej wysokości, innej niż przyjęta dla wszystkich pozostałych niezidentyfikowanych przedsiębiorstw, do których stosuje się zaskarżone rozporządzenie. W związku z tym, jak podnosi sama Komisja zgodnie z tym, co wskazano w pkt 106 powyżej, zaskarżone rozporządzenie obejmuje zbiór decyzji dotyczących poszczególnych producentów eksportujących.

121 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że w świetle kryteriów wynikających z orzecznictwa przypomnianego w pkt 119 powyżej, zaskarżone rozporządzenie oprócz tego, że dotyczy członków CCCME bezpośrednio dotyczy ono ich także indywidualnie.

122 Wreszcie członkowie CCCME mają interes prawny, ponieważ podlegają cłom antydumpingowym nałożonym zaskarżonym rozporządzeniem, a w związku z tym mają interes w stwierdzeniu nieważności tego rozporządzenia.

123 Trzeba zatem uznać, że członkowie CCCME, a w konsekwencji samo to stowarzyszenie, spełniają przesłanki dopuszczalności ich skargi, i w rezultacie trzeci argument podniesiony przeciwko temu ustaleniu przez Komisję należy oddalić.

– Ograniczenie argumentów, które mogą zostać podniesione

124 Komisja utrzymuje, że CCCME nie może powoływać się w imieniu swoich członków na naruszenie przepisów, które w rozporządzeniu podstawowym dotyczą innych elementów niż ustalenie przez Komisję szkody wyrządzonej przemysłowi Unii.

125 Komisja podnosi bowiem, że pełnomocnictwo udzielone CCCME przez chińskich producentów eksportujących w toku dochodzenia antydumpingowego obejmowało jedynie obronę tych przedsiębiorstw w odniesieniu do poczynionych w trakcie dochodzenia ustaleń dotyczących tejże szkody. Płynie stąd wniosek, że członkowie CCCME przyznali temu podmiotowi prawo do reprezentowania ich w toku dochodzenia, a w konsekwencji również w ramach niniejszej skargi, wyłącznie w celu ich obrony w zakresie dotyczącym ocen Komisji odnoszących się do szkody.

126 W tym względzie należy przypomnieć, że – jak wskazano w pkt 88–90 powyżej – zadania powierzone CCCME w statucie regulującym jej utworzenie i organizację obejmują obronę interesów jej członków.

127 Zadanie takie, ze względu na swój ogólny charakter, obejmuje wniesienie powództwa mającego na celu ochronę interesów członków przed środkami ochrony handlowej i podnoszenie w tym zakresie wszelkich zarzutów mogących podważyć zgodność z prawem tych środków, nawet jeśli pełnomocnictwo otrzymane od członków było w toku dochodzenia ograniczone do kwestii szkody.

128 Należy ponadto zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem, aby stowarzyszeniu, do którego zadań statutowych należy obrona interesów jego członków, jak to jest w przypadku CCCME, przysługiwała legitymacja procesowa do podejmowania działań przed sądami Unii, nie musi ono posiadać szczególnego pełnomocnictwa czy umocowania od członków, których interesów stowarzyszenie to ma bronić (zob. podobnie wyrok z dnia 15 stycznia 2013 r., Aiscat/Komisja, T-182/10, EU:T:2013:9, pkt 53), ponieważ wniesienie skargi jest ze swej natury nierozerwalnie związane z obroną takich interesów.

129 Należy zatem oddalić czwarty argument przedstawiony przez Komisję w odniesieniu do braku możliwości powoływania się przez CCCME w imieniu swoich członków na naruszenie przepisów, które nie dotyczą szkody wyrządzonej przemysłowi Unii.

W przedmiocie dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim została wniesiona przez pozostałe osoby prawne, których nazwy wymieniono w załączniku I

130 Tytułem ewentualnym Komisja kwestionuje również dopuszczalność skargi w zakresie, w jakim została wniesiona przez pozostałe osoby prawne, których nazwy wymieniono w załączniku I.

131 W pierwszej kolejności Komisja podnosi, że z powodów przedstawionych już w pkt 114 powyżej legitymacji czynnej nie posiada też siedem innych osób prawnych, których nazwy wymieniono w załączniku I, będących chińskimi producentami eksportującymi, którzy nie zostali objęci próbą.

132 W tym względzie należy uznać, że podobnie jak członkowie CCCME przedsiębiorstwa te, będące producentami i eksporterami produktu objęty postępowaniem, po pierwsze, dostarczyły Komisji informacje poprzez udzielenie odpowiedzi na kwestionariusz zawarty w załączniku I do zawiadomienia o wszczęciu dochodzenia, a po drugie zostały wskazane w zaskarżonym rozporządzeniu jako pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące wymienione w załączniku do tego rozporządzenia. W związku z tym ich nazwy pojawiają się we wspomnianym załączniku, a w zaskarżonym rozporządzeniu nałożono na nie cło antydumpingowe w określonej wysokości, w związku z czym należy stwierdzić, że zaskarżone rozporządzenie obejmuje zbiór decyzji dotyczących poszczególnych producentów eksportujących. Zatem z tych samych powodów, które zostały przedstawione w pkt 118–122 powyżej, należy stwierdzić, że owe siedem osób prawnych ma interes prawny i czynną legitymację procesową.

133 W drugiej kolejności Komisja utrzymuje, że w pełnomocnictwach udzielonych przez pozostałe osoby prawne, których nazwy wymieniono w załączniku I, znajdują się nieprawidłowości powodujące niedopuszczalność skargi ze względu na to, że w pełnomocnictwach tych nie wskazano wyraźnie funkcji osób, które je podpisały, ani nie wykazano, że osoby te były uprawnione do podpisywania takich aktów.

134 W szczególności w odniesieniu do siedmiu z pozostałych osób prawnych, których nazwy wymieniono w załączniku I, osoba, która podpisała wskazane pełnomocnictwo, sprawuje funkcję „oddelegowanego zarządcy", „dyrektora generalnego", „kontrolera finansowego" lub „dyrektora", bez dalszych uściśleń ani uzasadnienia, że zgodnie z prawem chińskim osoba ta jest upoważniona do podpisania takiego pełnomocnictwa.

135 Co się tyczy dwóch pozostałych osób prawnych, których nazwy wymieniono w załączniku I, udzieliły one pełnomocnictwa bez wskazania funkcji osoby podpisującej, nie załączając przy tym dokumentów wykazujących, że osoba ta była uprawniona do podpisania takiego aktu.

136 W tym względzie należy zauważyć, że regulamin postępowania w wersji wynikającej z rozporządzenia z dnia 23 kwietnia 2015 r. (Dz.U. 2015, L 105, s. 1) nie wymaga dowodu, że pełnomocnictwo udzielone adwokatowi lub radcy prawnemu zostało udzielone przez osobę do tego uprawnioną, jak miało to miejsce w przypadku obowiązującego wcześniej regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. [zob. podobnie postanowienie z dnia 7 marca 2016 r., Sopra Steria Group/Parlament, T-182/15, niepublikowane, EU:T:2016:165, pkt 26– 29; wyroki z dnia 28 września 2016 r., European Food/EUIPO – Société des produits Nestlé (FITNESS), T-476/15, EU:T:2016:568, pkt 19; z dnia 17 lutego 2017 r., Batmore Capital/EUIPO – Univers Poche (POCKETBOOK), T-596/15, niepublikowany, EU:T:2017:103, pkt 19, 20].

137 Z powyższego wynika, że podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności winien być oddalony.

138 W konsekwencji należy uznać, że pozostałe osoby prawne, których nazwy wymieniono w załączniku I, są uprawnione do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

Wniosek w przedmiocie dopuszczalności

139 W świetle całości powyższych rozważań należy stwierdzić, po pierwsze, dopuszczalność skargi w zakresie, w jakim została wniesiona przez CCCME we własnym imieniu w celu zapewnienia ochrony jej praw procesowych, po drugie, dopuszczalność skargi w zakresie, w jakim została wniesiona przez CCCME w imieniu 19 wskazanych przez nią członków, a po trzecie, dopuszczalność skargi w zakresie, w jakim została wniesiona przez pozostałe osoby prawne, których nazwy wymieniono w załączniku I.

Co do istoty

140 Na poparcie swojej skargi skarżące podnoszą sześć zarzutów.

141 Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 3 ust. 2, 3 i 5–7 rozporządzenia podstawowego oraz zasady dobrej administracji ze względu na to, że Komisja nie oparła swoich wniosków dotyczących szkody i związku przyczynowego na istniejących dowodach ani na obiektywnej analizie.

142 Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez Komisję art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego w analizie związku przyczynowego.

143 Zarzut trzeci dotyczy naruszenia przez Komisję prawa do obrony oraz art. 6 ust. 7, art. 19 ust. 1–3 i art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego poprzez odmówienie skarżącym dostępu do informacji przydatnych do ustalenia dumpingu i szkody.

144 Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 2 ust. 10, art. 3 ust. 2 lit. a), art. 3 ust. 3 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, a także zasady dobrej administracji przy ustalaniu marginesu dumpingu, podcięcia cenowego i poziomu koniecznego do eliminacji szkody.

145 Zarzut piąty dotyczy naruszenia przez Komisję art. 2 ust. 10 lit. b) i art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego poprzez przeprowadzenie dostosowania z tytułu podatku od wartości dodanej (VAT) w ramach porównania ceny eksportowej z wartością normalną.

146 Zarzut szósty dotyczy naruszenia art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego przy ustalaniu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych (zwanych dalej „kosztami SOA") oraz zysków, wykorzystanych do skonstruowania wartości normalnej.

W przedmiocie zakresu kontroli sądowej

147 Na wstępie skarżące podnoszą, że kontrola sądowa dotycząca zaskarżonego rozporządzenia powinna być pełna i nie ograniczać się do oczywistego błędu w ocenie, na którym zasadniczo opiera się kontrola przez sąd złożonych ocen ekonomicznych.

148 Na rozprawie skarżące wyjaśniły, że formułując to wstępne stwierdzenie, nie zamierzały odchodzić od istniejącego orzecznictwa, lecz chciały jedynie podkreślić, że ich zdaniem sąd Unii powinien zbadać materialną prawidłowość, wiarygodność i spójność dowodów powołanych przez Komisję nawet w dziedzinach, w których dysponuje ona szerokim zakresem uznania.

149 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem, biorąc pod uwagę szeroki zakres uznania przysługujący instytucjom Unii w dziedzinie środków ochrony handlowej, sąd Unii w sporach dotyczących środków ochrony handlowej, charakteryzujących się złożonością badanych sytuacji gospodarczych i politycznych, powinien ograniczyć się do weryfikacji przestrzegania przepisów prawa, poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. podobnie wyrok z dnia 19 września 2019 r., Trace Sport, C-251/18, EU:C:2019:766, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

150 W tym kontekście sąd powinien, jak żądają tego skarżące, dokonać, po pierwsze, weryfikacji materialnej prawidłowości przytoczonych dowodów, ich wiarygodności i spójności, a po drugie kontroli tego, czy te dowody stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę, dokonując oceny złożonej sytuacji, i czy mogą one stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na ich podstawie (wyrok z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel, C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209, pkt 36).

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego ustalenia istnienia szkody i związku przyczynowego

151 Zarzut pierwszy dzieli się na sześć części.

– W przedmiocie pierwszej części zarzutu pierwszego, dotyczącej obliczenia wielkości przywozu

152 W ramach części pierwszej skarżące podnoszą, że do obliczenia wielkości przywozu po cenach dumpingowych Komisja wykorzystała mało wiarygodne dane, dostarczone przez podmioty składające skargę do Komisji.

153 Komisja kwestionuje argumentację skarżących.

154 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt przywieziony po cenach dumpingowych, którego wprowadzenie do swobodnego obrotu w Unii powoduje szkodę.

155 Zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego ocena istnienia szkody opiera się na zebranych dowodach i obejmuje obiektywną ocenę, między innymi, wielkości przywozu po cenach dumpingowych.

156 Do obliczenia wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych wykorzystuje się dane Urzędu Statystycznego Unii Europejskiej (Eurostatu) (zob. podobnie wyrok z dnia 22 marca 2012 r., GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, pkt 30). Są one klasyfikowane według kodów pochodzących z nomenklatury scalonej (CN). W niniejszej sprawie produkt objęty zaskarżonym rozporządzeniem należy do dwóch kodów: kodu CN ex 7325 10 00 (żeliwo nieciągliwe) i kodu CN ex 7325 99 10 (żeliwo ciągliwe), a wzmianka „ex” przed kodem wskazuje w obu przypadkach, że produkt objęty dochodzeniem stanowi jedynie część danego kodu.

157 W celu ustalenia wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych należy zsumować transakcje, które były przedmiotem rejestracji pod tymi kodami w badanym okresie, to znaczy od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 30 września 2016 r.

158 W niniejszej sprawie należało dokonać dostosowań w celu rozwiązania trzech trudności, które pojawiły się przy obliczaniu wielkości przywozu po cenach dumpingowych.

159 Pierwsza trudność dotyczyła produktów z żeliwa nieciągliwego (CN ex 7325 10 00). Przed 2014 r. produkty te stanowiły część większej całości (CN ex 7325 10), podzielonej na subkody, z których trzy obejmowały produkt objęty postępowaniem, przy czym trzeci z tych subkodów, opatrzony numerem CN ex 7325 10 99, nie był jednak ograniczony do tego produktu. Od 2014 r. podział na subkody został zniesiony. W celu ustalenia wielkości przywozu po cenach dumpingowych Komisja dysponowała jedynie danymi odpowiadającymi kodowi CN ex 7325 10 00, do którego należał produkt objęty postępowaniem wraz z innymi produktami. W celu rozwiązania owej trudności należało wyodrębnić spośród bardziej ogólnych danych liczbowych dane odpowiadające przywozowi produktu objętego postępowaniem dokonanemu w badanym okresie. Aby to osiągnąć, Komisja przychyliła się do propozycji, przedłożonej przez podmioty składający skargę do Komisji, która wiązała się z podjęciem dwóch decyzji metodologicznych. Przede wszystkim, aby ustalić udział przywozu produktu objętego postępowaniem w kategorii ogólnej, podmioty składające skargę do Komisji zasugerowały jej posłużenie się proporcjonalnym udziałem owego przywozu w trzech subkodach, które przed rokiem 2014 były źródłem danych dotyczących tego produktu. Następnie, w odniesieniu do trzeciego z tych subkodów, który zawierał nie tylko produkt objęty postępowaniem, ale był szerszy, zaproponowano oszacowanie proporcjonalnego udziału produktu objętego postępowaniem na 30%.

160 Na podstawie tego rozumowania stwierdzono w odniesieniu do przywozu z Chin, że przed 2014 r. 60% wielkości zarejestrowanej jako przywóz z Chin w ramach kodu CN ex 7325 10 pochodziło z trzech subkodów odpowiadających produktowi objętemu postępowaniem. Jeśli chodzi o przywóz z Indii, współczynnik ten wynosił 73%, natomiast w przypadku innych państw trzecich wynosił on 50%. Te wartości procentowe zastosowano następnie do przywozów zarejestrowanych w ramach kodu CN ex 7325 10 00 w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do końca okresu objętego dochodzeniem.

161 Druga trudność dotyczyła żeliwa ciągliwego (CN ex 7325 99 10). Kod odpowiadający temu produktowi pozostawał niezmieniony przez cały okres badany. Jednakże kod ten obejmował również towary inne niż produkt objęty postępowaniem. Aby rozwiązać tę trudność, Komisja zastosowała metodę zaproponowaną przez podmioty składające skargę do Komisji, tak jak uczyniła to w przypadku żeliwa nieciągliwego.

162 Przede wszystkim Komisja zauważyła, podobnie jak podmioty składające skargę do Komisji, że importerzy produktu objętego postępowaniem z żeliwa ciągliwego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej zaczęli używać kodu CN ex 7325 99 10 w 2005 r., kiedy to rozporządzeniem Rady (WE) nr 1212/2005 z dnia 25 lipca 2005 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywozy niektórych zamknięć włazów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2005, L 199, s. 1) nałożone zostały poprzednie środki antydumpingowe. W związku z tym, w celu obliczenia wielkości przywozu objętego owym kodem instytucja ta wybrała jako rok referencyjny rok wcześniejszy, a mianowicie 2004 r. W odniesieniu do tego roku referencyjnego Komisja dysponowała danymi przedstawiającymi w odniesieniu do Chińskiej Republiki Ludowej przywóz odpowiadający kodowi CN ex 7325 99 10, który jednak nie dotyczył produktu objętego postępowaniem. W związku z tym obliczyła ona ilość produktu objętego postępowaniem przywiezionego z Chińskiej Republiki Ludowej w ramach tego kodu, odejmując od wielkości przywozu w okresie badanym transakcje, które zostały przeprowadzone w 2004 r. Na podstawie tego rozumowania Komisja uznała zatem, że w przypadku Chińskiej Republiki Ludowej transakcje dotyczące produktu objętego postępowaniem objęte były w 100% kodem CN ex 7325 99 10, przy czym od tej wielkości należało odjąć 14 645 ton.

163 Następnie podobne obliczenie przeprowadzono w odniesieniu do przywozu z Republiki Indii. Podmioty składające skargę do Komisji zauważyły, że w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem przywóz z tego kraju w ramach kodu CN ex 7325 99 10 rozpoczął się w 2010 r. Ich zdaniem, zjawisko to można wyjaśnić faktem wycofania zobowiązania do stosowania ceny minimalnej, mającego zastosowanie do CCCME i niektórych przedsiębiorstw chińskich w ramach wcześniejszych środków antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem nr 1212/2005. Po jego wycofaniu wiele podmiotów starało się zaopatrywać u producentów indyjskich. Doprowadziło to do rozwoju przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z tego państwa. Stwierdziwszy powyższe Komisja, zgodnie z sugestią podmiotów składających skargę do Komisji, obliczyła ilość produktu objętego postępowaniem w ramach kodu CN ex 7325 99 10 w przywozie z Republiki Indii, odejmując od wielkości przywozu w okresie badanym wielkość przywozu z 2009 r. Na podstawie tego rozumowania instytucja ta uznała zatem, że transakcje dotyczące produktu objętego postępowaniem były w 100% objęte kodem CN ex 7325 99 10, przy czym od tej wielkości należało odjąć 6074 ton.

164 Wreszcie dochodzenia przeprowadzone przez podmioty składające skargę do Komisji wykazały niskie prawdopodobieństwo, by przywóz z innych państw trzecich, objęty tym kodem, zawierał produkt objęty postępowaniem. Komisja uznała zatem, podobnie jak podmioty składające skargę do Komisji, że w odniesieniu do innych państw trzecich 0% transakcji dotyczących produktu objętego postępowaniem było objęte kodem CN ex 7325 99 10.

165 Trzecia trudność dotyczyła rusztów przykrywających. Produkty te są ujęte w danych Eurostatu odpowiadających kodom używanym dla produktu objętego postępowaniem. Jednakże, jak wskazano w motywie 41 zaskarżonego rozporządzenia, zostały one wyłączone z dochodzenia. W celu ustalenia wielkości przywozu po cenach dumpingowych należało zatem odjąć od dostępnych danych dane liczbowe mogące odnosić się do rusztów przykrywających.

166 W celu usunięcia tej trudności Komisja z własnej inicjatywy oparła się na oszacowaniu przywozu rusztów przykrywających. W celu dokonania tego oszacowania Komisja przyjęła średnią sprzedaż rusztów przykrywających przez chińskich producentów eksportujących objętych próbą w okresie objętym dochodzeniem. Sprzedaż ta stanowiła 10% łącznego przywozu przyjętego w tym okresie. Procent ten zastosowano do uzyskanych danych liczbowych dotyczących przywozów zarejestrowanych w okresie badanym.

167 Po przedstawieniu powyżej kontekstu pierwszej części zarzutu pierwszego należy stwierdzić, że w części tej skarżące podnoszą trzy zastrzeżenia dotyczące obliczenia dokonanego przez Komisję w celu ustalenia wielkości przywozu po cenach dumpingowych.

168 W zastrzeżeniu pierwszym skarżące zarzucają Komisji, że zaakceptowała dane przedstawione przez podmioty składające skargę do Komisji bez weryfikacji, co jest sprzeczne z bezstronnością, jaką powinna kierować się w swoim postępowaniu w tego rodzaju procedurach.

169 W tym względzie należy zauważyć, że w niniejszej sprawie w celu obliczenia wielkości przywozu po cenach dumpingowych Komisja nie tyle poprzestała na wykorzystaniu danych dostarczonych przez podmioty składające skargę do Komisji, co skorzystała z zaproponowanej przez nie metody, którą w międzyczasie zatwierdziła, i na jej podstawie samodzielnie przeprowadziła operacje, których wynikiem były ostatecznie przyjęte przez nią dane liczbowe.

170 W co najmniej dwóch dokumentach Komisja wyjaśniła powody, które skłoniły ją do przyjęcia metody zaproponowanej przez podmioty składające skargę do tej instytucji. I tak w motywie 122 rozporządzenia tymczasowego wskazała ona, że „w skardze [podmioty składające skargę do Komisji] wyjaśni[ły] swoją metodę ustalenia danych na temat przywozu ograniczonych do produktu objętego postępowaniem przy wykorzystaniu danych Eurostatu”, a „wobec braku bardziej wiarygodnej metody i danych” instytucja ta oparła „ustalenia dotyczące wielkości przywozu z [Chińskiej Republiki Ludowej] produktu objętego postępowaniem właśnie na tej metodzie, przy wykorzystaniu danych Eurostatu, z pominięciem rusztów przykrywających[, przy czym] CCCME nie przedstawiła żadnych danych alternatywnych”. Ponadto w motywach 110 i 111 zaskarżonego rozporządzenia Komisja wskazała w szczególności, że „zauważyła, że metoda zastosowana przez [podmioty składające skargę do Komisji] w celu uzyskania danych dotyczących przywozu produktu objętego postępowaniem w okresie badanym opierała się na danych Eurostatu”, którą następnie zwięźle opisała, i wyjaśniła, że „[p]onieważ Komisja nie ustaliła żadnego innego alternatywnego źródła informacji, które pozwoliłoby bardziej precyzyjnie odzwierciedlić dane dotyczące przywozu produktu objętego postępowaniem, uznała ona, że metoda oparta na danych Eurostatu była najbardziej odpowiednia”.

171 Komisja przeanalizowała zatem rozpatrywaną metodę przed jej przyjęciem, a także wyjaśniła, dlaczego jej zdaniem jest to metoda właściwa. I tak, w motywie 113 zaskarżonego rozporządzenia Komisja oddaliła wniosek stowarzyszenia ad hoc niezależnych importerów Free Castings Imports (FCI) i CCCME o wyłączenie, przy obliczania wielkości przywozu produktu objętego postępowaniem, kodu CN 7325 99 10 lub o uwzględnienie odsetka tego kodu, wskazując, że „analiza przywozu w ramach tego kodu CN od momentu nałożenia środków tymczasowych do początku października 2017 r. wykazała znaczący przywóz w wysokości 6796 ton w ramach kodu TARIC 7325991051 z [Chińskiej Republiki Ludowej], który obejmuje wyłącznie produkt objęty postępowaniem", a „[w] związku z tym należy stwierdzić, że produkt objęty postępowaniem jest również przywożony w ramach kodu CN 7325 99 10". W tym miejscu Komisja wyjaśniła, że „nie posiadała żadnych dowodów na to, że od 2005 r. przywóz innych produktów objętych tym kodem CN podlegał takim samym zjawiskom, jakie występowały w przypadku produktu objętego postępowaniem", a „[w] konsekwencji stosowanie stawki procentowej w odniesieniu do okresu badanego byłoby niewiarygodne".

172 Ponadto należy zauważyć, że zaproponowana przez podmioty składające skargę do Komisji metoda obliczania nie została zaakceptowana bez przeprowadzenia przez tę instytucję weryfikacji. W dniu 30 maja 2017 r. jej pracownicy udali się bowiem do pomieszczeń przedstawicieli podmiotów składających skargę do Komisji. W wyniku tej weryfikacji Komisja doszła do wniosku, po pierwsze, że zaproponowany podział pomiędzy różne kody CN był najbardziej wiarygodnym oszacowaniem pozwalającym na określenie wielkości przywozu po cenach dumpingowych, a po drugie, że oszacowanie to stanowiło obiektywne przybliżenie tych danych w braku bardziej szczegółowych danych pochodzących z innego źródła.

173 W tych okolicznościach należy oddalić zastrzeżenie pierwsze przedstawione przez skarżące, zgodnie z którym Komisja zaakceptowała metodę zaproponowaną przez podmioty składające skargę do Komisji w sposób „automatyczny".

174 Skarżące podnoszą zastrzeżenie drugie, zgodnie z którym podstawą danych wykorzystanych przez Komisję są nieuzasadnione i nieracjonalne założenia, nieoparte na żadnym konkretnym środku dowodowym, co zresztą Komisja sama przyznała.

175 W tym względzie należy zauważyć, że wbrew temu, co wskazują skarżące, Komisja nie przyznała, iż przyjęta przez nią metoda obliczania wielkości przywozu lub ceny importowe wynikające z tej metody były błędne, nieracjonalne lub niewiarygodne.

176 Prawdą jest, że Komisja wskazała w motywie 126 rozporządzenia tymczasowego, do którego odsyłają skarżący, iż „[z]e względu na to, że dane te opierają się na danych statystycznych dotyczących przywozu, a szczegółowy asortyment rodzajów produktów nie jest znany, rozwój cen nie jest w pełni wiarygodny".

177 Jednakże przyznanie tej okoliczności oznacza jedynie, że zastosowana metoda nie doprowadziła, jak wskazuje Komisja, do tak szczegółowego wyniku, jak by sobie tego życzyła, lecz nie wskazuje, że zdaniem tej instytucji dane uzyskane za pomocą tej metody są pozbawione wszelkiej wiarygodności i nie mogą w żaden sposób posłużyć do opracowania zaskarżonego rozporządzenia.

178 W konsekwencji, jeżeli skarżące zamierzają podważyć wiarygodność wykorzystanych przez Komisję danych dotyczących wielkości przywozu po cenach dumpingowych, do nich należy poparcie swoich twierdzeń dowodami mogącymi wzbudzać w konkretny sposób wątpliwość co

do wiarygodności metody lub danych wykorzystanych przez tę instytucję [zob. podobnie wyrok z dnia 20 września 2019 r., Jinan Meide Casting/Komisja, T-650/17, EU:T:2019:644, pkt 357 (niepublikowany)].

179 W tym kontekście strona skarżąca, chcąc wygrać sprawę, nie może ograniczyć się do przedstawienia alternatywnych danych liczbowych, na przykład wartości opracowanych na podstawie pochodzących od organów celnych danych przedstawionych przez te organy w odniesieniu do spornego przywozu, lecz musi przedstawić dowody mogące podważyć dane przedstawione przez Komisję [zob. podobnie wyrok z dnia 20 września 2019 r., Jinan Meide Casting/Komisja, T-650/17, EU:T:2019:644, pkt 357 (niepublikowany)].

180 Ponadto należy przypomnieć, że przy analizie danych, w tym danych dostarczonych przez Eurostat, Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania (wyrok z dnia 23 września 2015 r., Schroeder/Rada i Komisja, T-205/14, EU:T:2015:673, pkt 41).

181 W tym zakresie skarżące kwestionują pięć założeń, które Komisja przyjęła przy obliczaniu wielkości przywozu na podstawie danych Eurostatu.

182 W tym względzie należy zauważyć, że w odniesieniu do każdego z tych kwestionowanych założeń skarżące w toku dochodzenia otrzymały wyjaśnienia na temat metody wykorzystanej do opracowania oszacowań leżących u podstaw dostosowań przeprowadzonych przez Komisję w odniesieniu do danych Eurostatu dotyczących przywozu.

183 W pierwszej kolejności skarżące kwestionują zatem, że wielkość przywozu produktu objętego postępowaniem w świetle całkowitej wielkości przywozu zgłoszonego w ramach dawnego kodu CN ex 7325 10 99 (żeliwo nieciągliwe) pozostawała na stabilnym poziomie 30% od 2009 r. do 2013 r., a po 2013 r. nie uległa zmianie.

184 W tym względzie wyjaśniono, że w odniesieniu do łącznego przywozu zgłoszonego w ramach dawnego kodu CN ex 7325 10 99 około 30% stanowił produkt objęty postępowaniem. Zdaniem Komisji, w momencie wejścia w życie środków antydumpingowych z 2005 r. oszacowania te można było uznać za ostrożne. W tym czasie został ustalony dla tego produktu dziesięciocyfrowy kod zintegrowanej taryfy Unii Europejskiej (TARIC), co umożliwiło Komisji i organom celnym ustalenie dokładnych kwot.

185 Dzięki temu wyjaśniono, że przyjęty przez Komisję poziom 30% odpowiada poziomowi stwierdzonemu po przyjęciu rozporządzenia nr 1212/2005, kiedy to po raz pierwszy zastosowano cła antydumpingowe na przywóz produktów z żeliwa z Chińskiej Republiki Ludowej. W konsekwencji Komisja wykorzystała ową wartość procentową w ramach niniejszego postępowania z braku oszacowania, które wydawałoby się bardziej wiarygodne.

186 W drugiej kolejności skarżące kwestionują zastosowanie współczynnika wynoszącego 30%, który wynika z oszacowania danych dotyczących przywozu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, do wszystkich państw, z których pochodził przywóz uwzględniony w ramach postępowania prowadzącego do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia.

187 W tym względzie wyjaśniono, że oszacowanie w wysokości 30% zostało zastosowane do innych państw trzecich, ponieważ nie istniały konkretne dane dotyczące tych państw, a jedynymi informacjami, które można było uzyskać, były informacje zebrane dzięki wprowadzeniu przez rozporządzenie nr 1212/2005 środków antydumpingowych dotyczących wyłącznie przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej.

188 W trzeciej kolejności skarżące kwestionują założenie, zgodnie z którym wielkość przywozu produktu objętego postępowaniem w świetle łącznej wielkości przywozu zarejestrowanego w ramach dawnego kodu CN ex 7325 10 pozostawała niezmieniona od 2013 r.

189 W tej kwestii Komisja wyjaśniła, że w celu obliczenia wielkości przywozu produktu objętego postępowaniem, zarejestrowanego od 2014 r. w ramach ogólnego kodu CN ex 7325 10, wykorzystała udział tego przywozu w trzech subkodach, które przed 2014 r. pozwalały na uzyskanie dokładniejszych danych dotyczących tego produktu, uwzględniając osobno dane dotyczące Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Indii i innych państw trzecich (zob. pkt 159 powyżej).

190 W czwartej kolejności skarżące kwestionują założenie, zgodnie z którym bezwzględna wielkość przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej w ramach kodu CN ex 7325 99 10 (żeliwo ciągliwe), która nie dotyczyła produktu objętego postępowaniem, pozostała niezmieniona od 2004 r.

191 W tym względzie Komisja wyjaśniła metodę zastosowaną w celu obliczenia wielkości przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej dokonanego w ramach kodu CN ex 7325 99 10, polegającą na określeniu roku, w którym rozpoczął się przywóz produktu objętego postępowaniem w ramach tego kodu z danego państwa trzeciego, i na porównaniu liczby przywozów zarejestrowanych pod tym kodem w roku poprzedzającym ów rok referencyjny z liczbą odnoszącą się do okresu badanego, co pozwala na ustalenie wielkości przywozu produktu objętego postępowaniem zarejestrowanego w ramach kodu CN ex 7325 99 10 w rozpatrywanym okresie, odpowiadającej tej różnicy (zob. pkt 162–164 powyżej).

192 Wreszcie w piątej kolejności skarżące kwestionują założenie, zgodnie z którym odsetek chińskiego przywozu rusztów przykrywających w łącznym przywozie z Chin pozostał niezmieniony od 2013 r. i był identyczny z odsetkiem przywozu rusztów przykrywających realizowanego przez chińskich producentów eksportujących objętych próbą w ich łącznym przywozie. W tym kontekście skarżące kwestionują również założenie, zgodnie z którą państwa trzecie nie eksportowały rusztów przykrywających, ponieważ wydaje się, że państwa trzecie, o ile skarżące się nie mylą, nie zostały w żaden sposób wykluczone. Gdyby dokonano wykluczenia, w grę wchodziłoby założenie – również, zdaniem skarżących, nieuzasadnione – zgodnie z którym odsetek przywozu rusztów przykrywających z państw trzecich w ich łącznym przywozie był stabilny od 2013 r. i identyczny z odsetkiem przywozu rusztów przykrywających zrealizowanego w okresie objętym dochodzeniem przez chińskich producentów eksportujących objętych próbą.

193 W odniesieniu do tego ostatniego kwestionowanego założenia Komisja wyjaśniła, że ponieważ nie dysponowała informacjami na temat wielkości przywozu rusztów przykrywających, którą należało wykluczyć z produktu objętego postępowaniem, oparła się na odsetku rusztów przykrywających przywiezionych przez niektórych producentów objętych próbą w toku dochodzenia. W odpowiedzi na pytania Sądu Komisja wyjaśniła, że w związku z tym oparła się na danych dotyczących objętych próbą chińskich producentów eksportujących oraz na danych dotyczących objętych próbą indyjskich producentów eksportujących, odnoszących się do okresu objętego dochodzeniem. Oszacowania te zostały następnie zastosowane do łącznego przywozu, czyli przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Indii i innych państw trzecich.

194 Z powyższych rozważań wynika, że kwestionując założenia Komisji skarżące nie przedstawiły dowodów pozwalających na podanie w wątpliwość wiarygodności tych oszacowań, ponieważ w istocie nie kwestionują one wiarygodności oszacowań, na których oparła się Komisja, lecz raczej ich zastosowanie do okresu późniejszego niż okres, którym odpowiadają dane będące podstawą tych oszacowań (założenia pierwsze, trzecie, czwarte i piąte, o których mowa odpowiednio w pkt 183, 188, 190 i 192 powyżej), lub ich zastosowanie do państw innych niż to, z którego pochodzą dane stanowiące podstawę oszacowania (założenia drugie i piąte, omówione odpowiednio w pkt 186 i 192 powyżej).

195 Tymczasem Komisja wskazała, że nie dysponowała dokładniejszymi i nowszymi danymi o podobnym lub wyższym stopniu wiarygodności.

196 W takiej sytuacji, charakteryzującej się, po pierwsze, brakiem dokładniejszych i nowszych informacji o podobnym lub wyższym stopniu wiarygodności, a po drugie, rozsądnym i wiarygodnym charakterem oszacowań przedstawionych przez Komisję, który wynika z wyjaśnień przedstawionych przez tę instytucję w celu uzasadnienia ich stosowania, należy, biorąc pod uwagę przyznany jej szeroki zakres uznania, oddalić zastrzeżenie drugie skarżących, zgodnie z którym dane wykorzystane przez Komisję opierają się na nieuzasadnionych i nieracjonalnych założeniach, które nie znajdują oparcia w żadnym konkretnym środku dowodowym.

197 W zastrzeżeniu trzecim skarżące twierdzą w istocie, że brak bardziej wiarygodnych danych alternatywnych wynika z braku staranności i z bierności Komisji, które ich zdaniem powinny prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

198 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem Komisja ma obowiązek zbadania z urzędu wszystkich istotnych dostępnych informacji, ponieważ jej rolą przy prowadzeniu postępowania antydumpingowego nie jest bycie arbitrem, którego kompetencje ograniczałyby się do rozstrzygania wyłącznie na podstawie informacji i dowodów przedstawionych przez strony. W tym zakresie należy wskazać, że art. 6 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego upoważnia Komisję do zwracania się do państw członkowskich o przekazywanie jej informacji oraz do dokonywania wszelkich koniecznych badań i kontroli (wyrok z dnia 22 marca 2012 r., GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, pkt 32).

199 Jednakże w celu określenia zakresu ciążących na Komisji wymogów należy wziąć pod uwagę ograniczony czas, jakim dysponuje – mając na względzie w szczególności terminy procesowe – który może być niewystarczający do przeprowadzenia wszystkich możliwych do wyobrażenia weryfikacji, kontroli i dochodzeń [zob. podobnie wyrok z dnia 20 września 2019 r., Jinan Meide Casting/Komisja, T-650/17, EU:T:2019:644, pkt 408 (niepublikowany)].

200 Ponadto należy wziąć pod uwagę kwestię tego, czy dane, o których mowa, mogą z wystarczająco dużym prawdopodobieństwem doprowadzić do uzyskania bardziej wiarygodnych rezultatów niż rezultaty uzyskane w obowiązujących terminach [zob. podobnie wyrok z dnia 20 września 2019 r., Jinan Meide Casting/Komisja, T-650/17, EU:T:2019:644, pkt 410 (niepublikowany)].

201 W niniejszej sprawie okazuje się, że Komisja nie naruszyła orzecznictwa przytoczonego w pkt 198–200 powyżej, które zobowiązuje ją do zapoznania się ze wszystkimi dostępnymi jej źródłami.

202 Jeśli chodzi bowiem o informacje, które zdaniem skarżących można było uzyskać od krajowych organów celnych, należy zauważyć, że – jak wskazała Komisja – nawet jeśli rozporządzenie podstawowe upoważnia ją do tego, nieproporcjonalne byłoby wymaganie od tej instytucji, by zebrała od organów celnych wszystkich państw członkowskich wykazy importowe wyszczególniające indywidualne transakcje, przeanalizowała owe wykazy w celu ustalenia, czy można je wziąć pod uwagę, a następnie opracowała dane dotyczące produktu objętego postępowaniem za okres czterech lat dla całej Unii.

203 W swych pismach skarżące podnoszą, w celu podważenia działań Komisji w zakresie poszukiwania wiarygodnych informacji, dwa argumenty.

204 W pierwszej kolejności skarżące twierdzą, że Komisja mogła zebrać od krajowych organów celnych niektóre bardziej szczegółowe dane, co pozwoliłoby zweryfikować wiarygodność przedstawionych założeń, a następnie uogólnić wyniki tej analizy na całość danych.

205 W tym względzie należy zauważyć, że takie informacje nie są dostępne natychmiastowo, lecz należy o nie wystąpić, również w sposób ad hoc, do odnośnych organów krajowych. Następnie Komisja musiałaby czekać na odpowiedź tych organów i przekazanie potrzebnych danych, aby móc opracować ich próbę. Taki sposób postępowania stanowiłby istotne obciążenie w kategoriach nakładu pracy i wymagałby znacznego czasu, przy czym oba te aspekty należy rozpatrywać w kontekście ścisłych terminów procesowych nałożonych na Komisję, jak wskazano w pkt 199 powyżej.

206 Zresztą w przypadku takiej próby transakcji również można by kwestionować reprezentatywność wybranych transakcji, a ponadto próba ta mogłaby wzbudzać wątpliwości co do jej istotności, ponieważ nie pozwalałaby dokładnie obliczyć wielkości przywozu odnoszącego się do produktu objętego postępowaniem.

207 W drugiej kolejności skarżące twierdzą, że Komisja mogła zwrócić się do importerów wysyłając im kwestionariusze, a udzielone przez nich odpowiedzi pozwoliłyby jej zweryfikować wiarygodność wykorzystanych danych i dokonać dostosowań.

208 Instytucje Unii korzystały z tego źródła informacji w innych dochodzeniach antydumpingowych, takich jak te, które doprowadziły do przyjęcia rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 430/2013 z dnia 13 maja 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz ostatecznie pobierającego cło tymczasowe nałożone na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajlandii oraz zamykającego postępowanie w odniesieniu do Indonezji (Dz.U. 2013, L 129, s. 1).

209 W tym względzie należy zauważyć, że – jak wskazała Komisja – w niniejszym przypadku uzyskanie bardziej wiarygodnych danych od importerów nie było możliwe. Przede wszystkim 28 importerów, którzy zgłosili się w toku dochodzenia, podało w odpowiedzi na kwestionariusz zawarty w załączniku II do zawiadomienia o wszczęciu postępowania, łączną kwotę przedstawiającą wielkość przywozu produktu objętego postępowaniem, dotyczącą wyłącznie przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej i Republiki Indii, czyli obu państw objętych dochodzeniem. Następnie należy zauważyć, że dane te nie były w niniejszym przypadku posegregowane według kodów CN produktu objętego dochodzeniem. Wreszcie odpowiedzi te mogły zostać zweryfikowane jedynie w odniesieniu do trzech importerów objętych próbą, którzy odpowiedzieli na kwestionariusz. Nie wykazano jednak, że importerzy ci byli wystarczająco

reprezentatywni dla ogółu importerów produktu objętego dochodzeniem. Komisja wskazała bowiem, że rynek był rozdrobniony i charakteryzował się dużą liczbą małych i średnich przedsiębiorstw, a w takich warunkach nie jest wykluczone, iż wielu innych niezależnych importerów działających na rynku, którzy nie byli bezpośrednio zainteresowani współpracą w dochodzeniu, nie zgłosiło się.

210 Należy zatem uznać, że w niniejszej sprawie Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, ograniczając swoją ocenę, służącą obliczeniu wielkości przywozu produktu objętego postępowaniem, do danych pochodzących z bazy danych Eurostatu, skorygowanych na podstawie uzasadnionych założeń i odzwierciedlających rozsądne oszacowanie rzeczywistych danych liczbowych dotyczących rzeczonego przywozu.

211 Pierwszą część zarzutu pierwszego należy zatem oddalić.

– W przedmiocie drugiej części zarzutu pierwszego, dotyczącej wskaźników makroekonomicznych wykorzystanych przez Komisję w celu ustalenia szkody poniesionej przez przemysł Unii

212 W części drugiej skarżące kwestionują wiarygodność wskaźników makroekonomicznych wykorzystanych przez Komisję w celu ustalenia szkody poniesionej przez przemysł Unii.

213 Na wstępie należy zauważyć, że jak wyjaśniono w odpowiedziach udzielonych przez strony na pytania Sądu, Komisja przeprowadziła ocenę wskaźników makroekonomicznych dla całego przemysłu Unii.

214 W tym względzie Komisja oparła się na różnych rodzajach danych. W odniesieniu do producentów z Unii Europejskiej objętych próbą (zwanych dalej „producentami objętymi próbą") Komisja uwzględniła dane przekazane przez tych producentów, które instytucja ta zweryfikowała. W odniesieniu do innych producentów z Unii, którzy złożyli skargę wszczynającą dochodzenie lub którzy ją poparli (zwani dalej „innymi podmiotami składającymi skargę do Komisji"), oparła się na danych, które pobrała z odpowiedzi na kwestionariusze odesłane przez te przedsiębiorstwa. Wreszcie w przypadku pozostałych producentów z Unii (zwanych dalej „pozostałymi producentami") Komisja posłużyła się oszacowaniami dotyczącymi tych producentów, dostarczonymi przez podmioty składające skargę do Komisji.

215 W tym względzie skarżące podnoszą sześć zastrzeżeń, które Komisja kwestionuje.

216 W zastrzeżeniu pierwszym skarżące zarzucają Komisji, że nie zaktualizowała danych, którymi dysponowała, dotyczących innych podmiotów składających skargę do Komisji.

217 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z motywem 136 zaskarżonego rozporządzenia dane dotyczące innych podmiotów składających skargę do Komisji wynikają z odpowiedzi udzielonych przez nich na kwestionariusz przesłany im przez Komisję, przy czym dane te zostały skompilowane przez owe podmioty, a „następnie uaktualnione w celu uwzględnienia okresu objętego dochodzeniem". Komisja przedstawiła pismo, wysłane przez nią do CCCME w środę 14 czerwca 2017 r., w którym wskazała, że kompilacja danych została przeprowadzona przez podmioty składające skargę do Komisji na podstawie zweryfikowanych przez Komisję odpowiedzi na kwestionariusz, a także informacji zebranych pocztą elektroniczną od

producentów, którzy złożyli lub poparli skargę. Interwenienci wyjaśnili natomiast, że dane te zostały uaktualnione w celu wykluczenia danych dotyczących rusztów przykrywających i uwzględnienia ostatnich dostępnych danych kwartalnych.

218 Ponieważ skarżące nie przedstawiły żadnego dowodu mogącego te twierdzenia podważyć, zastrzeżenie pierwsze należy oddalić.

219 W zastrzeżeniu drugim skarżące kwestionują zaskarżone rozporządzenie z tego względu, że przyjmując je Komisja w przypadku pozostałych producentów oparła się na oszacowaniach, a nie na rzeczywistych danych.

220 W tym względzie należy zauważyć, że rozporządzenie podstawowe nie nadaje Komisji uprawnień dochodzeniowych pozwalających na przymuszenie przedsiębiorstw do udziału w dochodzeniu lub do udzielania informacji. Musi ona zatem polegać na dobrowolnej współpracy stron w zakresie dostarczania jej niezbędnych informacji we wskazanych terminach (zob. podobnie wyrok z dnia 20 maja 2015 r., Yuanping Changyuan Chemicals/Rada, T-310/12, niepublikowany, EU:T:2015:295, pkt 152 i przytoczone tam orzecznictwo).

221 W tym kontekście należy sprawdzić, czy w niniejszym przypadku, zanim Komisja skorzystała z oszacowań opracowanych na podstawie informacji, które mogła uzyskać, instytucja ta podjęła próbę starannego zebrania rzeczywistych danych.

222 W zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia Komisja wezwała producentów z Unii wytwarzających produkt objęty postępowaniem do udziału w postępowaniu antydumpingowym, a wszystkie zainteresowane strony do przedstawienia, w terminie 21 dni od daty opublikowania ogłoszenia o wszczęciu postępowania, swojego stanowiska w przedmiocie doboru próby producentów z Unii.

223 Następnie Komisja wyraźnie poinformowała podmioty składające skargę do Komisji i innych producentów w Unii o wszczęciu dochodzenia, przy czym zaprosiła ich do wzięcia udziału w tym dochodzeniu.

224 Ponieważ Komisja stwierdziła, że dane dostarczone przez podmioty składające skargę do Komisji dotyczą wyłącznie ich własnej sytuacji, pismem z dnia 16 maja 2017 r. instytucja ta zwróciła się do ich przedstawicieli o dostarczenie jej danych makroekonomicznych obejmujących cały przemysł.

225 W tych okolicznościach nie można zarzucać Komisji, że w zakresie pozostałych producentów oparła się na oszacowaniach dostarczonych przez podmioty składające skargę do Komisji, ponieważ zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego chodziło o uzyskanie wizji przemysłu Unii jako całości.

226 Ponadto, jak podnoszą interwenienci, korzystanie z oszacowań w ramach postępowań antydumpingowych może okazać się konieczne, jeżeli niektórzy producenci zdecydują się nie współpracować, lub gdy, jak okazało się to w niniejszym przypadku, w trakcie zbierania danych makroekonomicznych niektórzy producenci Unii przestaną produkować lub istnieć.

227 Ponadto należy przypomnieć, że oszacowania nie są przypuszczeniami, a podmioty składające skargę do Komisji zastosowały metodę obliczania, która była przedmiotem weryfikacji ze strony tej instytucji, po przeprowadzeniu której instytucja ta wystąpiła o dokonanie zmian. W tym względzie interwenienci wskazali, że wbrew propozycji podmiotów składających skargę do

Komisji, aby oszacować rzeczywistą produkcję rozpatrywanych producentów, Komisja postanowiła zamiast tego przyjąć ich moce wytwórcze, co zwiększyło ogólną produkcję Unii i ograniczyło wzrost udziałów w rynku zdobytych przez chińskich producentów eksportujących. Interwenienci wywodzą z tego, co nie zostało zakwestionowane, że ów wybór Komisji spowodował obniżenie wskaźnika szkody i działał na korzyść chińskich producentów eksportujących.

228 Zastrzeżenie drugie należy zatem oddalić.

229 W zastrzeżeniu trzecim skarżące utrzymują, że dane wykorzystane przez Komisję zostały w istotny sposób zmienione bez wyjaśnienia.

230 W tym względzie należy zauważyć, że z akt sprawy i odpowiedzi stron na pytania Sądu wynika, że Komisja dokonała zmiany danych makroekonomicznych w następujący sposób.

231 W dniu 7 kwietnia 2017 r. Komisja zwróciła się pismem do przedstawicieli podmiotów składających skargę do Komisji o dostarczenie jej najpóźniej do dnia 12 maja 2017 r. pewnych danych makroekonomicznych dotyczących badanego okresu. W dniu 12 maja 2017 r. przedstawiciele podmiotów składających skargę do Komisji dostarczyli pocztą elektroniczną tabelę zawierającą dane makroekonomiczne.

232 W dniu 15 maja 2017 r. Komisja zwróciła się pocztą elektroniczną o jawną wersję tego dokumentu. W dniu 16 maja 2017 r. wysłała kolejną wiadomość elektroniczną z prośbą o przekazanie wersji zawierającej dane makroekonomiczne całego przemysłu Unii z wyłączeniem rusztów przykrywających. W dniu 24 maja 2017 r. Komisja przesłała przedstawicielom podmiotów składających skargę do Komisji kolejną wiadomość elektroniczną, zwracając się do nich o przesłanie żądanych danych najpóźniej do dnia 29 maja 2017 r. i o wyrażenie zgody na weryfikację tych danych w ich pomieszczeniach w dniu 30 maja 2017 r.

233 W dniu 29 maja 2017 r. przedstawiciele podmiotów składających skargę do Komisji dostarczyli pocztą elektroniczną nową wersję tabeli zawierającej dane makroekonomiczne (zwaną dalej „drugą wersją wskaźników makroekonomicznych"). Komisja zweryfikowała te dane w dniu 30 maja 2017 r. W trakcie wizyty weryfikacyjnej podmioty składające skargę do Komisji dostarczyły bardziej kompletne informacje na temat danych dotyczących producentów objętych próbą, które uzasadniały uaktualnienie danych liczbowych. Ponadto Komisja wskazała, że dane zawarte w drugiej wersji wskaźników makroekonomicznych pokazywały dane skonsolidowane pozostałych producentów, jednakże podmioty składające skargę do Komisji nie były w stanie zweryfikować zgodności między tymi danymi a odnośnymi dokumentami w terminie wyznaczonym na wizytę weryfikacyjną. Zespół odpowiedzialny za weryfikację zwrócił się zatem do podmiotów składających skargę do Komisji o dokonanie podziału danych w odniesieniu do każdego znanego producenta i przedstawienie w rezultacie zaktualizowanej tabeli.

234 W dniu 1 czerwca 2017 r. przedstawiciele podmiotów składających skargę do Komisji dostarczyli pocztą elektroniczną nową jawną wersję tabeli zawierającej dane makroekonomiczne (zwaną dalej „trzecią wersją wskaźników makroekonomicznych"), uwzględniającą prośby Komisji. Zdaniem skarżących, wersja ta znacznie różni się od wersji poprzedniej. CCCME zwróciła się do Komisji pocztą elektroniczną o wyjaśnienie powodów tej różnicy. W wiadomości elektronicznej Komisja odpowiedziała, że wynika ona z aktualizacji danych przeprowadzonej następstwie weryfikacji mającej miejsce w dniu 30 maja 2017 r. W dniu 2 czerwca 2017 r. Komisja zwróciła się pocztą

elektroniczną o możliwość dokonania w tym samym dniu weryfikacji zaktualizowanych tabel w pomieszczeniach przedstawicieli podmiotów składających skargę. Wiadomością elektroniczną zaakceptowali oni tę prośbę.

235 W wyniku tej weryfikacji podmioty składające skargę do Komisji dostarczyły jej w tym samym dniu czwartą wersję wskaźników makroekonomicznych na nośniku USB. W dniu 12 czerwca 2017 r. przedstawiciele podmiotów składających skargę do Komisji ponownie przekazali czwartą wersję wskaźników makroekonomicznych, lecz tym razem pocztą elektroniczną w wersji poufnej i jawnej. Interwenienci wyjaśnili, że trzecia wersja wskaźników makroekonomicznych, która została zbadana podczas wizyty weryfikacyjnej, zawierała z powodu błędu dane dotyczące produkcji rusztów przykrywających od dwóch producentów i że została ona zmieniona na miejscu. Wskazują ponadto, że czwarta wersja uwzględniała również informacje uzupełniające dotyczących innych producentów, otrzymane w tym dniu od przemysłu Unii.

236 Komisja dodaje ponadto, że w następstwie uwag przedstawionych przez FCI w dniu 21 czerwca 2017 r. do czwartej wersji wskaźników makroekonomicznych dodano dane producenta Unii, który został omyłkowo pominięty przez podmioty składające skargę do Komisji.

237 W świetle tych okoliczności należy stwierdzić, że skarżące otrzymały odpowiedź na ich wiadomość elektroniczną, o której mowa w pkt 234 powyżej, w której zażądały od Komisji wyjaśnienia powodu zaistnienia różnicy pomiędzy wersjami wskaźników makroekonomicznych drugą i trzecią.

238 W pozostałym zakresie należy zaznaczyć, że w świetle informacji zawartych w aktach sprawy i wyjaśnień przedstawionych w odpowiedziach udzielonych przez strony na pytania Sądu, wprowadzone zmiany miały na celu uzupełnienie, doprecyzowanie i, co za tym idzie, zwiększenie wiarygodności danych. Jak podkreślili interwenienci, niektóre opisane zmiany wprowadzono właśnie po to, aby uwzględnić zaakceptowane przez Komisję zastrzeżenia podniesione przez zainteresowane strony. W związku z tym konieczne było, po pierwsze, dodanie danych dodatkowego producenta Unii, którego podmioty składające skargę do Komisji pominęły, a po drugie, wykluczenie danych dotyczące rusztów przykrywających, które Komisja zgodziła się wyłączyć z definicji produktu objętego dochodzeniem.

239 W tych okolicznościach zastrzeżenie trzecie należy oddalić.

240 W zastrzeżeniu czwartym skarżące utrzymują, że wykaz źródeł wykorzystanych przez Komisję do obliczenia wskaźników makroekonomicznych jest niespójny, ponieważ zawiera dane, takie jak inwestycje, które nie mogą być brane pod uwagę, ponieważ nie stanowią wskaźnika makroekonomicznego.

241 W tym względzie należy zaznaczyć, że – jak wskazano w pkt 214 powyżej – Komisja wykorzystała różne rodzaje danych w zależności od rozpatrywanej kategorii producentów z Unii. Okazuje się zatem, że rozpatrywany wykaz, zatytułowany „Dodatkowe dokumenty", nie obejmuje wszystkich wykorzystanych źródeł, lecz stanowi jedynie uzupełnienie całości wykorzystanych danych.

242 Ponadto, jeśli chodzi o zawartość tego wykazu, to jak wskazały skarżące wymienia on trzy dokumenty zatytułowane „[nazwa przedsiębiorstwa] re investments". Jednakże liczba dokumentów zakwestionowanych przez skarżące jest ograniczona w stosunku do wszystkich dokumentów zawartych w wykazie, o którym mowa. I tak przynajmniej 13 dokumentów spośród wszystkich wymienionych 22, z których pewne dotyczyły innych producentów z Unii, a inne

podmiotów składających skargę do Komisji, odnosiło się do „aktywów", „aktywów i inwestycji", „bilansów finansowych", „sprawozdań finansowych", „zatrudnienia", „zatrudnienia pośredniego" i „miejsc pracy", które są istotne dla sporządzenia danych makroekonomicznych.

243 Wreszcie w uwagach złożonych w toku dochodzenia przez podmioty składające skargę do Komisji przedstawiły one dodatkowe wyjaśnienia dotyczące źródeł wykorzystywanych przy obliczaniu wskaźników makroekonomicznych, wskazując, co następuje:

„[z]ebraliśmy dane dotyczące podmiotów składających skargę do Komisji oraz przedsiębiorstw popierających skargę złożoną do Komisji, pochodzące z ich rachunkowości. W odniesieniu do pozostałych przedsiębiorstw podmioty składające skargę do Komisji sporządziły oszacowania na podstawie ekstrapolowanych danych z bilansów finansowych tych innych przedsiębiorstw, ze stron internetowych, artykułów prasowych i ich wiedzy na temat rynku".

244 W świetle wszystkich tych okoliczności zastrzeżenie czwarte należy oddalić.

245 W zastrzeżeniu piątym skarżące zarzucają Komisji, że w celu zweryfikowania danych dostarczonych przez przedstawicieli podmiotów składających skargę do Komisji, pracownicy tej instytucji udali się jedynie do biur tych podmiotów. Wskazują one, że Komisja mogła, na przykład, skontaktować się z pozostałymi producentami i wezwać ich do potwierdzenia lub skomentowania dotyczących ich oszacowań.

246 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego wszelkie informacje udostępnione przez zainteresowane strony i na podstawie których dokonano ustaleń są w możliwym zakresie badane pod względem zgodności z rzeczywistością.

247 W odpowiedzi na inne argumenty przedstawione przez skarżące wskazano już, że Komisja nie dysponuje uprawnieniami dochodzeniowymi pozwalającymi jej na przymuszenie przedsiębiorstw do udziału w dochodzeniu lub do udzielania informacji, lecz polega na dobrowolnej współpracy stron w zakresie dostarczania jej niezbędnych informacji (pkt 220 powyżej).

248 W niniejszej sprawie Komisja wezwała producentów z Unii wytwarzających produkt objęty postępowaniem do udziału w dochodzeniu (zob. pkt 222 i 223 powyżej). Jednakże tylko podmioty składające skargę do Komisji dostarczyły informacje niezbędne do obliczenia wskaźników makroekonomicznych. W tym właśnie kontekście Komisja zwróciła się do podmiotów składających skargę do Komisji o przekazanie danych dotyczących producentów z Unii, którzy nie współpracowali w dochodzeniu, i otrzymała od tych podmiotów dotyczące ich oszacowania (pkt 224 powyżej).

249 Artykuł 16 ust. 1 rozporządzenia podstawowego pozwala Komisji na przeprowadzenie, gdy uzna to za właściwe, wizyt w celu zweryfikowania dostarczonych informacji.

250 Stąd płynie zatem wniosek, że w celu weryfikacji dokładności dostarczonych informacji Komisja mogła przeprowadzić wizytę weryfikacyjną u podmiotów będących źródłem tych informacji, przy czym w niniejszym przypadku informacje te pochodziły od podmiotów składających skargę do Komisji.

251 Co się tyczy faktu, że weryfikacja ta została przeprowadzona w pomieszczeniach przedstawicieli podmiotów składających skargę do Komisji, należy zauważyć, że już na początku postępowania Komisja zwróciła się do tych podmiotów za pośrednictwem ich przedstawicieli o zachowanie

wszystkich „dokumentów potwierdzających i arkuszy roboczych wykorzystanych do przygotowania pytań do tego pisma oraz do opracowania danych makroekonomicznych wskazanych w skardze do Komisji za lata 2013–2015”.

252 Ze względów praktycznych dopuszczalne było, aby Komisja złożyła wizytę w biurach przedstawicieli podmiotów składających do niej skargę w celu zapoznania się z dokumentami będącymi źródłem danych dostarczonych przez te podmioty, z myślą o ich weryfikacji, zważywszy na konieczność korzystania w analizach z wiarygodnych i rzetelnych danych.

253 Zastrzeżenie piąte należy zatem oddalić.

254 W zastrzeżeniu szóstym skarżące zarzucają Komisji, że nie określiła dokładnie elementów będących przedmiotem weryfikacji.

255 W tym względzie należy zauważyć, że w toku postępowania Komisja wyjaśniła, iż weryfikacja z dnia 30 maja 2017 r. obejmowała „przekazane dane dotyczące wskaźników makroekonomicznych (dokumenty źródłowe dotyczące zgłoszonych danych, sposób przeprowadzenia kompilacji danych, sposób uzyskania niektórych danych liczbowych, wskazanych w skardze do Komisji, związanych z konsumpcją i przywozem, itd.)”, i w ten sposób określiła, wbrew twierdzeniom skarżących, elementy, których dotyczyła weryfikacja.

256 Ponieważ informacja ta została podana do wiadomości skarżących, zastrzeżenie to należy oddalić, a tym samym oddalić drugą część zarzutu pierwszego w całości.

– W przedmiocie trzeciej części zarzutu pierwszego, dotyczącej rentowności producentów z Unii

257 W części trzeciej skarżące kwestionują dane liczbowe przyjęte przez Komisję w celu wykazania pogorszenia, widocznego jej zdaniem w trendzie zmiany rentowności producentów z Unii w latach poprzedzających dochodzenie.

258 W motywie 162 rozporządzenia tymczasowego Komisja wskazała, że o ile w roku 2006 rentowność producentów z Unii wynosiła ok. 10%, o tyle w pierwszym roku okresu badanego, czyli w roku 2013, wskaźnik ten wynosił zaledwie 5,3% i nadal się pogarszał w ciągu tego okresu.

259 Na tej płaszczyźnie skarżące przedstawiają trzy zastrzeżenia, które Komisja kwestionuje.

260 W ramach zastrzeżenia pierwszego skarżące podnoszą w istocie, że Komisja ogłosiła, jakie dane liczbowe przyjęła do obliczenia rentowności przemysłu Unii, bez żadnej podstawy, ponieważ jedyne dane, jakie otrzymała od przemysłu Unii, zostały przekazane w dniu 2 października 2017 r., czyli po przyjęciu rozporządzenia tymczasowego i ponad pięć miesięcy po weryfikacjach przeprowadzonych w pomieszczeniach przedstawicieli podmiotów składających skargę do Komisji.

261 W tym względzie należy zaznaczyć, że zastrzeżenie to nie znajduje oparcia w faktach.

262 Dane dotyczące rentowności za lata 2006–2012 zostały bowiem przekazane Komisji w każdym razie w dniu 11 maja 2017 r., czyli, po pierwsze, przed wydaniem rozporządzenia tymczasowego, a po drugie przed wizytami weryfikacyjnymi, które miały miejsce w dniach 30 maja i 2 czerwca 2017 r. Komisja przedstawiła wiadomość elektroniczną, w której dane te przekazano, i wyjaśniła,

że dokument ów przekazały podmioty składające skargę do Komisji z własnej inicjatywy, w wersji poufnej, w związku z czym nie został on włączony do akt dostępnych zainteresowanym stronom, lecz jedynie do tej części akt, która była zastrzeżona dla Komisji. Instytucja ta wyjaśniła również, że dokument z dnia 2 października 2017 r. wysłany przez podmioty składające skargę do Komisji był jedynie wersją dokumentu z dnia 11 maja 2017 r. dostępną dla zainteresowanych stron.

263 Jeśli chodzi o rentowność przemysłu Unii w badanym okresie, okazuje się, że została ona obliczona na podstawie odpowiedzi objętych próbą producentów z Unii na kwestionariusz przesłany im przez Komisję, który należało jej odesłać najpóźniej w dniu 22 lutego 2017 r., czyli przed przyjęciem rozporządzenia tymczasowego.

264 Pierwsze zastrzeżenie należy zatem oddalić.

265 W zastrzeżeniu drugim skarżące twierdzą, że dokument z dnia 2 października 2017 r., o którym mowa w pkt 260 powyżej, nie zawiera żadnych informacji na temat wykorzystanych źródeł.

266 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że źródła wykorzystane przez podmioty składające skargę do Komisji do określenia rentowności przemysłu Unii w latach 2006–2012 w dokumencie z dnia 11 maja 2017 r., których domagają się skarżące, nie mają znaczenia dla analizy zgodności z prawem dokonanej przez Komisję oceny wskaźników mikroekonomicznych. Jak bowiem podkreśliła Komisja, pomimo wskazania w motywie 162 rozporządzenia tymczasowego poziomu rentowności przemysłu Unii w 2006 r., instytucja ta, jak wynika z motywu 168 tego rozporządzenia, na potrzeby oceny zmian tego poziomu oparła się wyłącznie na rentowności przemysłu Unii Europejskiej w okresie badanym (od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 30 września 2016 r.).

267 Zastrzeżenie to jest zatem nieistotne dla sprawy, podobnie jak z tego samego powodu zastrzeżenie trzecie podniesione przez skarżące, zgodnie z którym dane liczbowe przyjęte przez Komisję mają być sprzeczne z danymi wskazanymi we wniosku o wszczęcie przeglądu, złożonym przez przemysł Unii w 2010 r., ze względu na wygaśnięcie środków antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem nr 1212/2005.

268 Dane dotyczące rentowności przemysłu Unii których dotyczył wniosek o wszczęcie przeglądu, odnosiły się bowiem siłą rzeczy do lat poprzedzających rok 2010. Tymczasem, jak wskazano w pkt 266 powyżej, mimo że Komisja wspomniała w motywie 162 rozporządzenia tymczasowego o roku 2006, to istotne są dane dotyczące okresu badanego, czyli od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 30 września 2016 r., które stanowiły podstawę wydania decyzji przez Komisję.

269 W każdym razie, jak podnieśli interwenienci, rentowność oszacowana w ramach dochodzenia została określona na podstawie danych odnoszących się do próby producentów z Unii, podczas gdy średnia rentowność przedstawiona przez przemysł Unii we wniosku o wszczęcie przeglądu, przedstawionym ze względu na wygaśnięcie środków antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem nr 1212/2005, opierała się na danych dotyczących sześciu dodatkowych producentów.

270 W świetle powyższych rozważań trzecią część zarzutu pierwszego należy oddalić.

– W przedmiocie czwartej części zarzutu pierwszego dotyczącej próby producentów z Unii

271 W czwartej części skarżące kwestionują dobór próby, przeprowadzony przez Komisję spośród producentów z Unii Europejskiej, na podstawie której oceniła ona skutki przywozu po cenach dumpingowych.

272 W tym kontekście skarżące podnoszą dwa zastrzeżenia, które są kwestionowane przez Komisję.

273 W zastrzeżeniu pierwszym skarżące podnoszą, że Komisja nie wezwała w skuteczny sposób zainteresowanych stron do przedstawienia uwag dotyczących próby tymczasowej.

274 Po skontaktowaniu się z Komisją CCCME uzyskała bowiem w dniu 18 stycznia 2017 r. możliwość zapoznania się, po pierwsze, z dokumentem z dnia 12 grudnia 2016 r. zatytułowanym „Proponowana próba producentów z Unii", zawierającym próbę trzech unijnych producentów, a po drugie, z kwestionariuszami wysłanymi przez Komisję w dniu 16 stycznia 2017 r. do „EJ Picardie +4 innych" producentów z Unii, zgodnie z tym, co wskazywał tytuł tego dokumentu [tłumaczenie tytułów dokumentów nieoficjalne].

275 Zdaniem skarżących, dokumenty te sprawiają wrażenie, że próbę tymczasową rozszerzono w pewnym momencie na innych producentów z Unii. Jednakże w dniu 20 stycznia 2017 r. Komisja włączyła do jawnych akt opis ostatecznej próby producentów z Unii z dnia 16 stycznia 2017 r., w którym potwierdziła pierwotny wybór trzech producentów.

276 Zdaniem skarżących, okoliczności te wskazują, że Komisja poinformowała zainteresowane strony o składzie próby tymczasowej już po ustaleniu próby ostatecznej i wysłaniu kwestionariuszy do producentów objętych próbą, co stanowi naruszenie prawa do obrony zainteresowanych stron i art. 17 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, który przewiduje, że preferowany jest dobór próby po konsultacji i za zgodą zainteresowanych stron.

277 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia podstawowego „[o]statecznego wyboru stron, typów produktów lub transakcji dokonuje Komisja na podstawie niniejszych przepisów o kontroli wyrywkowej, chociaż preferowany jest wybór próbki po konsultacji i za zgodą zainteresowanych stron, pod warunkiem że strony te dokonają zgłoszenia i udostępnią informacje w ciągu trzech tygodni od wszczęcia dochodzenia, w celu umożliwienia wyboru reprezentatywnej próbki".

278 Aby konsultacja z zainteresowanymi stronami, o której mowa w art. 17 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, była skuteczna, musi ona nastąpić na etapie, na którym Komisja jest w stanie uwzględnić przedstawione uwagi i ewentualnie zmodyfikować próbę.

279 Należy zauważyć, że w niniejszej sprawie Komisja wskazała w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia, iż postanowiła przy doborze próby ograniczyć do racjonalnego poziomu liczbę producentów z Unii objętych dochodzeniem i w tym celu opracowała próbę tymczasową, której skład udostępniła zainteresowanym stronom do konsultacji. W ogłoszeniu tym Komisja wyjaśniła również, że jeżeli nie określono inaczej, zainteresowane strony, które zamierzają udzielić innych użytecznych informacji dotyczących doboru próby, powinny to uczynić w terminie 21 dni od daty publikacji tego ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

280 W swoich pismach Komisja podnosi, że powodem, dla którego dokumentu z dnia 12 grudnia 2016 r., zatytułowanego „Proponowana próba producentów z Unii", początkowo nie włączono do jawnych akt sprawy, jak wskazano w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, był błąd pisarski zespołu prowadzącego dochodzenie. Dokument ten przypadkowo oznaczono jako „poufny", podczas gdy należało opatrzyć go wzmianką „jawny" i w ten sposób umożliwić dostęp do niego wszystkim zainteresowanym stronom. Gdy CCCME powiadomiła Komisję w dniu 18 stycznia 2017 r. o braku rzeczonego dokumentu w informacjach, do których podmiot ten miał dostęp, dokument ów oznaczono w systemie jako „jawny", dzięki czemu zainteresowanym stronom, w tym CCCME, zapewniono możliwości zapoznania się z nim.

281 Stąd wniosek, że konsultacje z CCCME przeprowadzono w dniu 18 stycznia 2017 r., czyli nieco ponad miesiąc po wszczęciu dochodzenia, to znaczy w chwili, gdy jej uwagi mogły zostać uwzględnione przy doborze próby.

282 Pomimo, że już w tym momencie CCCME miała taką możliwość, nie przedstawiła uwag w przedmiocie składu tej próby.

283 Skarżące utrzymują, co prawda, że liczba przedsiębiorstw wybranych do próby uległa zmianie, a następnie została finalnie ustalona przed konsultacjami z nimi, co ich zdaniem spowodowało nieskuteczność konsultacji, zważywszy, że skład próby przyjęto, zanim mogły wyrazić swoją opinię.

284 Zakładając, że Komisja faktycznie zamierzała dokonać zmiany próby tymczasowej, a następnie zmieniła zdanie, zanim CCCME mogła zapoznać się z proponowanym składem próby, w odpowiedzi na ów argument wystarczy w każdym razie stwierdzić, po pierwsze, że zainteresowanym stronom zapewniono możliwość wypowiedzenia się w niniejszej sprawie na temat zaproponowanego przez Komisję składu próby, po drugie, że skład, który był przedmiotem konsultacji, obejmował trzy przedsiębiorstwa, a po trzecie, że próba ostateczna składała się z tych właśnie trzech przedsiębiorstw.

285 Skarżące mogły zatem przedstawić uwagi na temat próby producentów z Unii, które Komisja mogłaby uwzględnić, co oznacza, że wbrew temu, co twierdzą, ich prawo do obrony oraz art. 17 ust. 2 rozporządzenia podstawowego były należycie respektowane.

286 Z powyższych powodów należy oddalić zastrzeżenie pierwsze.

287 W zastrzeżeniu drugim skarżące utrzymują, że próba dobrana przez Komisję nie odzwierciedla różnorodności sytuacji producentów w Unii, w szczególności specyficznej sytuacji, w jakiej znaleźli się producenci z Europy Wschodniej.

288 Zdaniem Komisji, argument sformułowany w tej kwestii przez skarżące również nie jest zasadny, a ponadto nie jest dopuszczalny, ponieważ został podniesiony po raz pierwszy przed Sądem.

289 W tym względzie należy zauważyć co do istoty, że zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego analiza Komisji powinna opierać się na całym przemyśle Unii dla uzyskania wiarygodnej reprezentatywności sytuacji gospodarczej przemysłu na całym terytorium Unii.

290 Niemniej jednak w sprawach o znacznych rozmiarach Komisja jest upoważniona ograniczyć dochodzenie do rozsądnej liczby stron poprzez wykorzystanie metody kontroli wyrywkowej, o której mowa w art. 17 rozporządzenia podstawowego.

291 Artykuł 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego przewiduje dwie metody doboru próby, którą można uznać za reprezentatywną zgodnie z tym rozporządzeniem. Pierwsza metoda polega na tym, że Komisja wykorzystuje próbę składającą się ze stron, produktów lub transakcji, które są statystycznie reprezentatywne w oparciu o informacje dostępne w momencie ich doboru. Jeśli chodzi o drugą metodę kontroli wyrywkowej przewidzianą w art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia reprezentatywność próby opiera się na fakcie, że próba obejmuje największą wielkość produkcji, sprzedaży lub wywozu, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym czasie (zob. wyrok z dnia 15 czerwca 2017 r., T.KUP, C-349/16, EU:C:2017:469, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).

292 Ponadto z art. 17 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wynika, że ostatecznego doboru próby Komisja dokonuje na podstawie przepisów o kontroli wyrywkowej (wyroki: z dnia 10 września 2015 r., Fliesen-Zentrum Deutschland, C-687/13, EU:C:2015:573, pkt 87; z dnia 15 marca 2018 r., Caviro Distillerie i in./Komisja, T-211/16, EU:T:2018:148, pkt 48).

293 Należy mieć też na względzie okoliczność, że przy korzystaniu z prób Komisja dysponuje szerokim zakresem swobodnego uznania, a kontrola sądu Unii jest w konsekwencji ograniczona w sposób wskazany w pkt 149 i 150 powyżej (zob. podobnie wyrok z dnia 10 września 2015 r., Fliesen-Zentrum Deutschland, C-687/13, EU:C:2015:573, pkt 93).

294 Wreszcie w orzecznictwie wyjaśniono, że jeżeli Komisja zdecyduje się na zastosowanie drugiej metody kontroli wyrywkowej, dysponuje pewną swobodą w odniesieniu do prognostycznej oceny w zakresie tego, co może racjonalnie wykonać w terminie, jaki jest jej wyznaczony na prowadzenie postępowania (wyroki: z dnia 15 czerwca 2017 r., T.KUP, C-349/16, EU:C:2017:469, pkt 31; z dnia 15 marca 2018 r., Caviro Distillerie i in./Komisja, T-211/16, EU:T:2018:148, pkt 41).

295 W tym kontekście, charakteryzującym się istnieniem szerokiego zakresu uznania Komisji i ograniczeniem kontroli ze strony sądu Unii, do skarżących należy, zgodnie z orzecznictwem, przedstawienie dowodów pozwalających Sądowi stwierdzić, że Komisja, ze względu na skład dobranej próby przemysłu Unii, dopuściła się oczywistego błędu w ocenie szkody (zob. podobnie wyrok z dnia 15 marca 2018 r., Caviro Distillerie i in./Komisja, T-211/16, EU:T:2018:148, pkt 49).

296 W niniejszej sprawie Komisja zastosowała drugą metodę, o której mowa w pkt 291 powyżej, i dobrała próbę na podstawie największych wielkości produkcji i sprzedaży, na co zezwala art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

297 Zgodnie z motywem 13 rozporządzenia tymczasowego próba ta stanowiła 48% całkowitej wielkości produkcji i 43% całkowitej sprzedaży przemysłu Unii, przy czym skarżące nie zakwestionowały wagi wielkości produkcji ani wagi całkowitej sprzedaży tych producentów.

298 Tak więc wybór tej metody kontroli wyrywkowej uniemożliwia zakwestionowanie jej w oparciu o niewystarczającą reprezentatywność geograficzną, ponieważ wielkość produkcji, sprzedaży lub wywozu objętych próbą uznaje się, o ile są wysokie, za odpowiednią podstawę dla oceny sytuacji w całym przemyśle.

299 Skarżące niesłusznie zatem uważają, że próba Komisji nie była wystarczająco reprezentatywna w rozumieniu art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie obejmowała producentów z Europy Wschodniej.

300 Zastrzeżenie drugie należy zatem oddalić co do istoty bez konieczności orzekania co do argumentów przedstawionych przez Komisję w przedmiocie dopuszczalności.

301 Mając na względzie całość powyższych rozważań, czwartą część zarzutu pierwszego należy oddalić.

– W przedmiocie piątej części zarzutu pierwszego, dotyczącej włączenia cen wewnątrzgrupowych do obliczeń kosztów przemysłu Unii

302 W części piątej skarżące utrzymują, że w celu obliczenia szkody poniesionej przez przemysł Unii Komisja wykorzystała w przypadku Saint-Gobain PAM ceny odsprzedaży fakturowane w ramach grupy spółek, do której należy ów producent (wykorzystanie cen transferowych), chociaż nie oceniła charakteru tych cen nabycia pod kątem ich autonomiczności.

303 Tymczasem w celu oceny rzeczywistej rentowności Komisja powinna była porównać, z jednej strony, wartość sprzedaży na rzecz niezależnych klientów, a z drugiej strony, koszty poniesione na wytworzenie produktów i koszty SOA odsprzedawców, bez czego jej analiza szkody jest nieprawidłowa.

304 Komisja kwestionuje argumentację skarżących.

305 W tym względzie należy podnieść, że w odpowiedzi na pytania Sądu Komisja wyjaśniła, iż Saint-Gobain PAM sprzedawał rozpatrywany produkt bezpośrednio niezależnym klientom, ale również, jak podniosły skarżące, pośrednio poprzez powiązane z nim przedsiębiorstwa handlowe.

306 Jednakże okoliczność ta, jak się okazało, nie miała wpływu na ustalenie kosztów produkcji, ponieważ, po pierwsze, oba rodzaje sprzedaży dotyczyły produktów wytworzonych przez wskazane przedsiębiorstwo, a po drugie, wartość uwzględniona w obliczeniach Komisji odpowiadała kosztom produkcji ponoszonym przez to przedsiębiorstwo przy wytwarzaniu produktu niezależnie od tego, w jaki sposób zostanie on następnie sprzedany.

307 Tak więc, jak wskazała Komisja, okoliczność, że niektóre transakcje sprzedaży były dokonywane za pośrednictwem spółek powiązanych, nie miała żadnego wpływu na obliczone koszty produkcji Saint-Gobain PAM i, co za tym idzie, na oszacowanie szkody poniesionej przez przemysł Unii.

308 Prawdą jest, że w odpowiedzi na pytania Sądu Komisja wskazała, iż Saint-Gobain PAM kupował niektóre surowce od przedsiębiorstw powiązanych.

309 Jednakże włączając koszty produkcji związane z tymi transakcjami do swoich obliczeń Komisja zbadała, czy można je uznać za transakcje dokonane w normalnych warunkach rynkowych.

310 Porównując bowiem koszty bezpośrednie w jednostkowych kosztach produkcji i w cenie odsprzedaży stronom niepowiązanym w Unii, instytucja ta stwierdziła, że Saint-Gobain PAM sytuował się w tym samym przedziale co dwóch innych producentów objętych próbą, którzy nie nabywali surowców od dostawców powiązanych.

311 Piątą część zarzutu pierwszego należy zatem oddalić.

– W przedmiocie szóstej części zarzutu pierwszego, dotyczącej głównie różnicy w praktykach przypisywanych producentom eksportującym w zależności od ich indyjskiej lub chińskiej przynależności

312 W części szóstej skarżące przedstawiają szereg zastrzeżeń, z których jedno zostanie przeanalizowane w niniejszej części, podczas gdy pozostałe – ze względu na ich przedmiot – w innych częściach niniejszego wyroku (zob. pkt 325 poniżej).

313 W zastrzeżeniu analizowanym w tym miejscu skarżące uważają za niezrozumiały wniosek Komisji, zgodnie z którym indyjskim producentom eksportującym nie można przypisać żadnych praktyk dumpingowych, podczas gdy w przypadku chińskich producentów eksportujących stwierdzono istnienie takiej praktyki. Zdaniem skarżących, wniosek ten jest niezgodny z następującymi dwiema okolicznościami faktycznymi. Po pierwsze, indyjskie ceny eksportowe były niższe od chińskich cen eksportowych. Po drugie, zważywszy, że Republikę Indii wybrano jako państwo analogiczne, dane wykorzystane przez Komisję w celu określenia wartości normalnej były takie same dla indyjskich i chińskich producentów eksportujących.

314 Komisja wnosi o oddalenie tego zastrzeżenia.

315 W celu zajęcia stanowiska należy zauważyć, że jak przypominają skarżące, przywóz do Unii produktu objętego postępowaniem z Republiki Indii był równolegle z przywozem z Chińskiej Republiki Ludowej objęty dochodzeniem w sprawie ewentualnego występowania praktyk dumpingowych (zob. pkt 3 powyżej).

316 W toku dochodzenia Komisja stwierdziła, że na podstawie wielkości w tonach ceny przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej były średnio wyższe niż ceny w przywozie z Republiki Indii.

317 Ponieważ jednocześnie Chińskiej Republiki Ludowej nie uznano za państwo posiadające gospodarkę rynkową, wartość normalną zastosowaną w celu ustalenia istnienia praktyki dumpingowej ze strony chińskich producentów eksportujących obliczono na podstawie danych dotyczących Republiki Indii zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego („metoda państwa analogicznego”).

318 Tymczasem zgodnie z art. 1 ust. 2 rozporządzenia podstawowego należy stwierdzić, że produkt jest przedmiotem dumpingu, jeżeli jego cena eksportowa do Unii jest niższa od porównywalnej ceny produktu podobnego ustalonej w kraju wywozu w zwykłym obrocie handlowym.

319 Zdaniem skarżących, biorąc pod uwagę, że w ramach oceny występowania praktyki dumpingowej chińskich i indyjskich producentów eksportujących Komisja powinna była uwzględnić fakt, iż, po pierwsze, wartość normalna była w obu przypadkach oparta na danych indyjskich, a po drugie, ceny eksportowe indyjskich producentów eksportujących były niższe od cen stosowanych przez chińskich producentów eksportujących, to logicznie rzecz biorąc indyjscy producenci eksportujący mieli wyższe marginesy dumpingu i Komisja powinna była stwierdzić istnienie praktyki dumpingowej po stronie producentów eksportujących z tego kraju, ponieważ doszła do takiego wniosku w odniesieniu do producentów eksportujących chińskich.

320 W tym względzie należy zauważyć, że ową różnicę pomiędzy chińskimi i indyjskimi producentami eksportującymi Komisja wyjaśniła w trakcie dochodzenia.

321 Przede wszystkim, chociaż Komisja przyznała, że na podstawie wielkości w tonach indyjskie ceny eksportowe były średnio niższe od cen chińskich, wyjaśniła też, że cen tych nie można porównać w sposób adekwatny. Jak Komisja wskazała bowiem szczegółowo w motywie 179 rozporządzenia tymczasowego, do którego odsyła motyw 19 zaskarżonego rozporządzenia, różnica cen wynika jej zdaniem z okoliczności, że indyjscy producenci eksportujący eksportowali żeliwo szare, które jako bardziej kruche wymaga w celu osiągnięcia równoważnego rezultatu użycia większej ilości surowca niż w przypadku produktów z żeliwa ciągliwego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej. Z tego względu ceny chińskie są wyższe, jeśli do porównania przyjmie się wielkości w tonach. Inaczej jest natomiast, gdyby porównanie przeprowadzi się dla poszczególnych produktów, co stanowi odpowiednie kryterium w przypadku porównywania sprzedaży.

322 Następnie, jak wskazała Komisja w motywie 20 zaskarżonego rozporządzenia, istniała również specyficzna cecha krajowych cen produktów indyjskich pod względem podatkowym, która wymagała pewnych dostosowań. Z analizy przeprowadzonej przez Komisję wynikało, że zgodnie z metodą państwa analogicznego w celu określenia wartości normalnej służącej ustaleniu istnienia praktyki dumpingowej ze strony Chińskiej Republiki Ludowej do cen krajowych indyjskich nie był stosowany VAT. Sytuacja ta powodowała asymetrię pomiędzy chińskimi cenami eksportowymi a indyjskimi cenami krajowymi zastosowanymi do ustalenia wartości normalnej. Zatem w celu umożliwienia porównania pomiędzy tymi dwiema cenami Komisja dostosowała wartość normalną poprzez uwzględnienie VAT i w ten sposób podwyższyła wartość normalną stosowaną do oceny występowania praktyki dumpingowej chińskich producentów eksportujących.

323 To właśnie w oparciu o to rozumowanie, którego spójności skarżące nie były w stanie podać w wątpliwość, Komisja sformułowała odmienne wnioski co do występowania praktyki dumpingowej w przypadku chińskich i indyjskich producentów eksportujących.

324 W tych okolicznościach zastrzeżenie pierwsze należy oddalić.

325 W szóstej części tego zarzutu skarżące podnoszą jeszcze dwa zastrzeżenia, które zostaną przeanalizowane wraz z innymi zarzutami, z którymi są powiązane. I tak, skarżące zarzucają Komisji, że odmówiła CCCME dostępu do jakichkolwiek informacji niezbędnych w celu zweryfikowania analiz przeprowadzonych przez tę instytucję. Zastrzeżenie to zostanie zbadane w ramach zarzutu trzeciego. Ponadto skarżące kwestionują odmowę przez Komisję gromadzenia danych w celu oszacowania wskaźników szkody w poszczególnych państwach członkowskich i według kategorii produktu: żeliwa szarego lub żeliwa ciągliwego. To zastrzeżenie zostanie poddane analizie w ramach drugiej części zarzutu drugiego.

326 W świetle powyższych rozważań należy oddalić część szóstą zarzutu pierwszego w zakresie zbadanego powyżej zastrzeżenia, jednocześnie odsyłając do analizy dwóch zastrzeżeń powiązanych z innymi zarzutami, a w konsekwencji należy oddalić zarzut pierwszy w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego związku przyczynowego

327 Zarzut drugi, podzielony na trzy części, dotyczy art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym Komisja powinna zbadać, w jakim zakresie szkoda dla przemysłu Unii wynika ewentualnie ze spornego przywozu, a nie z innych czynników.

– W przedmiocie pierwszej części zarzutu drugiego, dotyczącej braku jednoczesności między wzrostem przywozu po cenach dumpingowych a pogorszeniem się sytuacji przemysłu Unii

328 W części pierwszej skarżące kwestionują rozumowanie Komisji zmierzające do wykazania istnienia związku przyczynowego między, z jednej strony, wzrostem przywozu po cenach dumpingowych, a z drugiej strony, stwierdzonym pogorszeniem się sytuacji przemysłu Unii w okresie badanym.

329 Ta część zarzutu, kwestionowana przez Komisję, jest podzielona na cztery zastrzeżenia.

330 W zastrzeżeniu pierwszym skarżące utrzymują, że w celu wykazania związku przyczynowego Komisja porównała wskaźniki ekonomiczne na początek i na koniec badanego okresu, podczas gdy powinna była przeanalizować obserwowane w tym okresie trendy. Gdyby przyjęła to podejście, mogłaby zauważyć, że wskaźniki charakteryzujące sytuację przemysłu Unii ulegały pogorszeniu od 2014 r. Tymczasem z danych dostarczonych przez Komisję wynika, że od tego czasu przywóz z Chińskiej Republiki Ludowej zmniejszył się. Zdaniem skarżących, jego zmniejszenie jest nie do pogodzenia z wnioskiem, że wspomniany przywóz przyczynił się do pogorszenia sytuacji przemysłu Unii.

331 W tym względzie należy zauważyć, że wskaźniki ujęte w poniższej tabeli zmieniały się w badanym okresie w następujący sposób.

Wskaźnik (2013 = 100)	2013 r.	2014 r.	2015 r.	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość sprzedaży przemysłu Unii (w tonach)	100	97	90	89
Wielkość produkcji przemysłu Unii (w tonach)	100	103	96	96
Udział przemysłu unijnego w rynku (w%)	100	97	95	97
Wielkość przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej (w tonach)	100	124	120	116
Udział przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej w rynku Unii (w%)	100	125	126	126

332 Z tabeli tej wynika, że – jak wskazują skarżące – wielkość przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej spadła w 2015 r. w porównaniu do poziomu, jaki osiągnął on w 2014 r.

333 Nie oznacza to jednak wykluczenia związku przyczynowego między zmianami występującymi w tym przywozie a zmianami charakteryzującymi wskaźniki dotyczące przemysłu Unii.

334 Tabela ta wykazuje bowiem, że obserwowany od 2014 r. spadek rzeczonego przywozu jest względny, ponieważ poziom przywozu pozostaje znacznie wyższy od poziomu odnotowanego na początku badanego okresu (+16%), w związku z czym, jeśli wziąć pod uwagę dłuższy okres, nie można mówić o spadku przywozu.

335 Ponadto prezentacja dostarczona przez skarżące pomija milczeniem znaczny wzrost omawianego przywozu w latach 2013–2014 (+24%). Wzrost o takiej wielkości mógł nasycić unijny rynek, prowadząc do wcześniejszego składania zamówień przez klientów z Unii, co spowodowało następnie spadek sprzedaży, w szczególności w 2015 r., kiedy to wielkość sprzedaży przemysłu Unii uległa obniżeniu (-10% w stosunku do wskaźnika wyjściowego), przy jednoczesnym odnotowaniu również spadku przywozu, nawet jeśli ten ostatni pozostał skromny w stosunku do spadku sprzedaży odnotowanego przez ów przemysł.

336 W swojej argumentacji skarżące, wychodząc poza rozważania na temat poszczególnych elementów, podważają w sposób zasadniczy metodę polegającą na wyciąganiu przez Komisję wniosków z porównania danych z początku i końca badanego okresu.

337 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem koncepcja leżąca u podstaw ustalenia „badanego okresu" polega na umożliwieniu Komisji zbadania okresu dłuższego niż okres objęty dochodzeniem sensu stricto, tak aby mogła oprzeć swoją analizę na faktycznych i wirtualnych trendach wymagających wystarczająco długiego okresu do identyfikacji (zob. podobnie wyrok z dnia 7 maja 1991 r., Nakajima/Rada, C-69/89, EU:C:1991:186, pkt 87).

338 Dokładnie to uczyniła Komisja w niniejszej sprawie, ponieważ nie ograniczyła swojej analizy do zmian, które miały miejsce w trakcie jednego lub dwóch lat, lecz zbadała trendy widoczne w dłuższym okresie [zob. podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 2014 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada, T-643/11, EU:T:2014:1076, pkt 145 (niepublikowany)]. Instytucja ta doszła zatem do wniosku, że w ujęciu łącznym przywóz po cenach dumpingowych wzrósł o 16% między rokiem 2013 a końcem okresu objętego dochodzeniem, podczas gdy w tym samym okresie wielkość sprzedaży przemysłu Unii spadła o 11%, a udział w rynku tego przemysłu zmniejszył się o 3%.

339 W ostatecznym rozrachunku skarżące, podważając możliwość posłużenia się przez Komisję danymi z początku i końca badanego okresu, kwestionują wybór metodologiczny dokonany przez tę instytucję.

340 Tymczasem orzecznictwo przyznaje instytucjom Unii w odniesieniu do tego rodzaju kwestii szeroki zakres uznania i wymaga od strony skarżącej, która zamierza skutecznie zakwestionować ich działanie, wykazania istnienia oczywistego błędu w ocenie po ich stronie (wyrok z dnia 14 marca 2007 r., Aluminium Silicon Mill Products/Rada, T-107/04, EU:T:2007:85, pkt 71).

341 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że w swoich argumentach skarżące nie przedstawiły dowodów pozwalających na stwierdzenie istnienia takiego błędu, lecz proponują raczej alternatywną interpretację zmian wskaźników ekonomicznych, zauważając, że podejście przyjęte przez Komisję wydaje się im sztuczne (zob. podobnie wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 172).

342 Z powyższych powodów należy oddalić zastrzeżenie pierwsze.

343 W drugim zastrzeżeniu skarżące podnoszą, że Komisja stwierdziła w motywie 174 zaskarżonego rozporządzenia, z jednej strony, iż przywóz po cenach dumpingowych doprowadził do pogorszenia się sytuacji przemysłu Unii, a z drugiej strony, że wspomniany przywóz podlegał takiemu samemu trendowi, co produkcja Unii, a mianowicie odnotował wzrost, a następnie spadek.

344 Skarżące utrzymują, że rozumowanie Komisji jest trudne do pojęcia, ponieważ fakt, iż wzrost przywozu po cenach dumpingowych odbywa się równolegle ze wzrostem wielkości produkcji przemysłu Unii, a następującemu po nim spadkowi wielkości przywozu towarzyszy spadek wielkości produkcji przemysłu Unii, świadczy raczej o braku związku przyczynowego.

345 W tym względzie należy zauważyć, że – jak wskazują skarżące – Komisja w zaskarżonym rozporządzeniu wskazała na równoległe zmiany w przywozie po cenach dumpingowych i w produkcji przemysłu Unii.

346 Stwierdzenie to jest słuszne, ponieważ, jak wskazano w tabeli znajdującej się w pkt 331 powyżej, przywóz po cenach dumpingowych wzrósł w 2014 r. od wskaźnika 100 do wskaźnika 124, podobnie jak wielkość produkcji przemysłu Unii, która wzrosła ze wskaźnika 100 do wskaźnika 103. W 2015 r. oba te wskaźniki spadły, przy czym wskaźnik przywozu po cenach dumpingowych uległ obniżeniu do 120, a wskaźnik wielkości produkcji przemysłu Unii Europejskiej do 96.

347 W związku z powyższym w celu ustalenia, w jaki sposób Komisja doszła do wniosku o występowaniu pomiędzy przywozem po cenach dumpingowych a pogorszeniem się sytuacji przemysłu Unii związku przyczynowego, należy prześledzić sformułowania użyte przez Komisję w całości motywu 174 zaskarżonego rozporządzenia.

348 Na podstawie wszystkich wyjaśnień przedstawionych przez Komisję w motywie 174 zaskarżonego rozporządzenia można zrozumieć, dlaczego uznała ona, w świetle danych liczbowych uwzględnionych we wskaźnikach szkody ponoszonej przez przemysł Unii, że wskaźniki te uległy pogorszeniu w tym samym czasie, w którym przywóz po cenach dumpingowych się rozwinął, i że pomiędzy tymi dwoma zjawiskami można ustalić związek przyczynowy.

349 W motywie 174 zaskarżonego rozporządzenia Komisja wskazuje bowiem, że w całym badanym okresie odnotowany trend wykazuje istnienie związku przyczynowego między pogorszeniem się sytuacji przemysłu Unii, zaobserwowanym pod względem wielkości i udziału w rynku a wzrostem w tym okresie przywozu po cenach dumpingowych.

350 Wniosek ten poparty jest danymi liczbowymi zawartymi w tabeli znajdującej się w pkt 331 powyżej, z których wynika, że wskaźnik przywozu po cenach dumpingowych wzrósł w okresie badanym od 100 do 116, podczas gdy wskaźniki charakteryzujące sytuację przemysłu Unii w tym samym okresie ogólnie spadły, przy czym wskaźnik wielkość produkcji spadł ze 100 do 96, wielkości sprzedaży ze 100 do 89, a udziału w rynku ze 100 do 97.

351 Tak więc skarżące są w stanie pojąć rozumowanie Komisji i zrozumieć powody, dla których stwierdziła ona, nie popełniając przy tym oczywistego błędu w ocenie, że w całym badanym okresie występowała zbieżność w czasie między zmianą przywozu po cenach dumpingowych a wskaźnikami wymienionymi w pkt 350 powyżej.

352 Z tych względów zastrzeżenie drugie należy oddalić.

353 W trzecim zastrzeżeniu skarżące kwestionują twierdzenie Komisji, zgodnie z którym spadek konsumpcji w Unii nie likwiduje związku przyczynowego między wzrostem przywozu po cenach dumpingowych a spadkiem wskaźników charakteryzujących sytuację przemysłu Unii.

354 W tym względzie należy zauważyć, że w motywie 191 rozporządzenia tymczasowego Komisja przyznała, iż w okresie badanym konsumpcja produktu objętego postępowaniem spadła.

355 Jednakże w tym samym motywie Komisja podkreśliła, że wystąpienie tego spadku i wpływ, jaki mógł on wywierać na zmiany wskaźników, nie mogły zlikwidować związku przyczynowego między wzrostem przywozu po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł Unii.

356 Aby uzasadnić to stanowisko, Komisja przyjęła za podstawę trzy szeregi danych liczbowych. Po pierwsze, zauważyła, że konsumpcja produktu objętego postępowaniem zmniejszyła się o 8%. Po drugie, stwierdziła, że wielkość sprzedaży w przypadku przemysłu Unii zmniejszyła się o 11%. Ponieważ ta druga liczba była wyższa od pierwszej, Komisja uznała, że spadku wielkości sprzedaży nie można w pełni wyjaśnić spadkiem konsumpcji. Po trzecie, instytucja ta wskazała, że jednocześnie przywóz po cenach dumpingowych wzrósł o 16%. Jej zdaniem, wzrost ten pozwala wyjaśnić różnicę między spadkiem konsumpcji a jeszcze większym spadkiem odnotowanym przez wielkość sprzedaży przemysłu Unii.

357 W swojej argumentacji skarżące nie powołały się na istnienie okoliczności pozwalających uznać, że formułując to rozumowanie Komisja popełniła jakikolwiek oczywisty błąd w ocenie. Przeciwnie, wydaje się, że takie rozumowanie jest zgodne z orzecznictwem [zob. podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 2014 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada, T-643/11, EU:T:2014:1076, pkt 122 (niepublikowany)].

358 Zastrzeżenie trzecie należy zatem oddalić.

359 W czwartym zastrzeżeniu skarżące kwestionują tezę podniesioną przez Komisję w zaskarżonym rozporządzeniu, zgodnie z którą podcięcie cenowe wynikające z przywozu po cenach dumpingowych mogło pogorszyć udział w rynku i zyski producentów z Unii Europejskiej, ponieważ w okresie, w którym wykazano podcięcie cenowe, czyli okresie objętym dochodzeniem, wskaźnik udziału w rynku przemysłu Unii Europejskiej wzrósł od 95 do 97.

360 W tym względzie okazuje się, że Komisja w celu wykazania związku przyczynowego oparła się, po pierwsze, na istnieniu podcięcia cenowego (rzędu 31,6%–39,2%) stwierdzonego w odniesieniu do okresu objętego dochodzeniem, a po drugie, na okoliczności, że w badanym okresie odnotowano spadek udziału w rynku przemysłu Unii o 2,1 punktu procentowego, podczas gdy udział przywozu po cenach dumpingowych wzrósł o 5,6 punktu procentowego.

361 W tym kontekście pojawia się pytanie, czy Komisja może za podstawę ustalenia wpływu na przemysł Unii w całym badanym okresie przyjąć podcięcie cenowe stwierdzone w okresie objętym dochodzeniem.

362 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że zgodnie z art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego podcięcie cenowe analizuje się w celu ustalenia, czy przywóz po cenach dumpingowych mógł mieć wpływ w kategoriach cenowych na sprzedaż podobnego produktu przemysłu Unii. Podcięcie to ustala się na podstawie danych dostarczonych przez producentów eksportujących objętych próbą, w szczególności, w celu określenia ich marginesów dumpingu. Dane te są obliczane na podstawie okresu objętego dochodzeniem. W tych

okolicznościach nie można uznać, że Komisja mogła popełnić błąd przez to, że podcięcie cenowe obliczyła na podstawie danych dotyczących tego okresu (zob. podobnie wyrok z dnia 24 września 2019 r., Hubei Xinyegang Special Tube/Komisja, T-500/17, niepublikowany, odwołanie w toku, EU:T:2019:691, pkt 51).

363 Następnie należy podkreślić, że istnieje związek pomiędzy, z jednej strony, ustalaniem podcięcia cenowego, a mówiąc bardziej ogólnie wpływem przywozu po cenach dumpingowych na cenę podobnego produktu przemysłu Unii w rozumieniu art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, a z drugiej strony, wykazaniem związku przyczynowego w rozumieniu art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego (zob. wyrok z dnia 24 września 2019 r., Hubei Xinyegang Special Tube/Komisja, T-500/17, niepublikowany, odwołanie w toku, EU:T:2019:691, pkt 32; zobacz także podobnie wyrok z dnia 30 listopada 2011 r., Transnational Company „Kazchrome" i ENRC Marketing/Rada i Komisja, T-107/08, EU:T:2011:704, pkt 59).

364 Dowody wystąpienia szkody, w tym dowody dotyczące wpływu przywozu po cenach dumpingowych na cenę podobnego produktu przemysłu Unii, są bowiem brane pod uwagę w ramach prowadzonej przez Komisję analizy związku przyczynowego, o którym mowa w art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym za podstawę analizy dotyczącej istnienia związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł Unii powinno służyć porównanie dokonane przez Komisję na podstawie art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (wyrok z dnia 24 września 2019 r., Hubei Xinyegang Special Tube/Komisja, T-500/17, niepublikowany, odwołanie w toku, EU:T:2019:691, pkt 57).

365 Stąd wniosek, że nie można zarzucać Komisji uwzględnienia podcięcia cenowego stwierdzonego w okresie objętym dochodzeniem przy ocenie jego wpływu na pogorszenie się sytuacji przemysłu Unii, ocenianego w odniesieniu do okresu dłuższego.

366 W tym kontekście okoliczność, że w roku objętym dochodzeniem, w którym ustalono podcięcie cenowe, udział przemysłu Unii w rynku wzrósł, podczas gdy spadł on w 2014 r. oraz w 2015 r. i ogólnie w badanym okresie, nie podważa związku przyczynowego ustalonego w tym względzie przez Komisję.

367 Z tych względów zastrzeżenie czwarte należy oddalić.

368 W zastrzeżeniu piątym skarżące podnoszą, że Komisja powinna była ocenić zmiany udziałów w rynku i przywozu po cenach dumpingowych z rozróżnieniem produktów z żeliwa ciągliwego od produktów z żeliwa szarego.

369 Ponieważ zastrzeżenie to jest ściśle związane z drugim zastrzeżeniem drugiej części zarzutu drugiego, zostanie zbadane w ramach tego zarzutu.

370 Mając na względzie powyższe rozważania, należy oddalić pierwszą część zarzutu drugiego w odniesieniu do czterech zbadanych powyżej zastrzeżeń, jednocześnie odsyłając w zakresie zastrzeżenia piątego, powiązanego z inną częścią zarzutu, do dotyczącej go analizy.

– W przedmiocie drugiej części zarzutu drugiego, dotyczącej konieczności przeprowadzenia analizy szkody dla poszczególnych segmentów

371 Zdaniem skarżących, Komisja nie mogła stwierdzić w sposób ogólny, że przywóz po cenach dumpingowych spowodował stwierdzoną szkodę, lecz powinna była ustalić istnienie związku między tymi dwoma elementami na podstawie analizy poszczególnych segmentów.

372 Komisja utrzymuje, że ta część zarzutu – poza tym że jest niedopuszczalna – jest też bezzasadna, ponieważ argumenty przedstawione przez skarżące nie zostały ujęte w kategoriach prawnych.

373 W przedmiocie dopuszczalności należy zauważyć, że skarżące powołują się na naruszenie art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego przez to, że Komisja miała nie ocenić, w jaki sposób przywóz po cenach dumpingowych produktu określonego rodzaju (standardowego i prawie wyłącznie z żeliwa ciągliwego), mógł spowodować stwierdzoną szkodę, chociaż szkoda ta obejmowała również inne rodzaje produktów. Ponieważ możliwe jest, po pierwsze, zidentyfikowanie odnośnych przepisów, a po drugie, zrozumienie argumentu skarżących, niniejszą część zarzutu należy uznać za dopuszczalną.

374 Co do istoty, skarżące na poparcie swojej argumentacji powołują się na wyrok z dnia 28 października 2004 r., Shanghai Teraoka Electronic/Rada (T-35/01, EU:T:2004:317).

375 W pkt 127 wyroku z dnia 28 października 2004 r., Shanghai Teraoka Electronic/Rada (T-35/01, EU:T:2004:317), Sąd orzekł, że Rada nie naruszyła rozporządzenia podstawowego przez to, że przeprowadziła analizę poszczególnych segmentów produktu objętego postępowaniem, którego dotyczyła tamta sprawa, czyli wag elektronicznych, w celu dokonania oceny różnych wskaźników szkody. Sąd stwierdził, że rozporządzenie podstawowe nie wyklucza analizy poszczególnych segmentów, a instytucje mogą się nią posługiwać, w szczególności jeżeli rezultaty uzyskane według innej metody okazują się z takiego lub innego powodu zniekształcone. W tamtej sprawie Rada wskazała w motywie 83 zaskarżonego w niej rozporządzenia, że metoda obliczania średnich cen sprzedaży wszelkich wag elektronicznych ogółem zmieniłaby wyniki ze względu na „zmiany w ofercie produktu (tzn. w okresie od 1995 r. do okresu badanego nastąpiły istotne zmiany w wielkości sprzedaży produktu w różnych segmentach rynku)”.

376 Ponadto należy zauważyć, że w wyroku z dnia 24 września 2019 r., Hubei Xinyegang Special Tube/Komisja (T-500/17, niepublikowanym, odwołanie w toku, EU:T:2019:691), na który skarżące powołały się w odpowiedzi na pytania pisemne Sądu, orzeczono, że skoro Komisja stwierdziła, iż rozpatrywany produkt (mianowicie w tej sprawie niektóre rury i przewody z żelaza lub stali bez szwu) należy do trzech różnych segmentów (ropy naftowej i gazu, budowlanego i produkcji energii elektrycznej), powinna uwzględnić ową segmentację przy ustalaniu wystąpienia szkody, a zwłaszcza w ramach analizy podcięcia cenowego. Sąd wyjaśnił, że analizę poszczególnych segmentów w tej sprawie uzasadniała ograniczona zamienność produktów po stronie popytu, zmienność cen pomiędzy poszczególnymi segmentami, okoliczność, że największy producent z Unii objęty próbą działał w przeważającej części w sektorze ropy naftowej i gazu, oraz fakt, że przywóz przez producentów eksportujących objętych próbą koncentrował się w segmencie budowlanym. W tym kontekście Sąd wskazał, że zastosowanie metody porównawczej opartej na numerach kontrolnych produktów (NKP) pozwalającej ustalić zbieżność pomiędzy rodzajami produktów, zwanej „metodą NKP po NKP”, było możliwe, o ile odbywało się w ramach analizy uwzględniającej segmentację rynku.

377 Z wyroków z dnia 28 października 2004 r., Shanghai Teraoka Electronic/Rada (T-35/01, EU:T:2004:317) i z dnia 24 września 2019 r., Hubei Xinyegang Special Tube/Komisja (T-500/17, niepublikowany, odwołanie w toku, EU:T:2019:691), wynika, że analiza poszczególnych segmentów może być uzasadniona, gdy produkty objęte dochodzeniem nie są zamienne i gdy jeden lub więcej segmentów może być w większym stopniu dotkniętych przywozem po cenach dumpingowych.

378 Natomiast taka analiza poszczególnych segmentów nie jest wymagana, gdy produkty są w wystarczającym stopniu zamienne. W takim przypadku brak jasnego rozgraniczenia pomiędzy produktami lub segmentami (A, B i C) i istniejąca między nimi zależność sprawia, że sprzedaż produktów A i C przez producentów z Unii również może ulec zmniejszeniu na korzyść produktu B przywożonego do Unii. Zatem chociaż przywóz po cenach dumpingowych koncentruje się na segmencie rynku (B), może mieć wpływ na cały przemysł Unii.

379 Jedynie w przypadku, gdyby wyniki okazały się z takiego lub innego powodu zniekształcone, uzasadniona byłaby, mimo zamiennego charakteru produktów, analiza podzielona na segmenty. W takim przypadku to do zainteresowanej strony należy przedstawienie konkretnych dowodów na poparcie jej twierdzenia, że różne produkty nie są w wystarczającym stopniu zamienne lub że brak podziału analizy na segmenty w przypadku produktów wystarczająco zamiennych prowadzi w danym przypadku do zniekształcenia wyników.

380 W rzeczonej kwestii podziału na segmenty skarżące na poparcie swojej argumentacji przedstawiają trzy zastrzeżenia.

381 W pierwszym zastrzeżeniu skarżące odsyłają do skargi, na podstawie której wszczęto dochodzenie. W skardze tej zainteresowani producenci z Unii wskazali, że przywóz po cenach dumpingowych dotyczył wyłącznie produktów standardowych, podczas gdy sytuacja w Unii była odmienna, ponieważ produkcja składała się co do zasady z 90% produktów standardowych i 10% produktów niestandardowych. Zdaniem skarżących, w takim kontekście gwarancję, że szkoda poniesiona przez przemysł Unii w odniesieniu do jego produktów niestandardowych nie zostanie błędnie przypisana przywozowi z Chińskiej Republiki Ludowej, mogłaby dać jedynie analiza poszczególnych segmentów.

382 W tym względzie należy zauważyć, że produkty standardowe zdefiniowano w skardze jako produkty zgodne z normami EN 124 lub EN 1433. W świetle tych norm produkty niestandardowe mają większe otwory i posiadają dodatkowe właściwości, mające podnieść wartość produktu: szczelność, system blokujący, patent, itd.

383 Jednakże przynależność towarów do różnych gam nie wystarczy, by wykazać brak zamienności sam w sobie i, co za tym idzie, potrzebę przeprowadzenia analizy poszczególnych segmentów, ponieważ produkty należące do różnych gam mogą mieć identyczne funkcje lub zaspokajać te same potrzeby (zob. podobnie wyrok z dnia 10 marca 1992 r., Sanyo Electric/Rada, C-177/87, EU:C:1992:111, pkt 12).

384 W tym względzie należy zauważyć, że w niniejszej sprawie skarżące nie przedstawiły żadnego dowodu na ewentualne istnienie szczególnych, odrębnych potrzeb klientów, którym odpowiadałaby każda z tych kategorii produktów (standardowych i niestandardowych).

385 W tych okolicznościach należy uznać, że wobec nieprzedstawienia przez skarżące dowodów przeciwnych brak analizy podzielonej na segmenty, z rozróżnieniem na produkty standardowe i produkty niestandardowe, nie jest w niniejszym przypadku sprzeczny z wymogami orzecznictwa, w związku z czym zastrzeżenie pierwsze należy oddalić.

386 W drugim zastrzeżeniu skarżące podnoszą, że aby ocenić szkodę poniesioną przez przemysł Unii, Komisja powinna była dokonać rozróżnienia pomiędzy produktami objętymi postępowaniem w zależności od tego, czy są one wytwarzane z żeliwa ciągliwego, czy z żeliwa szarego. Argument ten podniesiono również w ramach szóstej części zarzutu pierwszego i zastrzeżenia piątego pierwszej części zarzutu drugiego.

387 W tym względzie należy zauważyć, że związki między żeliwem ciągliwym a żeliwem szarym zostały poddane analizie podczas przeglądu pierwszych środków antydumpingowych przyjętych w odniesieniu do przywozu tego rodzaju produktu z Chińskiej Republiki Ludowej.

388 W niniejszym przypadku postępowanie przeglądowe miało na celu ustalenie, czy zamknięcia włazów z żeliwa ciągliwego należą, tak jak zamknięcia włazów z żeliwa szarego, do definicji produktu objętego rozporządzeniem nr 1212/2005, czyli niektórych artykułów z żeliwa nieciągliwego.

389 W rozporządzeniu przyjętym w wyniku tego przeglądu, a mianowicie w rozporządzeniu Rady (WE) nr 500/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. zmieniającym rozporządzenie nr 1212/2005 (Dz.U. 2009, L 151, s. 6), Komisja uznała, że zamknięcia włazów z żeliwa szarego i zamknięcia włazów z żeliwa ciągliwego stanowią dla celów postępowania antydumpingowego jeden produkt, ponieważ miały te same właściwości (fizyczne, chemiczne i techniczne), były przeznaczone do tych samych celów i były zamienne.

390 W tym kontekście Komisja wskazała, że zarówno żeliwo szare, jak i żeliwo ciągliwe to stop żelaza i węgla, nawet jeśli istnieją między nimi niewielkie różnice w strukturze surowca i materiałów dodawanych w trakcie procesu produkcyjnego. Dodała ona co prawda, że żeliwo sferoidalne, w przeciwieństwie do żeliwa szarego, posiada właściwości mechaniczne, dzięki którym materiał wytrzymuje większe naprężenia oraz, co ważniejsze, po poddaniu naprężeniu ściskającemu, zanim pęknie, ulega deformacji w znacznie większym stopniu. Jednakże różnica ta jest kompensowana przez to, że właściwości mechaniczne/techniczne, takie jak możliwość formowania, odporność na ścieranie i sprężystość, są porównywalne w przypadku żeliwa szarego i sferoidalnego. Ponadto z rozporządzenia nr 500/2009 wynika, że wspomniana powyżej różnica wpływa wyłącznie na wymogi projektowe zamknięcia włazu (tj. czy niezbędny jest element blokujący), a nie na przydatność takiego zamknięcia, stosowanego do przykrywania lub umożliwiania dostępu do systemów naziemnych lub podziemnych. W swojej analizie Komisja wskazała również, że konsumenci uznają obydwa typy zamknięć włazów za ten sam produkt wykorzystywany do zakrywania włazów, który musi znosić obciążenie ruchem ulicznym oraz zapewniać bezpieczny i łatwy dostęp do sieci podziemnych lub przepuszczać wodę gromadzącą się na powierzchni (ruszty przykrywające korytka ściekowe), a obydwa typy zamknięć włazów są wystarczająco mocne i trwałe do wyżej wymienionych celów.

391 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że skarżące nie przedstawiły dowodów podważających te ustalenia, a jedynie twierdzą, że w niektórych państwach członkowskich w grę wchodzi „pierwszeństwo” lub „preferencja” dla określonego rodzaju żeliwa. Ich zdaniem, rynek niemiecki jest zatem zdominowany przez żeliwo szare, a rynek francuski przez żeliwo ciągliwe.

392 Ponieważ twierdzenie to nie zostało poparte konkretnymi dowodami, nie wystarcza do podważenia analizy Komisji. W każdym razie, samo tylko pierwszeństwo nie pozwala na ustalenie z całą pewnością braku lub niewystarczającej zamienności produktów, w związku z czym zastrzeżenie drugie również należy oddalić.

393 W zastrzeżeniu trzecim skarżące utrzymują, że Komisja powinna była ocenić szkodę poniesioną przez przemysł Unii z uwzględnieniem różnic między Europą Wschodnią i resztą Unii, związanych z warunkami konkurencji, które są w tej części Unii mniej rozwinięte.

394 W tym względzie należy zaznaczyć, że zastrzeżenie to nie zostało wystarczająco udowodnione, aby można je było należycie przeanalizować, ponieważ skarżące ograniczyły się do wskazania, nie przedstawiając żadnego konkretnego wyjaśnienia, że w Europie Wschodniej i w innych regionach Europy nie występują takie same warunki konkurencji.

395 Skarżące podnoszą wprawdzie, że w rozporządzeniu nr 1212/2005, które doprowadziło do przyjęcia środków antydumpingowych z 2005 r., Komisja przeprowadziła analizę poszczególnych segmentów z wyłączeniem określonego obszaru geograficznego, w tym przypadku Francji.

396 Jednakże w motywie 73 rozporządzenia nr 1212/2005 Komisja uzasadniła owo podejście tym, że przenikanie przywozu po cenach dumpingowych na rynku Unii było nierównomierne. Podczas gdy przenikanie przywozu po cenach dumpingowych było bowiem wysokie w czternastu państwach członkowskich, przywóz po cenach dumpingowych nie dosięgnął jeszcze rynku francuskiego. Równocześnie czynnik ważący dwóch skontrolowanych producentów francuskich w ogólnej sytuacji przemysłu unijnego okazał się szczególnie wysoki, ponieważ ich produkcja i sprzedaż zamknięć włazów we Francji stanowiła około 36% całkowitej produkcji i całkowitej wielkości sprzedaży tego przemysłu. W tej szczególnej sytuacji Komisja uznała za stosowne przedstawić, łącznie z analizą szkody dla przemysłu Unii jako całości, analizę tendencji pewnych wskaźników dla rynku unijnego będącego celem dumpingu, czyli rynku Unii z pominięciem Francji.

397 Skarżące nie wykazały, że w niniejszej sprawie okoliczności tego rodzaju uzasadniały oddzielne określenie szkody wyrządzonej przemysłowi Europy Zachodniej i przemysłowi Europy Wschodniej, wobec czego zastrzeżenie trzecie, a w konsekwencji całą część drugą zarzutu drugiego, należy oddalić.

– W przedmiocie trzeciej części zarzutu drugiego, dotyczącej cen przywozu i wagi podcięcia cenowego

398 W trzeciej części zarzutu drugiego skarżące przedstawiają dwa zastrzeżenia, kwestionowane przez Komisję.

399 W pierwszym zastrzeżeniu skarżące podnoszą, że Komisja nie dysponowała wiarygodnymi informacjami na temat cen przywozu po cenach dumpingowych.

400 W tym względzie należy stwierdzić, że w motywie 126 rozporządzenia tymczasowego Komisja przyznała, iż rozwój cen w przywozie dumpingowym nie był „w pełni wiarygodny" ze względu na to, że dane te opierają się na danych statystycznych dotyczących przywozu, a szczegółowy asortyment rodzajów produktów objętych postępowaniem nie był znany.

401 Należy jednak zauważyć, że w tym cytacie Komisja, wbrew temu, co wskazują skarżące, nie przyznała, iż rozwój cen w przywozie po cenach dumpingowych nie był wystarczająco wiarygodny do tego, aby można go było wykorzystać, lecz jedynie, że obliczenie ceny przywozu nie doprowadziło do tak szczegółowego wyniku, jak by sobie życzyła, przy czym nie uznała ona jednak, że dane te były pozbawione wszelkiej wiarygodności i nie mogły w żaden sposób posłużyć do opracowania zaskarżonego rozporządzenia.

402 Tymczasem fakt, że rozwój tych cen nie jest „w pełni wiarygodny", wynika z faktu, że dane Eurostatu klasyfikują produkt objęty postępowaniem za pomocą kodów, które obejmują również inne produkty i z tego powodu dokonano dostosowań tych danych, jak wskazano w pkt 158–166 powyżej.

403 W odpowiedzi na pierwszą część zarzutu pierwszego orzeczono, że w braku bardziej dokładnych, nowszych i bardziej wiarygodnych informacji Komisja mogła wykorzystać owe skorygowane dane do określenia wielkości przywozu po cenach dumpingowych.

404 Zgodnie z tą oceną należy stwierdzić, że Komisja mogła również posłużyć się tymi danymi do analizy ceny przywozu po cenach dumpingowych i prześledzenia jej rozwoju.

405 Pierwsze zastrzeżenie należy zatem oddalić.

406 W drugim zastrzeżeniu skarżące zarzucają Komisji, że nie oceniła w wystarczający sposób wagi podcięcia cenowego w świetle tej części produkcji przemysłu Unii, w odniesieniu do której nie stwierdzono żadnego podcięcia cenowego.

407 W tym względzie należy zauważyć, że w motywie 187 zaskarżonego rozporządzenia Komisja wskazała, iż około 62,6% całkowitej sprzedaży objętych próbą producentów unijnych w Unii zostało podcięte przez przywóz po cenach dumpingowych stosowanych przez objętych próbą producentów eksportujących z Chińskiej Republiki Ludowej. Dochodząc do takiego wniosku, Komisja oparła się na okoliczności, że, po pierwsze, wszystkie rodzaje produktów przywożonych były porównywalne z rodzajami produktów sprzedawanych przez producentów z Unii objętych próbą, a po drugie, ceny wszystkich rodzajów produktów przywożonych podcięły ceny sprzedaży porównywalnych rodzajów produktów sprzedawanych przez objętych próbą producentów z Unii. Z tych różnorodnych elementów Komisja wyciągnęła wniosek, że szkodliwe skutki dumpingowej ceny przywozu dla sprzedaży realizowanej przez przemysł Unii wykazano w sposób wystarczający.

408 Zdaniem skarżących, Komisja nie mogła dojść do tego wniosku, ponieważ podcięcie cenowe stwierdzono faktycznie w ograniczonej proporcji – konkretnie w odniesieniu do 62,6% sprzedaży dokonanej przez producentów z Unii objętych próbą. Ich zdaniem, taka proporcja jest z dwóch powodów niewystarczająca. Pierwszy powód wskazany przez skarżące polega na tym, że proporcja sprzedaży, w odniesieniu do której ustalono podcięcie cenowe, odpowiada jedynie 26,9% sprzedaży Unii, ponieważ próba producentów z Unii reprezentuje 43% łącznej sprzedaży przemysłu Unii. Drugi powód, o którym mówią skarżące, polega na tym, że rzeczona proporcja 62,6% oznaczałaby, iż w odniesieniu do pozostałej, znacznej części tej sprzedaży (ponad 37%) nie stwierdzono żadnego podcięcia cenowego. W tym kontekście Komisja powinna była zbadać, zdaniem skarżących, czy rzeczywiście można ustalić związek przyczynowy ze szkodą stwierdzoną dla przemysłu Unii jako całości. W tym względzie podkreślają one, że sprzedaż przemysłu Unii w porównaniu z przywozem po cenach dumpingowych charakteryzowała się znacznymi różnicami pomiędzy produktami (z żeliwa ciągliwego lub z żeliwa szarego) oraz państwami członkowskimi.

409 W tym względzie należy zauważyć, że jak wskazano w pkt 290 powyżej, rozporządzenie podstawowe pozwala Komisji w dochodzeniu w sprawach o znacznych rozmiarach na uwzględnienie określonej liczby stron poprzez zastosowanie metody kontroli wyrywkowej przewidzianej w art. 17 tego rozporządzenia, przy czym ani możliwość ta, ani metody przewidziane w tym przepisie nie zostały zakwestionowane przez skarżące w niniejszej sprawie w ramach zarzutu niezgodności z prawem.

410 W rozpatrywanym przypadku Komisja w ramach tejże kontroli wyrywkowej, jak wskazano w pkt 296 powyżej, zastosowała drugą metodę, o której mowa w tym przepisie, a mianowicie wybór oparty na „największych” wielkościach (produkcji i sprzedaży).

411 W związku z tym na podstawie rozporządzenia podstawowego trzeba stwierdzić, że analiza przeprowadzona przez Komisję została oparta na danych, które należy uznać za reprezentatywne, co skutkuje tym, że w przypadku stwierdzenia podcięcia cenowego w odniesieniu do sprzedaży producentów z Unii objętych próbą, podcięcie to powinno być uznane za reprezentatywne dla całego przemysłu Unii.

412 Tak więc pierwszy powód kwestionowania przez skarżące istnienia podcięcia cenowego, polegający na jego istnieniu jedynie w odniesieniu do 26,9% sprzedaży Unii, który sprowadza się w istocie do podważenia możliwości posłużenia się przez Komisję reprezentatywnymi próbami, należy oddalić.

413 Co się tyczy drugiego powodu podniesionego przez skarżące, w odpowiedzi na pytania zadane na piśmie przez Sąd podkreślają one, że nieuwzględniona sprzedaż odpowiadająca 37,4% nie była porównywalna z przywozem chińskich producentów eksportujących objętych próbą i z definicji nie była podcięta.

414 Na poparcie swojej argumentacji skarżące odsyłają do wyroku z dnia 24 września 2019 r., Hubei Xinyegang Special Tube/Komisja (T-500/17, niepublikowanego, odwołanie w toku, EU:T:2019:691), stwierdzającego nieważność rozporządzenia antydumpingowego Komisji ze względu na to, między innymi, że w swojej analizie instytucja ta przy badaniu podcięcia cenowego nie uwzględniła 8% wielkości sprzedaży producentów z Unii objętych próbą, ponieważ nie istniał odpowiedni rodzaj produktu objętego przywozem.

415 Zdaniem skarżących, w niniejszej sprawie, ze względu na podobieństwa istniejące między tymi dwiema sprawami, nasuwa się taki sam wniosek, tym bardziej że odsetek pominięty przez Komisję jest w tym przypadku większy (około 37%) niż stwierdzony w rzeczonym precedensie (8%). W obu sprawach zestaw danych wykorzystanych przez Komisję w celu ustalenia średnich jednostkowych cen sprzedaży i rentowności sprzedaży w Unii na rzecz przedsiębiorstw niepowiązanych opiera się na wszystkich rodzajach produktów sprzedawanych przez producentów z Unii objętych próbą. Kolejne podobieństwo polega na tym, że w obu sprawach Komisja ustaliła szczególny związek między analizą podcięcia cenowego w wyniku przywozu po cenach dumpingowych a zmianami cen po stronie przemysłu Unii. Również na tej samej zasadzie Komisja w obu przypadkach określiła powiązanie między, z jednej strony, obniżeniem cen przemysłu Unii a, z drugiej strony, obniżeniem rentowności tego przemysłu oraz kurczeniem się jego udziałów w rynku. Wreszcie w niniejszej sprawie Komisja, tak jak w tej poprzedniej sprawie, nie przedstawiła szczegółowego uzasadnienia pozwalającego wykluczyć znaczny udział nieuwzględnionych produktów w spadku cen producentów z Unii objętych próbą.

416 W tym względzie należy przypomnieć, że w wyroku z dnia 24 września 2019 r., Hubei Xinyegang Special Tube/Komisja (T-500/17, niepublikowanym, odwołanie w toku, EU:T:2019:691), na który powołują się skarżące, Sąd orzekał w kontekście, w którym sama Komisja wskazała na istnienie w ogóle produktów objętych dochodzeniem odrębnych segmentów. W takim właśnie kontekście Sąd stwierdził, że analizę podcięcia cenowego Komisja przeprowadziła bez uwzględnienia różnic pomiędzy wyodrębnionymi przez nią segmentami. Ponadto uznał on, że w swojej analizie instytucja ta nie uwzględniła niektórych rodzajów produktów sprzedawanych przez producentów z Unii objętych próbą, w przypadku których nie istniał odpowiedni rodzaj przywożonego produktu. W tym szczególnym kontekście Sąd orzekł w pkt 74 tego wyroku, że „wobec braku w zaskarżonym rozporządzeniu szczególnego uzasadnienia w tym względzie nie można wykluczyć, że 17 rodzajów omawianych produktów, odpowiadających 8% wielkości sprzedaży rzeczonych producentów, a być może większemu odsetkowi w kategoriach wartości biorąc pod uwagę zmienność cen między segmentami, uczestniczyło w znacznym stopniu w spadku cen producentów z Unii objętych próbą”.

417 Sytuacja ta różni się od sytuacji występującej w niniejszej sprawie, w której Komisja nie stwierdziła istnienia różnych segmentów na właściwym rynku produktu objętego postępowaniem i obszernie wyjaśniła stanowisko, jakie zajęła w tej kwestii, natomiast skarżące nie były w stanie przedstawić dowodów pozwalających na podważenie lub zakwestionowanie tej oceny.

418 Skarżące uważają, że drugi wskazany przez nie powód znajduje poparcie również we wnioskach wyciągniętych przez Organ Apelacyjny WTO w sporze „Chiny – Środki nakładające cła antydumpingowe na rury bez szwu ze stali nierdzewnej wysokiej wydajności »HP-SSST« pochodzące z Japonii” (WT/DS 454/AB/R i WT/DS 460/AB/R, sprawozdanie z dnia 14 października 2015 r.).

419 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem przyjęta przez ten organ wykładnia porozumienia w sprawie stosowania art. VI GATT (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym”), zawartego w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. 1994, L 336, s. 3), nie wiąże Sądu przy dokonywaniu oceny ważności zaskarżonego rozporządzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 1 marca 2005 r., Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, pkt 54).

420 Ponadto należy zauważyć, że w sprawozdaniu, o którym mowa w pkt 418 powyżej, Organ Apelacyjny WTO wskazał, iż w celu obiektywnej oceny wpływu przywozu po cenach dumpingowych na ceny krajowe organ dochodzeniowy powinien posłużyć się dynamiczną oceną zmian i trendów cenowych w odniesieniu do relacji pomiędzy, z jednej strony, cenami przywozu dumpingowego, a z drugiej strony, cenami podobnego produktu krajowego w okresie objętym dochodzeniem, uwzględniając wszystkie istotne dowody, w odpowiednich przypadkach również udział w rynku każdego rodzaju produktu.

421 Twierdzenie to należy jednak rozpatrywać w jego kontekście. W sprawie tej ustalono, że w przypadku rozpatrywanych produktów, a mianowicie rur bez szwu ze stali nierdzewnej wysokiej wydajności (HP-SSST), należy uwzględnić zróżnicowanie segmentów rynku, odpowiadających różnym gamom produktów, których zamienności nie stwierdzono. Ponadto w toku dochodzenia chiński organ dochodzeniowy zauważył, że w okresie objętym dochodzeniem przywóz po cenach dumpingowych i sprzedaż krajowa koncentrowały się na różnych segmentach rynku HP-SSST. Podczas gdy większość chińskiej krajowej produkcji HP-SSST odpowiadała produktom jakości A, udział w rynku przywozu po cenach dumpingowych produktów wysokiej jakości A wynosił 1,45% w 2008 r. i 0% w późniejszych latach.

422 To właśnie w tym szczególnym kontekście Organ Apelacyjny WTO uznał, że chiński organ dochodzeniowy nie mógł zadowolić się, jak to uczynił, stwierdzeniem istnienia podcięcia cenowego w odniesieniu do przywożonych produktów jakości B i C, lecz powinien był również uwzględnić względny udział w rynku każdego produktu, czyli A, B i C.

423 W niniejszej sprawie sytuacja jest odmienna, ponieważ produkt objęty postępowaniem obejmuje różne rodzaje produktów, które są zamienne, mimo że dla potrzeb porównania Komisja podzieliła je według kodów NKP.

424 Metoda ta została zresztą zatwierdzona przez organ odwoławczy WTO w sprawozdaniu przytoczonym w pkt 418 powyżej, ponieważ w pkt 5.180 wskazał on, że organ prowadzący dochodzenie nie był zobowiązany na podstawie art. 3.2 porozumienia antydumpingowego do wykazania istnienia podcięcia cenowego dla każdego rodzaju produktów objętego dochodzeniem ani w odniesieniu do całej gamy towarów stanowiących podobny produkt krajowy.

425 W tych okolicznościach należy uznać, że istnienie marginesu podcięcia cenowego w przedziale od 31,6 do 39,2%, dotyczącego 62,6% sprzedaży producentów z Unii objętych próbą, wydaje się w niniejszej sprawie wystarczające do tego, aby stwierdzić istnienie znacznego podcięcia cenowego w stosunku do ceny podobnego produktu przemysłu Unii w rozumieniu art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

426 W świetle powyższych rozważań należy oddalić zastrzeżenie drugie, a tym samym całą trzecią część zarzutu drugiego.

427 Ponieważ wszystkie argumenty przedstawione w ramach zarzutu drugiego zostały oddalone, zarzut ten należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego odmowy przekazania określonych informacji

428 W zarzucie trzecim skarżące zarzucają Komisji, że odmówiła przekazania im informacji przydatnych do ustalenia dumpingu i szkody. Argument ten pojawia się również w szóstej części zarzutu pierwszego.

– W przedmiocie dopuszczalności zarzutu trzeciego

429 Zdaniem Komisji, zarzut trzeci należy uznać w stosunku do wszystkich skarżących za niedopuszczalny. Po pierwsze, jako że CCCME nie jest zainteresowaną stroną w rozumieniu rozporządzenia podstawowego, nie może ona powoływać się na naruszenie praw procesowych wynikających z tego rozporządzenia. Po drugie, członkowie CCCME i pozostałe osoby prawne, których nazwy wymieniono w załączniku I, nie mogą powoływać się na naruszenie praw procesowych poprzez brak przekazania im informacji, ponieważ nie uczestniczyli w dochodzeniu w drodze przedkładania uwag i żądania dostępu do akt jawnych.

430 Badając ów zarzut niedopuszczalności, należy rozróżnić trzy przypadki, zależnie od tożsamości podmiotu lub przedsiębiorstwa, które podnosi zarzut.

431 Pierwszym przypadkiem, który należy przeanalizować, jest zatem przypadek, w którym argument ten przedstawia CCCME działająca w imieniu własnym.

432 W tym względzie należy zauważyć, że ponieważ CCCME uczestniczyła w dochodzeniu i zwróciła się o możliwość dysponowania na swoje potrzeby informacjami, o których mowa w zarzucie trzecim, przysługują jej prawa procesowe, których może dochodzić w ramach niniejszej skargi.

433 W tych okolicznościach zarzut trzeci zostaje uznany za dopuszczalny w zakresie, w jakim został podniesiony przez CCCME działającą w imieniu własnym.

434 Drugim przypadkiem, który należy zbadać, jest przypadek, w którym zarzut podnoszą członkowie CCCME i pozostałe osoby prawne, których nazwy wymieniono w załączniku I, kwestionujące zaskarżone rozporządzenie ze względu na to, że nie przekazano im informacji istotnych dla obrony ich interesów.

435 W tym względzie należy zauważyć, że obie te kategorie to przedsiębiorstwa, które nie wykazały swojego uczestnictwa w dochodzeniu ani faktu złożenia wniosków o przekazanie odnośnych informacji.

436 Tymczasem z rozporządzenia podstawowego, a w szczególności z jego art. 5 ust. 10 wynika, że ze względu na to, iż instytucje nie są w stanie zidentyfikować wszystkich przedsiębiorstw, które mogą być zainteresowane postępowaniem antydumpingowym i w ten sposób ustalić, komu należy przekazać informacje, których ujawnienie jest dozwolone, zapoznanie się i wskazanie interesu w uzyskaniu informacji i uczestniczeniu w dochodzeniu należy do zainteresowanych stron.

437 Jak wynika z orzecznictwa, do zainteresowanych stron dochodzenia antydumpingowego należy umożliwienie instytucjom oceny problemu, jaki może powstać w braku elementu informacji, która została im udostępniona, zważywszy, że strony te nie mogą opierać swojej skargi do sądu Unii na tym, że nie udostępniono im danej informacji, jeżeli w trakcie dochodzenia nie skierowały do instytucji żadnego wniosku dotyczącego takiej informacji (zob. wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 93 i przytoczone tam orzecznictwo).

438 W konsekwencji w stosunku do członków CCCME i innych osób prawnych, których nazwy wymieniono w załączniku I, zarzutu trzeciego nie można uznać za dopuszczalny w zakresie, w jakim przedsiębiorstwa te zmierzają do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia ze względu na to, że nie przekazano im informacji, które należało im udzielić.

439 Wreszcie trzeci i ostatni przypadek, jaki należy rozważyć, to przypadek, w którym zarzut podnoszony jest przez członków CCCME i pozostałe osoby prawne, których nazwy wymieniono w załączniku I, a które twierdzą, że prawo do obrony nie było przestrzegane w odniesieniu do CCCME.

440 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem naruszenie prawa do obrony jest ze swej istoty naruszeniem praw podmiotowych (zob. podobnie wyrok z dnia 26 października 2010 r., CNOP i CCG/Komisja, T-23/09, EU:T:2010:452, pkt 45), co skutkuje tym, że podnieść je powinna osoba zainteresowana, a nie osoba trzecia (zob. podobnie wyrok z dnia 1 lipca 2010 r., ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni/Komisja, T-62/08, EU:T:2010:268, pkt 186).

441 Należy zatem uznać, że zgodnie z tym orzecznictwem pozostałe osoby prawne, których nazwy wymieniono w załączniku I, nie mogą powoływać się przed sądem Unii na naruszenie praw procesowych przyznanych w toku dochodzenia CCCME.

442 Zdaniem skarżących, prawo Unii pozwala jednak członkom stowarzyszenia na podniesienie naruszenia przysługujących mu praw procesowych, jeżeli wspomniane stowarzyszenie działało w ich imieniu przed Komisją w toku dochodzenia, przy czym w takim przypadku członkowie ci w ostatecznym rozrachunku starają się uzyskać ochronę swoich własnych praw, które stowarzyszenie wykonywało w ich imieniu na etapie postępowania administracyjnego.

443 W tym względzie należy zauważyć, że orzecznictwo dopuszcza możliwość wykonywania przez stowarzyszenie praw procesowych niektórych z jego członków w toku postępowania antydumpingowego (zob. podobnie wyrok z dnia 19 września 2019 r., Zhejiang Jndia Pipeline Industry/Komisja, T-228/17, EU:T:2019:619, pkt 36).

444 Jednakże możliwość ta została w tym samym orzecznictwie uzależniona od spełnienia warunku, że w toku dochodzenia stowarzyszenie to wykazało zamiar działania w charakterze przedstawiciela niektórych swoich członków, co zakłada, że zostali oni wówczas zidentyfikowani, i jest w stanie wykazać, że otrzymało od nich pełnomocnictwo umożliwiające mu wykonywanie tych praw procesowych w ich imieniu.

445 Tymczasem z akt sprawy wynika, że w niniejszej sprawie CCCME nie poinformowała Komisji o tym, że występuje w takim charakterze, lecz przeciwnie, działała przez cały czas trwania dochodzenia jako podmiot reprezentujący przemysł chiński traktowany jako całość.

446 W uwagach złożonych w dniu 15 września 2017 r. w przedmiocie rozporządzenia tymczasowego CCCME stwierdziła, co następuje:

„Interes CCCME odpowiada interesowi chińskiego przemysłu odlewniczego jako całości. Interes ten może, jak często będzie to mieć miejsce, zbiegać się z interesami poszczególnych chińskich producentów eksportujących produkt objęty postępowaniem, lecz jest on odrębny i wykracza poza rzeczone indywidualne interesy. W szczególności, członkowie CCCME są nie tylko chińskimi producentami eksportującymi objętymi próbą, lecz również chińskimi producentami eksportującymi, którzy nie zostali objęci próbą i którzy w związku z tym będą objęci stawką mającą zastosowanie do »pozostałych przedsiębiorstw współpracujących wymienionych w załączniku« lub »wszystkich pozostałych przedsiębiorstw«. Wśród członków izby znajdują się również przedsiębiorstwa, które na tym etapie nie eksportują produktu objętego postępowaniem do Unii Europejskiej (»UE), lecz które mogą robić to w przyszłości. Udział CCCME w niniejszym dochodzeniu ma na celu ochronę zbiorowego interesu członków i chińskiego przemysłu odlewniczego (eksportującego), a nie indywidualnych interesów jej członków. Rzeczonych interesów indywidualnych bronić będą samodzielnie poszczególni producenci chińscy (eksportujący), przy czym niektórzy z nich uczestniczą indywidualnie w niniejszym postępowaniu”.

447 W tych okolicznościach nie można uznać, że ustanowione w orzecznictwie przesłanki, które pozwalałyby członkom stowarzyszenia na podjęcie działań w celu ochrony praw procesowych, które CCCME wykonywała na etapie postępowania administracyjnego, zostały spełnione.

448 Na rozprawie skarżące zaproponowały przedstawienie pełnomocnictw udzielonych przez członków CCCME, w których umożliwiają jej i zwracają się do niej o obronę w ich imieniu praw procesowych, które mogłyby im przysługiwać.

449 Należy jednak uznać ten wniosek dowodowy za nieistotny dla sprawy na tym etapie postępowania, ponieważ owe pełnomocnictwa, o ile istniały, powinny były zostać przedstawione w toku dochodzenia, co umożliwiłoby Komisji przyznanie zainteresowanym przedsiębiorstwom praw procesowych, których mogły się domagać.

450 W świetle powyższych rozważań Sąd uważa, że zarzut trzeci może zostać podniesiony przez CCCME działającą we własnym imieniu jako stowarzyszenie reprezentujące cały przemysł chiński, przy czym odrzuca jako niedopuszczalne argumenty przedstawione w ramach tego zarzutu przez członków CCCME i przez pozostałe osoby prawne, których nazwy wymieniono w załączniku I.

– ***W przedmiocie związku między prawem do obrony a obowiązkiem zachowania poufności***

451 Co do istoty należy zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem poszanowanie prawa do obrony w trakcie każdego postępowania dotyczącego podmiotu i mogącego doprowadzić do wydania niekorzystnego dla niego aktu stanowi podstawową zasadę prawa Unii, której przestrzeganie powinno być zagwarantowane nawet w przypadku braku odpowiednich uregulowań proceduralnych (zob. wyrok z dnia 1 października 2009 r., FFoshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, C-141/08 P, EU:C:2009:598, pkt 83 i przytoczone tam orzecznictwo).

452 Zdaniem Trybunału, zasada ta ma kluczowe znaczenie w postępowaniach obejmujących dochodzenia antydumpingowe (zob. wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo).

453 Zgodnie z tą zasadą zainteresowane przedsiębiorstwa w toku postępowania administracyjnego muszą mieć możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska, po pierwsze, dotyczącego prawidłowości i znaczenia przywołanych faktów i okoliczności oraz, po drugie, dowodów, na których Komisja oparła swoje twierdzenia w przedmiocie wystąpienia praktyki antydumpingowej i wynikającej z niej szkody (zob. wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo).

454 W tym kontekście instytucje Unii muszą działać z wymaganą starannością, starając się udzielić danym przedsiębiorstwom wskazówek użytecznych do obrony ich interesów, przy czym dysponują pewną swobodą w zakresie wyboru, w razie potrzeby z urzędu, odpowiedniego sposobu ich przekazywania (wyroki: z dnia 27 czerwca 1991 r., Al-Jubail Fertilizer/Rada, C-49/88, EU:C:1991:276, pkt 17; z dnia 3 października 2000 r., Industrie des poudres sphériques/Rada, C-458/98 P, EU:C:2000:531, pkt 99; zobacz także podobnie wyrok z dnia 20 marca 1985 r., Timex/Rada i Komisja, 264/82, EU:C:1985:119, pkt 30).

455 Zasady te zostały wdrożone w rozporządzeniu podstawowym, przewidującym system gwarancji proceduralnych zmierzających do osiągnięcia dwóch celów: po pierwsze, do umożliwienia zainteresowanym stronom skutecznej obrony ich interesów, i po drugie, do zachowania poufności informacji wykorzystanych w trakcie dochodzenia (wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 96).

456 Przepisy dotyczące tych dwóch celów zbadano w następujących punktach.

457 Co się tyczy pierwszego celu, gwarancje proceduralne zapewniające prawo do informacji zainteresowanych stron są określone przede wszystkim w art. 6 ust. 7, a następnie w art. 20 rozporządzenia podstawowego (wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 97).

458 I tak, art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego stanowi, że zainteresowane strony, w tym eksporterzy i ich stowarzyszenia reprezentatywne, mogą, po złożeniu pisemnego wniosku, zapoznać się ze wszystkimi informacjami udostępnionymi Komisji przez strony, których dotyczy dochodzenie, z wyjątkiem dokumentów wewnętrznych sporządzonych przez organy Unii lub organy państw członkowskich, pod warunkiem, iż takie informacje są istotne z punktu widzenia ochrony ich interesów, nie są one poufne oraz są wykorzystywane podczas dochodzenia (wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 98).

459 Z kolei art. 20 rozporządzenia podstawowego określa dwa momenty przekazania zainteresowanym stronom, w tym eksporterom i ich stowarzyszeniom reprezentatywnym, szczegółowych informacji odnośnie do istotnych faktów i wniosków, na których mogą opierać się środki antydumpingowe, a mianowicie, po pierwsze, po ustanowieniu środków tymczasowych, a po drugie, przed nałożeniem środków ostatecznych (wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 99).

460 W odniesieniu do drugiego celu rozporządzenie podstawowe ustanawia zasady, których należy przestrzegać w celu zachowania poufności informacji zebranych w toku dochodzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 103).

461 W tym kontekście art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ustanawia zasadę, zgodnie z którą każda informacja poufna jest traktowana przez organy jako poufna.

462 Informacje te są informacjami poufnymi z natury rzeczy lub dlatego, że zostały określone jako takie przez osoby lub podmioty, które je przekazały. Do pierwszej kategorii należą informacje, których ujawnienie stworzyłoby znaczącą przewagę konkurencyjną dla konkurencyjnego podmiotu lub miałoby znacząco negatywne skutki dla osoby przekazującej informacje lub osoby, od której ta ostatnia otrzymała te informacje. Jeśli chodzi o drugą kategorię, art. 19 ust. 5 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego zakazuje Komisji, państwom członkowskim i ich pełnomocnikom ujawniania jakichkolwiek informacji dostarczonych przez osobę lub podmiot, w stosunku do których osoba lub podmiot przekazujący wnioskował o poufność, bez wyraźnego zezwolenia tej osoby lub podmiotu.

463 Zgodnie z art. 19 ust. 5 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego, zakaz ujawniania ma również zastosowanie do informacji wymienianych między Komisją a państwami członkowskimi oraz do dokumentów wewnętrznych instytucji i państw członkowskich, przy czym jedynymi wyjątkami dopuszczalnymi są wyjątki wyraźnie przewidziane w rozporządzeniu podstawowym.

464 Po powyższym opisie obu celów uregulowania należy stwierdzić, że prawo Unii zawiera wskazówki co do sposobu, w jaki cele te można ze sobą pogodzić (zob. podobnie wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 105).

465 Niektóre przepisy rozporządzenia podstawowego podkreślają wagę, jaką przywiązuje się do poufności. I tak, art. 6 ust. 7 wspomnianego rozporządzenia, o którym mowa powyżej w pkt 458 wskazuje, że poufny charakter informacji dostarczonej przez stronę dochodzenia sprzeciwia się

ujawnieniu jej zainteresowanym stronom. Ponadto, art. 20 ust. 4 tego rozporządzenia przewiduje, że ostateczne ustalenia powinny zostać sporządzone „z zastrzeżeniem ochrony informacji poufnych" (zob. podobnie wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 105).

466 Z drugiej jednak strony w orzecznictwie wyjaśniono, że wymóg dotyczący poszanowania informacji poufnych nie może podważać istoty prawa do obrony (zob. podobnie wyrok z dnia 20 marca 1985 r., Timex/Rada i Komisja, 264/82, EU:C:1985:119, pkt 29).

467 Aby pogodzić oba te cele, art. 19 ust. 2 rozporządzenia podstawowego stanowi, że w przypadku przekazania informacji poufnych strona występująca z wnioskiem o zachowanie poufności powinna przedstawić ich jawne streszczenie, przy czym streszczenie to powinno być wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić zainteresowanym stronom zrozumienie istoty przekazanych informacji.

468 W tym samym celu poszanowania prawa do obrony w sytuacji, gdy poufność informacji sprzeciwia się ich ujawnieniu, art. 19 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zobowiązuje instytucje do ujawnienia informacji ogólnych, w szczególności powodów, na których oparte są decyzje podejmowane na mocy rozporządzenia podstawowego.

469 To właśnie w świetle tych zasad i przepisów należy sprawdzić, czy CCCME miała możliwość przedstawienia w skuteczny sposób swojego stanowiska w kwestii prawdziwości i istotności podnoszonych faktów i okoliczności oraz dowodów przyjętych przez Komisję, przy czym trzeba pamiętać, że w sytuacji, gdy instytucje muszą godzić wymogi poufności z prawem do informacji zainteresowanych stron, powinny ocenić w świetle tych informacji szczególną sytuację zainteresowanej strony, między innymi pozycji, jaką wspomniana zainteresowana strona zajmuje na odnośnym rynku w stosunku do osoby, która dostarczyła tych informacji (zob. podobnie wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 199).

470 W ramach tej analizy zostaną kolejno zbadane trzy części składające się na ten zarzut.

– W przedmiocie pierwszej części zarzutu trzeciego, dotyczącej wniosku o przekazanie obliczeń wykonanych przez Komisję

471 W pierwszej części CCCME zarzuca Komisji, że nie dostarczyła jej szczegółowych informacji dotyczących obliczeń wartości normalnej, marginesów dumpingu, wpływu chińskiego przywozu na ceny, szkody i poziomu koniecznego do eliminacji szkody. Zdaniem CCCME, okoliczność posiadania szczegółowych obliczeń dokonanych przez Komisję oraz danych wykorzystanych do tych obliczeń, jest zasadniczo w stanie umożliwić zainteresowanym stronom przedstawienie bardziej skutecznych uwag w celu ich obrony. W rzeczywistości bowiem, strony te mogą wówczas dokładnie sprawdzić sposób, w jaki Komisja wykorzystała te dane, oraz porównać je z własnymi obliczeniami, co umożliwia im wskazanie ewentualnych błędów ze strony Komisji, które w przeciwnym razie byłyby niemożliwe do wykrycia.

472 Komisja nie kwestionuje, że obliczenia, o które wystąpiła CCCME, mogą stanowić najważniejsze ustalenia i fakty w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego dla zainteresowanych stron, takich jak producenci eksportujący, których mogą objąć rozpatrywane środki antydumpingowe. Niemniej jednak uważa ona, że CCCME nie można uznać za zainteresowaną stronę w rozumieniu rozporządzenia podstawowego, ponieważ podmiot ten sam nie działa jako producent produktu objętego postępowaniem ani pośrednik w obrocie tym produktem. Zdaniem

Komisji, obowiązek przekazania informacji jest węższy w przypadku stowarzyszeń reprezentatywnych niż w przypadku zainteresowanych stron, w szczególności producentów eksportujących.

473 W tym względzie należy najpierw ustalić, czy obliczenia, o udostępnienie których zwróciła się CCCME, zawierają informacje poufne w rozumieniu art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, na czym swoją odmowę w toku dochodzenia oparła Komisja.

474 W odniesieniu do obliczeń wartości normalnej Komisja wyjaśniła w zaskarżonym rozporządzeniu, że w różnych przypadkach korzystała z różnych metod jej obliczania. I tak, pierwszym z zachodzących przypadków jest przypadek, w którym rodzaj wywożonego produktu jest identyczny lub porównywalny z rodzajem produktu wytwarzanego na rynku indyjskim, przy czym Republika Indii została wybrana jako państwo trzecie o gospodarce rynkowej służące za punkt odniesienia przy obliczaniu wartości normalnej. W tym przypadku zastosowano różne metody w zależności od tego, czy dany rodzaj produktu objętego postępowaniem był na rynku indyjskim sprzedawany w ilościach reprezentatywnych, czy też nie. W istocie bowiem, gdy dany rodzaj produktu sprzedawany był na rynku indyjskim w ilościach reprezentatywnych, co dotyczyło konkretnie określonego rodzaju produktu sprzedawanego przez indyjskiego producenta, Komisja przyjęła ceny sprzedaży stosowane w zwykłym obrocie handlowym. W przypadku, gdy na rynku indyjskim dany rodzaj produktu nie był sprzedawany w ilościach reprezentatywnych, jak miało to miejsce w odniesieniu do pozostałych rodzajów produktów identycznych lub porównywalnych z rodzajami produktów wywożonych, Komisja rozróżniała jeszcze sytuację, w której dany rodzaj produktu był sprzedawany „w dostatecznych ilościach" przez co najmniej jednego producenta indyjskiego, w którym to przypadku instytucja ta przyjmowała ceny sprzedaży stosowane w zwykłym obrocie handlowym („druga metoda"), od sytuacji, w której dany rodzaj produktu nie był sprzedawany, ale był produkowany przez co najmniej jednego producenta indyjskiego, i w tym przypadku Komisja skonstruowała wartość normalną na podstawie kosztów produkcji, powiększonych o koszty SOA i zyski generowane ze sprzedaży krajowej prowadzonej w zwykłym obrocie handlowym przez danego producenta indyjskiego („trzecia metoda"). Drugi przypadek ma miejsce wtedy, gdy rodzaj wywożonego produktu nie był identyczny ani porównywalny z rodzajem produktu wytwarzanego na rynku indyjskim. W tym przypadku Komisja zastosowała wartość normalną opartą na sprzedaży wszystkich rodzajów produktów wykorzystujących ten sam surowiec (żeliwo ciągliwe lub szare) realizowanej przez indyjskich producentów na rynku krajowym w ramach zwykłego obrotu handlowego.

475 W świetle tych wyjaśnień należy stwierdzić, że obliczenia wartości normalnej, do których CCCME zażądała dostępu, dotyczą cen sprzedaży oraz kosztów produkcji, kosztów SOA i zysków indyjskich producentów, z uwzględnieniem podziału na rodzaj produktu.

476 Tymczasem elementy takie, jak koszty produkcji, koszty SOA lub zyski mają w niniejszej sprawie z natury rzeczy charakter poufny w rozumieniu art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, ponieważ, jak wskazano w tym przepisie, znajomość tych elementów przez osoby trzecie mogłaby w prowadzeniu interesów dać znaczącą przewagę konkurencyjną podmiotu konkurencyjnego lub mieć znacząco negatywne skutki dla osoby przekazującej informacje (zob. pkt 462 powyżej).

477 W każdym razie należy stwierdzić, że ze względu na to, iż elementy te włączono do ograniczonej wersji kwestionariusza przekazanego Komisji, informacje te, podobnie jak ceny, zostały przekazane przez strony dochodzenia jako poufne, co zrodziło obowiązek przestrzegania tej poufności przez władze, które zapoznały się z nimi, a jego niedochowanie stanowiłoby naruszenie art. 19 ust. 1 i 5 rozporządzenia podstawowego (zob. pkt 462 powyżej).

478 Taki sam wniosek nasuwa się w przypadku pozostałych obliczeń, o udostępnienie których wystąpiła CCCME.

479 Obliczenia marginesów dumpingu, jako że polegają na porównaniu wartości normalnej i cen eksportowych chińskich producentów eksportujących objętych próbą, również dotyczą danych o charakterze poufnym indyjskich producentów i chińskich producentów eksportujących, których ceny są porównywane.

480 Także obliczenia szkody, w tym obliczenie wpływu przywozu z Chin na ceny, zawierają dane o charakterze poufnym. Po pierwsze, obliczenia podcięcia cenowego, które pozwalają ocenić wpływ przywozu na ceny produktów na rynku Unii, wynikają z porównania cen eksportowych chińskich producentów eksportujących objętych próbą z cenami modeli lub podobnych produktów objętych próbą producentów z Unii. Po drugie, szkodę wyrządzoną przemysłowi Unii ocenia się z uwzględnieniem wpływu przywozu na przemysł Unii. W związku z tym gromadzi się i analizuje pod kątem wskaźników mikroekonomicznych ocenianych przez Komisję dane o charakterze poufnym przemysłu Unii, a mianowicie dane producentów z Unii objętych próbą dotyczące cen i czynników wpływających na ceny, kosztów pracy, zapasów, rentowności, przepływów pieniężnych, inwestycji, zwrotu z inwestycji oraz zdolności do pozyskiwania kapitału. To samo dotyczy danych producentów przemysłu Unii dotyczących produkcji, mocy produkcyjnych, wykorzystania mocy produkcyjnych, wielkości sprzedaży, udziału w rynku, rozwoju, zatrudnienia i wydajności badanych pod kątem wskaźników makroekonomicznych ocenianych przez Komisję.

481 Wreszcie nie inaczej jest w przypadku obliczeń poziomu koniecznego do eliminacji szkody, które również dotyczą danych o charakterze poufnym, ponieważ wynikają one z porównania cen eksportowych z cenami niewyrządzającymi szkody stosowanymi przez przemysł Unii.

482 Tak więc z przeprowadzonej powyżej analizy wynika, że wszystkie obliczenia, o które wystąpiła CCCME, mają poufny charakter, który zasługuje na ochronę.

483 Należy jednak przypomnieć, że jeżeli informacji nie można ujawnić ze względu na ich poufny charakter, art. 19 ust. 2–4 rozporządzenia podstawowego, po pierwsze, zobowiązuje zainteresowane strony zawsze, gdy jest to możliwe, do przedstawienia jawnego streszczenia tych informacji, a po drugie, zobowiązuje Komisję do ujawnienia informacji ogólnych, w szczególności powodów leżących u podstaw decyzji podejmowanych na mocy rozporządzenia podstawowego.

484 Należy zatem ustalić, czy mając na względzie to, jakie informacje przekazano CCCME, umożliwiono jej, jak wymaga tego orzecznictwo, przedstawienie wskazówek przydatnych do jej obrony.

485 W ramach tego badania należy wziąć pod uwagę dwa aspekty, a mianowicie, po pierwsze, konkretne informacje, którymi dysponowała CCCME, a po drugie, rolę, jaką odgrywała ona w toku dochodzenia (zob. orzecznictwo przypomniane w pkt 469 powyżej). Aspekty te zostaną zbadane poniżej.

486 W przedmiocie pierwszego z tych aspektów należy zauważyć, że jeśli chodzi o obliczenia wartości normalnej, to w celu ochrony wrażliwych informacji handlowych indyjskich producentów współpracujących w dochodzeniu, ale także chińskich producentów eksportujących objętych próbą, Komisja przekazała CCCME opis metody obliczania wartości normalnej stosowanej w zależności od przypadków wymienionych w pkt 474 powyżej oraz pewne wskazówki dotyczące wyniku tych obliczeń. Komisja poinformowała ją, że wynik ten mieścił się w przedziale od 3000 do 4000 juanów renminbi (CNY) i od 8000 do 9000 CNY w zależności od rodzaju produktu. Na wniosek CCCME Komisja wskazała również w pkt 61 swoich ustaleń ostatecznych i w motywie 67 zaskarżonego rozporządzenia, że suma kosztów SOA i zysków doliczonych w ramach trzeciej metody wynosi między 1 a 10% obrotów dla produktów z żeliwa szarego oraz między 10 a 20% obrotów w odniesieniu do produktów z żeliwa ciągliwego.

487 Co się tyczy obliczeń marginesu dumpingu CCCME zapoznała się z metodą zastosowaną przez Komisję, polegająca na tym, jak wskazano w motywie 92 rozporządzenia tymczasowego, że instytucja ta obliczyła margines dumpingu producentów eksportujących objętych próbą porównując średnią ważoną wartość normalną każdego rodzaju produktu podobnego w państwie analogicznym ze średnią ważoną ceną eksportową odpowiedniego rodzaju produktu objętego postępowaniem. Komisja określiła w ten sposób margines dumpingu dla poszczególnych rodzajów produktu. Następnie obliczyła margines dumpingu w odniesieniu do poszczególnych objętych próbą producentów eksportujących na podstawie rodzajów produktów sprzedawanych przez każdego z nich. CCCME została poinformowana o tym, że wynik tych obliczeń wykazywał marginesy dumpingu wynoszące od 15,5 do 38,1%.

488 Jeśli chodzi o obliczenia podcięcia cenowego, CCCME, jak wskazano w motywach 127 i 128 rozporządzenia tymczasowego, została poinformowana o tym, że Komisja ustaliła podcięcie cenowe w okresie objętym dochodzeniem na podstawie porównania średnich ważonych cen sprzedaży poszczególnych rodzajów produktu stosowanych przez trzech objętych próbą producentów z Unii wobec niepowiązanych klientów na rynku Unii, dostosowanych do poziomu cen ex-works, oraz odnośnych średnich cen ważonych przywozu poszczególnych rodzajów produktu, dokonywanego przez pięciu objętych próbą producentów eksportujących z Chińskiej Republiki Ludowej na rzecz pierwszego niezależnego klienta na rynku Unii, ustalonych na podstawie ceny „cost, insurance, freight" (CIF) z odnośnymi korektami uwzględniającymi cła, wynoszącymi 1,7% dla produktów z żeliwa szarego i 2,7% dla produktów z żeliwa ciągliwego. Komisja dodała, że dokonała porównania cen z rozróżnieniem na rodzaje produktu w odniesieniu do transakcji na tym samym poziomie handlu, w razie konieczności odpowiednio skorygowanych oraz po odliczeniu rabatów i bonifikat. Wynik porównania wyrażono jako odsetek obrotów trzech objętych próbą producentów z Unii w okresie objętym dochodzeniem, przy czym wykazał on marginesy podcięcia cenowego w zakresie od 35,4 do 42,7%, które zostały następnie dostosowane, jak wskazano w motywie 122 zaskarżonego rozporządzenia.

489 W odniesieniu do obliczeń leżących u podstaw badania wskaźników mikroekonomicznych i makroekonomicznych umożliwiających ocenę szkody wyrządzonej przemysłowi Unii CCCME otrzymała ogólne dane liczbowe z podziałem na wskaźniki i na lata, przedstawione w motywach 137–166 rozporządzenia tymczasowego.

490 Wreszcie, jeśli chodzi o obliczenie poziomu koniecznego do eliminacji szkody, CCCME poinformowano o tym, że aby ustalić poziom zysku możliwego do osiągnięcia przez przemysł Unii w normalnych warunkach konkurencji, Komisja uwzględniła zysk osiągnięty ze sprzedaży na rzecz przedsiębiorstw niepowiązanych. Zysk docelowy został tymczasowo ustalony na 5,3%, zgodnie z zyskami wypracowanymi w 2013 r. ze sprzedaży na rzecz przedsiębiorstw niepowiązanych.

Komisja wyjaśniła w tym względzie, że ponieważ przywóz po cenach dumpingowych wzrósł znacznie w 2014 r., a następnie ustabilizował się, uznała, że poziom zysku z 2013 r. był reprezentatywny dla poziomu zysku, który można by rozsądnie osiągnąć w normalnych warunkach konkurencji, to znaczy w braku przywozu po cenach dumpingowych. Komisja ustaliła następnie poziom konieczny do eliminacji szkody porównując średnią ważoną cenę przywozu chińskich producentów eksportujących objętych próbą, odpowiednio dostosowaną pod kątem kosztów przywozu i należności celnych, ustaloną na potrzeby obliczeń podcięcia cenowego, ze średnią ważoną niewyrządzającą szkody ceną produktu podobnego sprzedawanego przez producentów z Unii objętych próbą na rynku Unii w okresie objętym dochodzeniem. Wszelkie różnice wynikające z tego porównania zostały wyrażone w formie odsetka średnich ważonych wartości importowych CIF. Wynik tych obliczeń dał wartość procentową wynoszącą od 70,7 do 80,7%.

491 W przedmiocie drugiego aspektu, który należy wziąć pod uwagę w celu ustalenia, czy CCCME przekazano informacje potrzebne jej do wykonywania prawa do obrony, należy przypomnieć, że podmiot ten nie jest producentem eksportującym objętym próbą. Tym samym nie znajduje się on w sytuacji podmiotów gospodarczych, których zindywidualizowane dane, przekazane Komisji przez nich samych, instytucja ta wykorzystała w swoich obliczeniach na potrzeby ustaleń wymaganych przez rozporządzenie podstawowe. Tymczasem to właśnie im Komisja przedstawia przeprowadzone obliczenia w zakresie dotyczącym poszczególnych przedsiębiorstw, z których to obliczeń część odnosi się do danego przedsiębiorstwa i w stosunku do niego nie stwarza problemu poufności, a pozostała część odnosi się do poufnych danych producentów indyjskich lub z Unii. W sytuacji, w jakiej znajdują się owe przedsiębiorstwa, wyjaśnienia te wraz z wyjaśnieniami przedstawionymi przez Komisję pozwalają im zrozumieć nałożone na nie cła, przy czym wyjaśnienia te powinny być jak najbardziej szczegółowe i precyzyjne, tak aby umożliwić im w razie potrzeby kwestionowanie rozwiązań przyjętych przez Komisję.

492 Jak wskazano w pkt 58 powyżej, w trakcie dochodzenia CCCME korzystała ze statusu zainteresowanej strony w rozumieniu rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z prezentacją przedstawioną przez nią samą na początku postępowania, działała ona w toku dochodzenia jako stowarzyszenie reprezentujące wszystkich chińskich producentów prowadzących działalność w rozpatrywanym sektorze w Chińskiej Republice Ludowej, czyli znaczną liczbę przedsiębiorstw. Z tego tytułu nie może domagać się otrzymania wszystkich informacji dotyczących poszczególnych chińskich producentów eksportujących bez ich zezwolenia. Ponadto nie może również występować o dostęp do poufnych danych indyjskich i unijnych producentów, których decyzja o współpracy w toku dochodzenia uzależniona jest, w szczególności, od przyznanych im gwarancji poufności. Umożliwienie CCCME uzyskania dostępu w tak szerokim zakresie jak ten, o który wnioskowała, nie odpowiadałoby wymogom zachowania poufności spoczywającym na instytucjach Unii na mocy rozporządzenia podstawowego.

493 Wynika z tego, że w niniejszej sprawie Komisja mogła, tak jak to uczyniła, w celu wypełnienia obowiązku zachowania poufności przekazać CCCME informacje temat dokonanych przez nią obliczeń w postaci zagregowanej.

494 Zresztą właśnie w wyniku uwag przedstawionych przez CCCME Komisja zmieniła swą metodę obliczania wartości normalnej, w szczególności metodę drugą i trzecią, czyli odpowiednio metodę mającą zastosowanie w przypadku, gdy rodzaj wywożonego produktu jest identyczny lub porównywalny z rodzajem produktu wytwarzanego i sprzedawanego na rynku indyjskim w małej ilości, oraz metodę stosowaną w przypadku, gdy dany rodzaj produktu nie jest sprzedawany, lecz produkowany przez co najmniej jednego indyjskiego producenta objętego próbą. Komisja

ostatecznie skonstruowała wartość normalną na podstawie cen sprzedaży stosowanych przez tych sprzedawców (druga metoda), jak wyjaśniono w motywie 66 zaskarżonego rozporządzenia, oraz na podstawie kosztów produkcji powiększonych o koszty SOA i zyski związane ze sprzedażą krajową zrealizowaną w zwykłym obrocie handlowym przez danego producenta indyjskiego (trzecia metoda), jak wyjaśniono w motywie 67 zaskarżonego rozporządzenia, a nie, jak wcześniej, na podstawie wartości normalnej skonstruowanej na podstawie średnich kosztów produkcji podobnego produktu każdego producenta indyjskiego. CCCME mogła również zakwestionować obliczenie wartości normalnej zgodnie z tą trzecią metodą, a dokładniej uwzględnienie kosztów SOA i zysków jedynego producenta indyjskiego, nawet jeśli argumentacja CCCME została oddalona, jak wskazano w motywach 70–72 zaskarżonego rozporządzenia.

495 W tych okolicznościach należy uznać, że w niniejszej sprawie Komisja mogła zgodnie z prawem odmówić CCCME, działającej jako stowarzyszenie reprezentujące przemysł chiński, dostępu do szczegółowych informacji dotyczących obliczeń wartości normalnej, marginesów dumpingu, wpływu przywozu z Chin na ceny, szkody i poziomu koniecznego do eliminacji szkody, których ta ostatnia domagała się w toku dochodzenia, oraz że dzięki informacjom, które zostały jej przekazane i które zostały przytoczone w pkt 486–490 powyżej, CCCME dysponowała jako stowarzyszenie reprezentujące przemysł chiński najważniejszymi ustaleniami i faktami, na podstawie których Komisja przewidywała zalecenie wprowadzenia środków ostatecznych, a także, że Komisja zapewniła jej realną możliwość przedstawienia swojego punktu widzenia w tym względzie, przy jednoczesnym zachowaniu poufności odnośnych danych.

496 Przeciw temu stanowisku CCCME powołuje się na dwa wyroki.

497 Po pierwsze, CCCME powołuje się na wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada (T-424/13, EU:T:2016:378), w którym Sąd orzekł, że Komisja naruszyła prawo do obrony strony skarżącej poprzez to, że odmówiła przekazania jej szczegółowych informacji na temat obliczeń wartości normalnej dla poszczególnych rodzajów produktu, a także wyniku tych obliczeń.

498 W tym względzie należy zauważyć, że okoliczności faktyczne sprawy, w której zapadł wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada (T-424/13, EU:T:2016:378), na który powołuje się CCCME, różnią się od okoliczności niniejszej sprawy. Po pierwsze, pierwsza sprawa dotyczyła producenta eksportującego objętego próbą, a nie stowarzyszenia reprezentującego cały przemysł, takiego jak CCCME, które ze względów wskazanych w pkt 491 i 492 powyżej znajduje się w sytuacji odmiennej od sytuacji takiego producenta eksportującego. Po drugie, stwierdzenie nieważności orzeczone przez Sąd w tej sprawie nastąpiło w każdym razie w szczególnym kontekście, w którym producent z państwa analogicznego, którego dane zostały ujęte w tych obliczeniach, zezwolił na ujawnienie jego danych leżących u podstaw tych obliczeń. Jak podnosi Komisja, Sąd w wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada (T-424/13, EU:T:2016:378), zakwestionował zatem odmowę wydaną przez Komisję mimo tego, że podmiot gospodarczy, od którego pochodzą dane, zgodził się na ich ujawnienie, ponieważ Sąd uznał, że to, co akceptuje ów podmiot gospodarczy, powinna zaakceptować również Komisja. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie występuje, ponieważ producenci indyjscy, w szczególności, nie wyrazili zgody na takie ujawnienie ich danych.

499 Po drugie, CCCME powołuje się na wyrok z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372), w którym Sąd stwierdził nieważność zaskarżonego rozporządzenia na podstawie tego, że Komisja odmówiła dostarczenia informacji dotyczących obliczenia wartości normalnej, w szczególności źródła cen stosowanych do produktu objętego postępowaniem, a także czynników wpływających na porównanie cen.

500 W tym względzie należy ponownie podkreślić różnice istniejące między niniejszą sprawą a sprawą, w której zapadł wyrok z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372). Również ta sprawa dotyczyła bowiem sytuacji producenta eksportującego objętego dochodzeniem, różniącej się od sytuacji stowarzyszenia reprezentującego cały przemysł. Ponadto zakres tego wyroku nie jest tak szeroki, jak twierdzi CCCME. Przede wszystkim, stwierdzenie przez Sąd nieważności dotyczyło odmowy przekazania szczegółowych informacji dotyczących obliczenia wartości normalnej, a mianowicie informacji o różnicy w cenie kwasu DL-winowego (przedmiotu dochodzenia) i kwasu (L+)-winowego (produkowanego w państwie analogicznym), przy czym w wyroku tym nie było mowy o informowaniu o cenach jako takich. Następnie trzeba wskazać, że stwierdzenie nieważności było uzasadnione okolicznością, iż sformułowana przez Komisję odmowa dostarczenia tych konkretnych informacji nie była uzasadniona ważnym powodem. Komisja w toku postępowania administracyjnego nie uzasadniła bowiem swej odmowy. Przed Sądem wyjaśniła, że żądanej informacji nie przekazano ostatecznie ze względu na poufność. Jednakże, zdaniem Sądu, takiego wyjaśnienia nie można było przedstawić po raz pierwszy w postępowaniu przed nim. Należało je przedstawić stronie skarżącej w toku postępowania administracyjnego. Z ww. wyroku wynika zatem, że Sąd nie wykluczył, iż Komisja, gdyby należycie uzasadniła swoją odmowę przekazania informacji na etapie postępowania administracyjnego, mogłaby sprzeciwić się udzieleniu stronie skarżącej dostępu do omawianych informacji.

501 Na podstawie powyższych rozważań należy uznać, że CCCME, działająca jako stowarzyszenie reprezentujące przemysł chiński, mogła nie mieć dostępu do szczegółów dotyczących obliczeń wartości normalnej, marginesów dumpingu, wpływu przywozu z Chin na ceny, szkody i poziomu koniecznego do eliminacji szkody, ponieważ dotyczą one informacji poufnych. Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że informacje uzyskane przez ten podmiot na temat najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których Komisja zamierzała przyjąć ostateczne środki, umożliwiły mu skuteczną obronę jego interesów jako stowarzyszenia reprezentującego przemysł chiński.

502 W toku dochodzenia CCCME zwróciła się o udostępnienie jej adwokatom wyżej wymienionych informacji z zastrzeżeniem przestrzegania przez nich poufności tych danych.

503 W tym względzie należy zauważyć, że takiego sposobu postępowania nie przewidziano w rozporządzeniu podstawowym, podczas gdy – jak wskazano w pkt 467 i 468 powyżej – określa ono dokładnie obowiązki instytucji i stron dysponujących rozpatrywanymi informacjami, jeżeli mają one charakter poufny. Ponieważ instytucje i zainteresowane strony przestrzegały wymogów, które zostały na nie w związku z tym nałożone, nie ma powodów do kwestionowania decyzji Komisji o odmowie dostępu.

504 W konsekwencji należy oddalić pierwszą część zarzutu trzeciego.

– W przedmiocie drugiej części zarzutu trzeciego, dotyczącej wniosku o udostępnienie obliczeń w postaci zagregowanej

505 W części drugiej, która ma charakter pomocniczy w stosunku do pierwszej, CCCME twierdzi, że Komisja powinna była przynajmniej przedstawić obliczenia wskazane w pierwszej części zarzutu w postaci zagregowanej, w szczególności w odniesieniu do, po pierwsze, obliczeń wartości normalnej, wpływu przywozu z Chin na ceny i poziomu koniecznego do eliminacji szkody, a po drugie, oszacowań dotyczących wskaźników makroekonomicznych.

506 Komisja wnosi o oddalenie tej części zarzutu.

507 W tym względzie należy zauważyć, po pierwsze, że przedstawienie poufnych danych w postaci zagregowanej nie musi prowadzić do usunięcia ich poufnego charakteru. W niniejszej sprawie dotyczy to, w szczególności, obliczeń wartości normalnej. Komisja słusznie podniosła w tym względzie, że ponieważ w przypadku niektórych rodzajów produktu wykorzystała dane jedynego producenta indyjskiego, a w przypadku innych dane dotyczyły najwyżej dwóch lub trzech producentów indyjskich, agregacja danych nie mogła zagwarantować w wystarczający sposób braku możliwości zidentyfikowania indywidualnych danych tych producentów. Tak samo jest w przypadku oszacowań dotyczących wskaźników makroekonomicznych dokonanych przez podmioty składające skargę do Komisji w odniesieniu do sytuacji pozostałych producentów. W tym kontekście Sąd orzekł już, że szacowana produkcja zainteresowanych producentów z Unii, którą Komisja przyjęła za podstawę obliczenia konsumpcji, została słusznie uznana za poufną, ponieważ wynikała ze znajomości rynku przez podmioty składające do niej skargę. Sąd uznał zatem, że ograniczając się do przekazania informacji o łącznej wielkości produkcji Komisja działała zgodnie z rozporządzeniem podstawowym (wyrok z dnia 25 października 2011 r., CHEMK i KF/Rada, T-190/08, EU:T:2011:618, pkt 231).

508 Po drugie, należy podkreślić, że jak podniosła Komisja, obliczenia dokonane na potrzeby dochodzenia i ustalenia wymagane przez rozporządzenie podstawowe nie prowadzą do uzyskania przez nią w każdym przypadku wyników zagregowanych dla ogółu zainteresowanych producentów.

509 Komisja wskazała zatem w motywie 24 zaskarżonego rozporządzenia, że nie istniały ogólne zagregowane obliczenia podcięcia cenowego, o które CCME wystąpiła, ponieważ podcięcie cenowe zostało obliczone wyłącznie w podziale na rodzaj produktu i w podziale na każdego producenta eksportującego. Każdy chiński producent eksportujący objęty próbą otrzymał w efekcie obliczenia podcięcia cenowego dla każdego rodzaju eksportowanego przez siebie produktu.

510 Prawdą jest, że w celu zagwarantowania prawa strony do obrony Komisja może być zobowiązana do stworzenia dokumentu (zob. analogicznie wyrok z dnia 27 listopada 2019 r., Izuzquiza i Semsrott/Frontex, T-31/18, EU:T:2019:815, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo).

511 Jednakże obowiązek ten nie może obejmować w niniejszej sprawie obowiązku stworzenia przez Komisję dokumentu dla strony takiej jak CCCME, czyli stowarzyszenia reprezentującego przemysł chiński, w celu umożliwienia jej dostępu do wszystkich informacji, na podstawie których przewidywane są środki ochrony handlowej, gdyż w przeciwnym razie Komisja musiałaby sprostać wymogom wykraczającym poza wymogi przewidziane w rozporządzeniu podstawowym w odniesieniu do przestrzegania poufności informacji w sposób umożliwiający ochronę praw do obrony zainteresowanych stron.

512 W tym względzie należy zaznaczyć, że CCCME w niniejszej sprawie wystąpiła o informacje w tak szerokim zakresie, że dostarczenie wszystkich tych informacje w określonej postaci wyłącznie na potrzeby takiego podmiotu utrudniałoby Komisji jej działalność i prowadzenie przez nią dochodzenia. W tym względzie należy przypomnieć, że poszczególne etapy postępowania antydumpingowego są przeprowadzane w ściśle określonych terminach. I tak, art. 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego ustanawia na przeprowadzenie dochodzenia ogólny termin piętnastomiesięczny. Artykuł 7 ust. 1 tego rozporządzenia przewiduje, że cła tymczasowe nakłada się nie później niż dziewięć miesięcy od jego wszczęcia, a zgodnie z art. 9 ust. 4 propozycję działań ostatecznych przedkłada się nie później niż miesiąc przed wygaśnięciem ceł tymczasowych.

513 Tak więc argumentacja przedstawiona przez CCCME na poparcie drugiej części zarzutu nie zmienia wniosku, do którego Sąd doszedł w odniesieniu do pierwszej części zarzutu, zgodnie z którym CCCME dysponowała w niniejszej sprawie najważniejszymi ustaleniami i faktami, na podstawie których Komisja zamierzała przyjąć ostateczne środki, a zatem podmiot ten mógł skutecznie bronić swych interesów stowarzyszenia reprezentującego przemysł chiński.

514 Druga część zarzutu trzeciego powinna zostać zatem oddalona.

– W przedmiocie trzeciej części zarzutu trzeciego, dotyczącej innych informacji, których udzielenia zażądała CCCME

515 W części trzeciej, kwestionowanej przez Komisję, CCCME wylicza trzy rodzaje informacji, które uważa za istotne i do których Komisja niezgodnie z prawem odmówiła jej dostępu.

516 W ramach zastrzeżenia pierwszego CCCME zarzuca Komisji, że w odniesieniu do produktów indyjskich i unijnych producentów, które porównano z produktami przywożonymi, nie przekazała jej informacji wykraczających poza właściwości określone w NKP. CCCME twierdzi, że sytuacja ta uniemożliwiła jej ustalenie, czy w celu zapewnienia porównywalności cen konieczne były dostosowania. Argumentacja ta została również przedstawiona przez skarżące w ramach drugiej części zarzutu czwartego.

517 Na poparcie tego zastrzeżenia CCCME powołuje się na sprawozdanie Organu Apelacyjnego WTO w sporze „Wspólnoty Europejskie – Ostateczne środki antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali z Chin” (WT/DS 397/AB/RW, sprawozdanie z dnia 18 stycznia 2016 r.).

518 W sprawie tej Organ Apelacyjny WTO stwierdził, że „[w] dochodzeniu antydumpingowym, w którym uczestniczył producent z państwa analogicznego, eksporterzy objęci dochodzeniem powinni być również poinformowani o »konkretnych produktach, dla których ustalono wartość normalną«, gdyż w przeciwnym razie nie będą oni »w stanie wystąpić o dostosowania, które uznają za konieczne«”. We wspomnianej sprawie stanowisko Organu Apelacyjnego opierało się na okoliczności, że w tego rodzaju dochodzeniu informacje dotyczące wartości normalnej uzyskiwane są ze źródła trzeciego, czyli od producenta z państwa analogicznego. Ponieważ eksporterzy objęci dochodzeniem nie mają dostępu do tych informacji, nie wiedzą oni, czy mogą wnioskować o dostosowania służące uwzględnieniu różnic, które wpływają na porównywalność cen między produktami będącymi przedmiotem wywozu a produktami sprzedawanymi na rynku krajowym przez producenta z państwa analogicznego. Zdaniem Organu Apelacyjnego, nie wystarczy poinformować tych producentów o „grupach produktów”, które posłużyły za podstawę porównania transakcji, poprzez podanie ich NKP. Należy im dostarczyć wszystkie informacje dotyczące właściwości produktów producentów z państwa analogicznego wykorzystanych do porównania cen.

519 W tym względzie, jak przypomniano w pkt 419 powyżej, zgodnie z orzecznictwem przyjęta przez ten organ wykładnia porozumienia nie wiąże Sądu przy dokonywaniu oceny ważności zaskarżonego rozporządzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 1 marca 2005 r., Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, pkt 54).

520 Ponadto wykładni przedstawionej przez CCCME nie można wykorzystać w niniejszej sprawie do analizy podnoszonych kwestii.

521 Sprawa przytoczona przez CCCME dotyczyła bowiem producentów eksportujących, których dane zostały uwzględnione w obliczeniach marginesu dumpingu. W cytowanym przez CCCME sprawozdaniu Organ Apelacyjny WTO wskazuje jako uzasadnienie przekazania informacji dotyczących modeli produktów w przypadku zastosowania metody państwa analogicznego, że w „zwykłym" dochodzeniu antydumpingowym wartość normalna jest zwykle ustalana na podstawie sprzedaży danego eksportera na jego rynku krajowym. Jego zdaniem, można zatem spodziewać się, że eksporter objęty dochodzeniem będzie posiadał niezbędną wiedzę na temat własnych produktów wykorzystanych zarówno w celu ustalenia ceny eksportowej, jak i wartości normalnej.

522 Zatem producent eksportujący, którego dane Komisja analizuje w celu obliczenia marginesu dumpingu, po zapoznaniu się z właściwościami produktów z państwa analogicznego byłby w stanie, przy znajomości wszystkich parametrów, zweryfikować porównywalność tych ostatnich produktów z produktami, które sam wywoził do Unii.

523 Sytuacja w niniejszej sprawie jest jednak odmienna, ponieważ dostępu do informacji dotyczących właściwości produktów zażądała CCCME jako stowarzyszenie reprezentujące cały przemysł chiński, jak wskazano już w pkt 445 i 446 powyżej.

524 Ujawnienie jej informacji dotyczących właściwości produktów nie pozwoliłoby jej na skuteczne porównanie rozpatrywanych produktów, ponieważ nie dysponuje ona, co do zasady, modelami produktów wprowadzonych na rynek przez chińskich producentów eksportujących objętych próbą, które porównano z produktami indyjskimi.

525 Nie wykazano zatem, że ujawnienie informacji dotyczących właściwości produktów producentów z państwa analogicznego pozwoliłoby CCCME lepiej wykonywać jej prawo do obrony.

526 W każdym razie, jak wskazała Komisja w toku dochodzenia, informacje te mają charakter poufny. W związku z tym, z tych samych względów co przywołane w szczególności w pkt 501 powyżej, należy uznać, że stowarzyszenie reprezentujące cały przemysł, takie jak CCCME, dysponuje najważniejszymi ustaleniami i faktami, na podstawie których przewidywane jest zastosowanie środków, i może w związku z tym skutecznie przedstawić swój punkt widzenia, gdy dysponuje rodzajami produktów (NKP) porównywanych do celów obliczeń wymaganych rozporządzeniem podstawowym.

527 Ten sam wniosek dotyczy poinformowania o właściwościach produktów przemysłu Unii, których ceny porównano z cenami produktów chińskich w celu obliczenia podcięcia cenowego, w związku z czym zastrzeżenie pierwsze należy oddalić.

528 W drugim zastrzeżeniu CCCME twierdzi, że Komisja powinna była dostarczyć jej obliczenia dotyczące wielkości przywozu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Indii i innych państw trzecich, a także dokumenty źródłowe.

529 W tym względzie z akt sprawy wynika, że CCCME poinformowano w toku postępowania antydumpingowego o zastosowanej przez Komisję metodzie obliczania wielkości przywozu. W szczególności w odniesieniu do przywozu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Indii i innych państw trzecich znała ona odsetki zaliczone do dawnych kodów, obowiązujących przez pojawieniem się w 2014 r. ogólnego kodu CN ex 7325 10 00, stałą kwotę jaką należało odjąć od kodu CN ex 7325 99 10 w celu uzyskania przywozu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Indii i państw trzecich, a także odsetek, jaki należało

odjąć od całego przywozu w celu wyłączenia rusztów przykrywających. Ponadto, ponieważ dane wykorzystane do ustalenia rzeczonego przywozu pochodziły ze statystyk dostarczonych przez Eurostat, dostępnych w publicznej bazie danych Comext, CCCME dysponowała wszelkimi informacjami potrzebnymi do odtworzenia obliczeń Komisji, o których przekazanie wystąpiła. W tych okolicznościach nie można stwierdzić naruszenia rozporządzenia podstawowego przez Komisję w tym zakresie.

530 Prawdą jest, że w pkt 207 wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada (T-424/13, EU:T:2016:378), na który powołała się CCCME, Sąd stwierdził naruszenie prawa do obrony, wskazując, że uzyskanie obliczeń dokonanych przez Komisję stanowiłoby w tamtej sprawie dla skarżącej istotną korzyść informacyjną, która byłaby w stanie umożliwić jej przedstawienie bardziej stosownych uwag, niż przedstawione przez nią uwagi.

531 Jednakże sprawa, w której wydano wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada (T-424/13, EU:T:2016:378), różni się od niniejszej sprawy w dwóch istotnych aspektach.

532 Przede wszystkim, poziom wiedzy, jakim dysponowała strona skarżąca, był znacznie niższy od poziomu, który można stwierdzić w niniejszej sprawie. Tak więc w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada (T-424/13, EU:T:2016:378), skarżąca posiadała wyłącznie ogólną wiedzę co do metody zastosowanej przy obliczaniu wartości normalnej typów produktów nie posiadających odpowiednika. Nie wiedziała ona, jaki rynek i jakie ceny referencyjne zastosowała Komisja przy obliczeniu wartości rynkowej dostosowania wartości normalnej tych rodzajów produktów koniecznego z uwagi na różnice we właściwościach fizycznych pomiędzy tymi rodzajami produktów i rodzajami produktów będących odpowiednikami. W tych okolicznościach Sąd zauważył, że jeżeli skarżąca posiadałaby obliczenia wartości normalnej w odniesieniu do każdego poszczególnego rodzaju produktu, byłaby w stanie porównać wyniki Komisji z własnymi wynikami uzyskanymi na podstawie innej metody. Okoliczności te różnią się od niniejszej sprawy, w której jak wskazano w pkt 529 powyżej CCME wiedziała o metodzie obliczania stosowanej przez Komisję.

533 Następnie trzeba wskazać, że w świetle liczby przetwarzanych dokumentów termin, jakim dysponowały strony na dokonanie obliczeń, również był zupełnie inny. W wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada (T-424/13, EU:T:2016:378), strona skarżąca dysponowała na odtworzenie obliczeń Komisji, które były obszerne, ponieważ dotyczyły 1645 rodzajów produktów, terminem bardzo ograniczonym (siedem dni). W niniejszej sprawie obliczenia, jakie należało przeprowadzić, były bardziej ograniczone, a CCCME otrzymała wymagane informacje dotyczące zastosowanej metody obliczania przywozu najpóźniej w chwili przyjęcia rozporządzenia tymczasowego, odnoszącego się do skargi, w której określone oszacowania zostały uściślone i do której CCCME miała już dostęp.

534 Z tych względów zastrzeżenie drugie należy oddalić.

535 W zastrzeżeniu trzecim CCCME kwestionuje odmowę podzielenia przez Komisję, w odniesieniu do każdego wskaźnika makroekonomicznego zastosowanego w celu ustalenia szkody poniesionej przez Unię, zebranych danych liczbowych na dwie kategorie w zależności od tego, czy są one oparte na rzeczywistych danych, czy też na oszacowaniach, w celu przekazania CCME rzeczonych oszacowań w postaci zagregowanej.

536 W tym względzie należy zauważyć, że w toku dochodzenia CCCME w odniesieniu do każdego wskaźnika makroekonomicznego przyjętego przez Komisję miała dostęp do zagregowanych danych liczbowych, w podziale według lat, dotyczących całego przemysłu Unii. Jak wskazano w drugiej części zarzutu pierwszego, owe zagregowane dane liczbowe wynikają z kompilacji danych dostarczonych przez podmioty składające skargę do Komisji i przez producentów z Unii objętych próbą oraz, w odniesieniu do pozostałych producentów, z oszacowań dokonanych przez podmioty składające skargę do Komisji.

537 CCCME uważa, że przysługujące jej prawo do obrony zostało naruszone poprzez to, że Komisja odmówiła wyodrębnienia w uzyskanych danych liczbowych, z jednej strony, tych wywiedzionych z rzeczywistych danych, a z drugiej strony, tych wynikających z oszacowań.

538 W tym względzie należy zauważyć, że jak wskazała Komisja, przeprowadzając ocenę szkody Unii, nie musi ona dokonywać takiego rozróżnienia, ponieważ szkoda ta jest oceniana dla całego przemysłu Unii. Jednakże, jak wskazano w pkt 510 powyżej, Komisja może być zobowiązana do stworzenia dokumentu, jeżeli w grę wchodzi wymóg zagwarantowania prawa do obrony zainteresowanych stron w ramach dochodzenia antydumpingowego i zgodnie z orzecznictwem instytucja ta powinna – w zakresie zgodnym z poszanowaniem tajemnicy handlowej – udzielić wskazówek użytecznych do obrony interesów zainteresowanych stron, wybierając, w razie potrzeby z urzędu, odpowiedni sposób ich przekazywania (zob. podobnie wyrok z dnia 20 marca 1985 r., Timex/Rada i Komisja, 264/82, EU:C:1985:119, pkt 30).

539 W niniejszej sprawie należy jednak zauważyć, że z jednej strony rzeczywiste dane dotyczące producentów objętych próbą i innych podmiotów składających skargę do Komisji, a z drugiej strony oszacowania dokonane w odniesieniu do pozostałych producentów, mają, nawet w postaci zagregowanej, charakter poufny.

540 W tym kontekście, jak wskazano w pkt 507 powyżej, Sąd orzekł w wyroku z dnia 25 października 2011 r., CHEMK i KF/Rada (T-190/08, EU:T:2011:618, pkt 231), że szacowana produkcja zainteresowanych producentów z Unii, którą Komisja przyjęła za podstawę obliczenia konsumpcji, została słusznie uznana za poufną, ponieważ wynikała ze znajomości rynku przez podmioty składające do niej skargę. Sąd uznał zatem, że ograniczając się do przekazania informacji o łącznej wielkości produkcji Komisja działała zgodnie z rozporządzeniem podstawowym.

541 Jeśli, tak jak w niniejszej sprawie, chodzi o wniosek dotyczący danych wrażliwych z handlowego punktu widzenia części przemysłu Unii, złożony przez stowarzyszenie reprezentujące wszystkich chińskich producentów eksportujących działających w tym sektorze, a także tych, którzy w przyszłości będą zajmować się wywozem do Unii rozpatrywanych produktów, jak wskazano w pkt 445 i 446 powyżej, należy stwierdzić, że znajomość zagregowanych danych liczbowych dotyczących całego przemysłu Unii w odniesieniu do każdego z przyjętych przez Komisję wskaźników makroekonomicznych była wystarczająca do obrony przez to stowarzyszenie swoich interesów.

542 Trzecią część zarzutu należy zatem oddalić, a tym samym cały zarzut trzeci.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego porównywalności cen wykorzystanych do obliczenia marginesu dumpingu i analizowania szkody

543 Zarzut czwarty składa się z trzech części, które Komisja kwestionuje.

– W przedmiocie pierwszej części zarzutu czwartego, dotyczącej metody NKP po NKP

544 W części pierwszej skarżące kwestionują uproszczenie, które Komisja przeprowadziła w toku dochodzenia w odniesieniu do właściwości związanych z NKP używanych do obliczenia marginesu dumpingu i do analizy szkody.

545 W tym względzie należy przypomnieć na wstępie, że NKP są kodami wykorzystywanymi w dochodzeniach antydumpingowych w celu ustalenia zbieżności pomiędzy rodzajami produktów. W toku dochodzenia wzywa się przedsiębiorstwa, z którymi nawiązano kontakt, aby zaklasyfikowały swoje produkty do kategorii, którym kody te odpowiadają. Z kodami powiązane są właściwości opisujące produkty objęte postępowaniem.

546 W niniejszej sprawie Komisja w toku dochodzenia wyłączyła z odnośnych kodów pewne właściwości, które mimo że były z nimi pierwotnie związane, nie wydały się jej istotne. W związku z tym NKP przekazany producentom indyjskim w celu klasyfikacji ich produktów obejmował początkowo piętnaście właściwości. W toku dochodzenia do celów porównania uwzględnione zostały jedynie niektóre z nich: jedna tylko właściwość (surowiec) w przypadku, gdy dany produkt nie był ani produkowany, ani sprzedawany przez indyjskiego producenta objętego próbą, oraz trzy właściwości (surowiec, wskaźnik nośności i rodzaj produktu) w pozostałych przypadkach.

547 Zdaniem Komisji, praktyka polegająca na wyłączaniu pewnych właściwości dla celów porównania jest typowa, gdy rodzaje towarów są złożone, ponieważ pozwala na znalezienie pewnej zbieżności między rodzajami produktów, których w przeciwnym wypadku nie można by porównywać.

548 Przeciwko temu podejściu skarżące w swojej argumentacji formułują dwa zastrzeżenia, które są kwestionowane przez Komisję.

549 W ramach pierwszego zastrzeżenia skarżące podnoszą, że piętnaście właściwości pierwotnie związanych z odnośnymi NKP było istotnych i należało je zachować przez cały okres dochodzenia, bez możliwości dokonania przez Komisję uproszczenia, o którym mowa w pkt 546 powyżej.

550 W tym względzie należy zauważyć, że jeżeli produkt objęty postępowaniem obejmuje szeroką gamę towarów różniących się znacząco co do ich cech i ceny, może okazać się konieczne podzielenie ich na mniej lub bardziej jednolite kategorie (wyrok z dnia 4 marca 2010 r., Sun Sang Kong Yuen Shoes Factory/Rada, T-409/06, EU:T:2010:69, pkt 172; zobacz także podobnie wyrok z dnia 18 listopada 2015 r., Einhell Germany i in./Komisja, T-73/12, EU:T:2015:865, pkt 76).

551 Zgodnie z orzecznictwem, działanie to ma umożliwić obiektywne porównanie porównywalnych produktów i uniknięcie w ten sposób błędnych obliczeń, po pierwsze, marginesu dumpingu, a po drugie, szkody z uwagi na nieodpowiednie porównanie (wyrok z dnia 4 marca 2010 r., Sun Sang Kong Yuen Shoes Factory/Rada, T-409/06, EU:T:2010:69, pkt 172).

552 Jeśli skarżące zamierzają skutecznie podważyć podejście zastosowane przez Komisję w tym zakresie, powinny wykazać, że zaproponowane przez tę instytucję podejście do kodów jest w oczywisty sposób niewłaściwe (zob. podobnie wyrok z dnia 4 marca 2010 r., Sun Sang Kong Yuen Shoes Factory/Rada, T-409/06, EU:T:2010:69, pkt 180).

553 Tymczasem w niniejszej sprawie skarżące nie przedstawiły żadnego dowodu wykazującego konkretnie, dlaczego takie podejście do kodów ma prowadzić do określenia oczywiście nieodpowiednich kategorii produktów.

554 W braku takich dowodów nie można uznać, że skarżące wykazały oczywiście niewłaściwy charakter kodowania przyjętego przez Komisję, w związku z czym zastrzeżenie pierwsze należy oddalić.

555 W drugim zastrzeżeniu skarżące zarzucają Komisji, że nie uwzględniła tych samych właściwości NKP, po pierwsze, przy ustalaniu istnienia dumpingu, a po drugie, przy analizie szkody.

556 W tym względzie należy zauważyć, że – jak wskazano w pkt 550 i 551 powyżej – nomenklatura NKP jest stosowana do określania rodzajów właściwości, które w ramach kategorii, jaką stanowi produkt objęty postępowaniem, pozwalają w ramach dochodzenia porównać ceny i wartości.

557 Jak wskazuje Komisja, użycie tej nomenklatury w kontekście obejmującym państwo nieposiadające gospodarki rynkowej skutkuje tym, że właściwości wynikające z tej nomenklatury nie muszą być identyczne zarówno, gdy chodzi o analizę szkody, jak i o ustalenie marginesu dumpingu.

558 Na potrzeby analizy szkody produkty pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej są porównywane z produktami wytwarzanymi w Unii. Ponieważ celem tej analizy jest zbadanie wpływu przywozu tych pierwszych na ceny drugich, aby dokonać tego porównania, musi istnieć zbieżność pomiędzy rzeczywiście porównywanymi rodzajami produktów.

559 W ramach ustalania dumpingu porównanie dotyczy cen sprzedaży producentów eksportujących na ich rynku krajowym i cen produktów wywożonych do Unii przez tych samych producentów eksportujących. Aby dokonać takiego ustalenia w niniejszej sprawie, należało wziąć pod uwagę fakt, że Chińskiej Republiki Ludowej nie uznano za kraj o cechach gospodarki rynkowej. Zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego okoliczność ta uniemożliwia wykorzystanie do celów porównania cen stosowanych na chińskim rynku krajowym.

560 Wartość normalną należy skonstruować z uwzględnieniem tych właśnie okoliczności. Aby skonstruować ową wartość normalną, Komisja poszukuje państwa, które pośród państw posiadających cechy gospodarki rynkowej jest najbardziej zbliżone pod względem gospodarczym do Chińskiej Republiki Ludowej. W niniejszej sprawie takim wybranym państwem jest Republika Indii.

561 Na potrzeby opisanego powyżej porównania Komisja powinna zatem zidentyfikować produkty, które w świetle właściwości NKP są najbardziej zbliżone do produktów wywożonych przez chińskich producentów eksportujących do Unii. Aby je zidentyfikować, służby Komisji stopniowo wyłączają właściwości, które nie pozwalają na znalezienie zbieżności między produktami objętymi postępowaniem, aż do znalezienia produktów pozwalających na dokonanie porównania.

562 W tym kontekście różnicę między NKP używanymi w ramach ustalania dumpingu i w ramach analizy szkody można wyjaśnić różnicą istniejącą pomiędzy produktami porównywanymi w ramach obliczeń niezbędnych do tych dwóch celów.

563 Z tych względów zastrzeżenie drugie należy oddalić, ponieważ nie można zarzucić Komisji, że nie uwzględniła tych samych właściwości NKP, z jednej strony, przy ustalaniu istnienia dumpingu, a z drugiej strony, przy analizie szkody.

564 Ponieważ obydwa zastrzeżenia uległy oddaleniu, pierwszą część zarzutu czwartego należy oddalić w całości.

– W przedmiocie części drugiej zarzutu czwartego, dotyczącej braku informacji o właściwościach porównywanych produktów

565 W drugiej części zarzutu skarżące twierdzą, że nawet jeśli Komisja ujawniła wykorzystane NKP, to nie dostarczyła żadnej informacji na temat modeli produktów będących przedmiotem porównania, co skutkowało uniemożliwieniem im ustalenia, czy do zapewnienia porównywalności cen konieczne były dostosowania.

566 W tym względzie należy zauważyć, że członkowie CCCME i pozostałe osoby prawne, których nazwy wymieniono w załączniku I, nie wykazały, że uczestniczyły w dochodzeniu lub złożyły do Komisji wniosek o przekazanie rozpatrywanych informacji.

567 Przez to członkowie CCCME i pozostałe osoby prawne, których nazwy wymieniono w załączniku I, nie pozwoliły Komisji dokonanie oceny problemów, jakie może powodować po ich stronie brak tych elementów w udostępnionych im informacjach, a zatem, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 437 powyżej, niedopuszczalne jest podniesienie przez nie, na poparcie ich skargi, drugiej części zarzutu czwartego.

568 Ponadto, co się tyczy tej części zarzutu w zakresie, w jakim podniosła ją CCCME, należy zaznaczyć, że ta sama argumentacja przedstawiona przez ów podmiot w ramach trzeciej części zarzutu trzeciego została oddalona w pkt 519–527 powyżej.

569 W konsekwencji należy oddalić drugą część zarzutu czwartego.

– W przedmiocie części trzeciej zarzutu czwartego, dotyczącej dostosowania z tytułu kosztów produkcji żeliwa ciągliwego

570 W ramach trzeciej części skarżące utrzymują, że Komisja powinna była dokonać dostosowania cen indyjskich w celu zapewnienia ich porównywalności z cenami chińskimi. Brak specjalizacji producentów indyjskich w wytwarzaniu produktów z żeliwa ciągliwego ma wpływ na koszty produkcji uwzględnione przez Komisję w ramach jej analizy. Koszty te są znacznie wyższe od kosztów ponoszonych przez chińskich producentów eksportujących z powodu braku korzyści skali i know-how producentów indyjskich.

571 Skarżące przedstawiają w tym zakresie dwa zastrzeżenia, które Komisja kwestionuje.

572 W zastrzeżeniu pierwszym skarżące utrzymują, że powodem oddalenia wniosku o dostosowanie nie mogła być wskazana przez Komisję okoliczność, że instytucja ta upewniła się co do reprezentatywnego charakteru sprzedaży w Indiach.

573 W tym względzie należy zauważyć, że – jak wskazała w motywie 89 zaskarżonego rozporządzenia – Komisja sprawdziła, czy sprzedaż krajowa produktów z żeliwa ciągliwego jedynego producenta indyjskiego objętego próbą wytwarzającego takie produkty, którego ceny zostały uwzględnione, była reprezentatywna w rozumieniu rozporządzenia podstawowego, to znaczy czy zgodnie z art. 2 ust. 2 tego rozporządzenia stanowiła ona co najmniej 5% łącznej wielkości sprzedaży w Unii, czy sprzedaż ta nie została dokonana ze stratą handlową oraz czy reprezentowała zwykły obrót handlowy.

574 Wbrew temu, co twierdzą skarżące, sprawdzenie tego zagadnienia pozwala uznać, że ponieważ krajowa sprzedaż produktów z żeliwa ciągliwego stanowiła co najmniej 5% łącznej wielkości sprzedaży w Unii, producent indyjski, z którego danych skorzystano, posiada określony know-how i dysponuje określonymi mocami wytwórczymi, co podważa zarzut oparty na braku know-how i korzyści skali przemysłu indyjskiego w zakresie produkcji żeliwa ciągliwego ze względu na niewielką produkowaną ilość.

575 Pierwsze zastrzeżenie należy zatem oddalić.

576 W zastrzeżeniu drugim skarżące podnoszą, że bez dostępu do danych dotyczących kosztów produkcji indyjskich producentów ani do streszczenia tych informacji uzasadnienie wniosku o dostosowanie nie było możliwe. Tym samym Komisja naruszyła orzecznictwo wynikające z wyroku z dnia 8 lipca 2008 r., Huvis/Rada (T-221/05, niepublikowany, EU:T:2008:258, pkt 77, 78), które zakazuje nakładania na osobę ubiegającą się o dostosowanie nadmiernego ciężaru dowodu.

577 W tym względzie należy przypomnieć, że na mocy art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, obiektywnego porównania ceny eksportowej i wartości normalnej dokonuje się uwzględniając, w odpowiednim przypadku w formie dostosowania, stwierdzone różnice czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność.

578 Zgodnie z orzecznictwem to do strony żądającej dostosowania należy wykazanie, że wnioskowane dostosowanie jest niezbędne w celu zapewnienia porównywalności wartości normalnej i ceny eksportowej w celu ustalenia marginesu dumpingu (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).

579 Tak więc zgodnie z tym orzecznictwem wykazanie w niniejszej sprawie konieczności dostosowania należało do skarżących.

580 Co prawda, z orzecznictwa przywołanego przez skarżące i wspomnianego w pkt 576 powyżej można wywnioskować, że osoby wnioskującej o dostosowanie na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, na której to spoczywa ciężar wykazania konieczności wnioskowanego dostosowania, nie powinien obciążać nadmierny ciężar dowodu, a instytucja powinna jej wskazać, jakie informacje są konieczne.

581 Jednakże w niniejszej sprawie skarżące, dzięki posiadanej przez nie wiedzy co najmniej o sektorze chińskim, mogły uzasadnić swój wniosek poprzez wskazanie wzorców produkcji i wskaźników produkcji, które nie prowadziłyby do nadmiernego jednostkowego kosztu produkcji.

582 W korespondencji z Komisją CCCME ograniczyła się jednak do stwierdzenia, że producenci indyjscy wytwarzali, ogólnie rzecz biorąc, ograniczoną ilość żeliwa ciągliwego, wywodząc z tej sytuacji, że ich jednostkowe koszty produkcji muszą być nadmierne i w związku z tym ich ceny nie mogą być reprezentatywne.

583 W takim kontekście, charakteryzującym się również poufnością odnośnych informacji, wymaganie przez Komisję, aby CCCME wykazała najpierw, że wniosek charakteryzuje się pewną wiarygodnością, a nie opierała się wyłącznie na ogólnych założeniach, nie było niewłaściwe.

584 W świetle powyższych rozważań należy oddalić zastrzeżenie drugie, a w konsekwencji część trzecią zarzutu czwartego w całości.

585 Stąd wniosek, że zarzut czwarty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego dostosowania dokonanego z tytułu VAT

586 W zarzucie piątym skarżące kwestionują dokonane przez Komisję dostosowanie wartości normalnej z tytułu VAT.

587 Na wstępie należy zauważyć, że w celu ustalenia występowania dumpingu Komisja porównała cenę eksportową z wartością normalną. Co do zasady, podstawą obliczenia wartości normalnej są ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym w państwie wywozu, czyli w Chińskiej Republice Ludowej. Jednakże ponieważ państwa tego nie uznano za państwo posiadające gospodarkę rynkową, wartość normalna została obliczona w niniejszej sprawie na podstawie cen sprzedaży krajowej w Indiach, zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

588 Z motywów 79–81 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że w niniejszej sprawie Komisja dokonała dostosowania z tytułu VAT w celu zapewnienia porównywalności ceny eksportowej z Chińskiej Republiki Ludowej i indyjskiej wartości normalnej, przyjmując za podstawę art. 2 ust. 10 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Jeśli chodzi o cenę eksportową, to ponieważ stawka VAT w wywozie w Chińskiej Republice Ludowej wynosiła 17%, z czego 5% podlegało zwrotowi, Komisja przyjęła cenę eksportową zawierającą stawkę VAT wynoszącą 12%. Ponieważ ceny indyjskie nie obejmowały VAT, w celu uzyskania wartości normalnej Komisja, mając na uwadze art. 2 ust. 10 lit. b) rozporządzenia podstawowego, doliczyła do tych cen chiński VAT w wysokości 17%, jednocześnie odejmując od tej stawki procentowej 5%.

589 Zarzut piąty dzieli się na dwa zastrzeżenia, które są kwestionowane przez Komisję.

590 W zastrzeżeniu pierwszym skarżące podnoszą, że art. 2 ust. 10 lit. b) rozporządzenia podstawowego nie pozwala na dokonanie opisanego dostosowania. Zdaniem skarżących, z brzmienia tego przepisu wynika bowiem, że dopuszcza on dostosowanie tylko wtedy, gdy koszty wartości normalnej nie są pobierane lub są zwracane przy wywozie. W niniejszej sprawie nie istnieją jednak „podatki pośrednie od produktu" sprzedawanego w Indiach ani „podatki pośrednie od produktu" sprzedawanego w Chińskiej Republice Ludowej. Dostosowanie przeprowadzone przez Komisję ma w rzeczywistości na celu skorygowanie sytuacji, w której istnieją jedynie podatki pośrednie od sprzedaży eksportowej z Chińskiej Republiki Ludowej do Unii, które nie podlegają zwrotowi. Jednakże brzmienie art. 2 ust. 10 lit. b) rozporządzenia podstawowego nie pozwala na dokonanie dostosowania w celu uwzględnienia tej sytuacji.

591 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego porównanie ceny eksportowej z wartością normalną powinno być obiektywne. W tym celu dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych okresach oraz z należytym uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen.

592 W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność.

593 Celem przeprowadzanego dostosowania jest przywrócenie symetrii pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową. Symetria stanowi zatem element kluczowy, odpowiadający konieczności ustalenia porównywalności cen w rozumieniu art. 1 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (wyrok z dnia 16 grudnia 2011 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, T-423/09, EU:T:2011:764, pkt 42, 43).

594 Artykuł 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego wymienia czynniki, z powodu których można dokonać dostosowań, w tym przywozowe należności celne i podatki pośrednie. Artykuł 2 ust. 10 lit. b) tego rozporządzenia stanowi w związku z tym, że „[d]okonuje się dostosowania wartości normalnej o kwotę odpowiadającą wszystkim opłatom przywozowym lub podatkom pośrednim od produktu podobnego oraz jego fizycznych składników, w przypadku gdy jest on przeznaczony do konsumpcji w kraju wywozu, opłaty te zaś nie zostały pobrane ani zwrócone w odniesieniu do produktu wywiezionego do Unii”.

595 Artykuł 2 ust. 10 lit. k) rozporządzenia podstawowego uściśla, że dostosowania można również dokonać z tytułu różnic czynników, nieprzewidzianych w art. 2 ust. 10 lit. a)–j), jeżeli zostanie wykazane, że wpływają one na porównywalność cen, stosownie do wymagań niniejszego ustępu, w szczególności gdy zostanie wykazane, że klienci płacą różne ceny na rynku krajowym wskutek różnicy tych czynników.

596 Ponadto należy zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem szeroki zakres uznania, przysługujący instytucjom w dziedzinie antydumpingu, dotyczy okoliczności faktycznych uzasadniających sprawiedliwy charakter zastosowanej metody porównawczej, jako że pojęcie słuszności w poszczególnych przypadkach powinno być doprecyzowane przez instytucje z uwzględnieniem właściwego kontekstu gospodarczego (zob. podobnie wyrok z dnia 16 grudnia 2011 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, T-423/09, EU:T:2011:764, pkt 41).

597 W niniejszej sprawie, po pierwsze, należy zauważyć, że art. 2 ust. 10 lit. b) rozporządzenia podstawowego nie przewiduje wyraźnie dostosowania wartości normalnej państwa analogicznego w celu uwzględnienia VAT należnego przy wywozie w państwie, z którego pochodzi przywóz po cenach dumpingowych. Mimo że przy stosowaniu tego przepisu Komisja naruszyła prawo, naruszenie to nie miało w okolicznościach niniejszej sprawy żadnego decydującego wpływu na wynik dokonanej przez nią oceny rozpatrywanego przypadku, ponieważ art. 2 ust. 10 lit. k) rozporządzenia podstawowego pozwala Komisji na dokonanie takiego dostosowania w celu przywrócenia symetrii pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową produktu objętego postępowaniem oraz na zapewnienie obiektywnego porównania tych dwóch wartości.

598 Po drugie, należy zauważyć, że w świetle szerokiego zakresu swobodnego uznania, jakim Komisja dysponuje w odniesieniu do zastosowanej metody porównawczej, przyjęte w niniejszej sprawie przez Komisję rozwiązanie, polegające na porównaniu wartości normalnej i ceny eksportowej „zawierającej VAT", nie może być kwestionowane.

599 W wyroku z dnia 16 grudnia 2011 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada (T-423/09, EU:T:2011:764), Sąd uznał obiektywny charakter takiej metody porównania wartości normalnej z ceną eksportową niektórych rodzajów cegieł magnezytowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej. Orzeczono zatem, że nie popełniając oczywistego błędu w ocenie, Rada mogła uznać, że porównanie wartości normalnej i ceny eksportowej w oparciu o cenę „zawierającą VAT" stanowi w tym przypadku sprawiedliwą metodę porównawczą, ponieważ wspomniane porównanie zostało dokonane z poszanowaniem wymogu symetrii pomiędzy wartością normalną i ceną eksportową, na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do operacji sprzedaży w jak najbardziej zbliżonych okresach, dokonanych zarówno na rynku krajowym, jak i przeznaczonych na wywóz, do których to operacji ma zastosowanie stawka VAT w wysokości 17%.

600 Zważywszy, że w niniejszej sprawie Komisja ma prawo przyjąć cenę eksportową obejmującą VAT, ponieważ Chińska Republika Ludowa stosuje VAT wywozowy w wysokości 17%, z czego 5% podlega zwrotowi, zasadne jest dostosowanie wartości normalnej poprzez zwiększenie jej o VAT według stawki „netto" wynoszącej 12% w celu przywrócenia symetrii pomiędzy tymi dwoma wartościami.

601 Z powyższych powodów należy oddalić zastrzeżenie pierwsze.

602 W zastrzeżeniu drugim skarżące twierdzą, że spornego dostosowania nie można dokonać, gdy Komisja stosuje metodę państwa analogicznego. Celem tej metody jest bowiem unikanie uwzględniania stosowanych cen i kosztów ponoszonych w państwach nieposiadających gospodarki rynkowej, gdyż czynniki te nie są wynikiem normalnych sił rynkowych. Tymczasem, ponieważ system zwrotu VAT jest uważany przez Komisję za zniekształcenie wszechobecne w chińskiej gospodarce, uniemożliwiające temu państwu uzyskanie statusu gospodarki rynkowej, to właśnie tego systemu instytucja ta nie powinna brać pod uwagę. Innymi słowy, skarżące utrzymują, że zarzucane zniekształcenie wynikające z systemu VAT zostało już wyeliminowane poprzez zastosowanie metody państwa analogicznego.

603 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego w przypadku przywozu z państw, które tak jak Chińska Republika Ludowa nie posiadając gospodarki rynkowej, wartość normalną określa się co do zasady w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego, w niniejszym przypadku Republiki Indii.

604 Zgodnie z orzecznictwem, celem art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego jest unikanie uwzględniania stosowanych cen i kosztów ponoszonych w państwach nieposiadających gospodarki rynkowej, gdyż czynniki te nie są wynikiem normalnych sił rynkowych [zob. wyrok z dnia 28 lutego 2018 r., Komisja/Xinyi PV Products (Anhui) Holdings, C-301/16 P, EU:C:2018:132, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo].

605 Nie oznacza to jednak, że określona w ten sposób wartość normalna nie może być przedmiotem żadnego dostosowania. Nic w rozporządzeniu podstawowym nie wskazuje bowiem, aby art. 2 ust. 7 lit. a) tego rozporządzenia przewidywał ogólne odstępstwo od wymogu dokonania dostosowań na potrzeby porównania zgodnie art. 2 ust. 10 tego rozporządzenia.

606 W związku z tym w przypadku takim, jak niniejszy, w którym instytucje określają wartość normalną z zastosowaniem metody państwa analogicznego na mocy art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, muszą one uwzględnić w formie dostosowań różnice stwierdzone w odniesieniu do czynników, co do których zostało podniesione i wykazane, że wpływają na ceny i w rezultacie na ich porównywalność.

607 Jednakże w przypadku, gdy przewidziano dostosowanie wartości normalnej, art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego musi być interpretowany w świetle i w kontekście art. 2 ust. 7 lit. a) tego rozporządzenia. Aby ten ostatni przepis nie został pozbawiony skuteczności, konieczne jest, aby dokonane dostosowania nie uwzględniały w analizie przeprowadzonej przez instytucje elementów związanych z parametrami, które w tym państwie, w niniejszym przypadku w Chińskiej Republice Ludowej, nie są wynikiem normalnych sił rynkowych (zob. podobnie opinia rzecznika generalnego P. Mengozziego w sprawach połączonych Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada, C-376/15 P i C-377/15 P, EU:C:2016:928, pkt 102).

608 W niniejszej sprawie zastosowanie do wartości normalnej stawki podatku VAT obowiązującej w Chińskiej Republice Ludowej nie skutkuje wprowadzeniem ani przywróceniem czynnika zakłócającego system chiński przy obliczaniu wartości normalnej ustalonej na podstawie metody państwa analogicznego.

609 Chociaż bowiem w dokumentach przedstawionych przez skarżące Komisja mogła stwierdzić, że chiński system VAT powoduje zakłócenia, to jak wskazuje, było tak jedynie ze względu na sposób, w jaki Chińska Republika Ludowa stosowała VAT w wywozie, przewidując zwrot tego VAT w przypadku niektórych produktów, a w przypadku innych nie.

610 Z powyższych względów należy oddalić zastrzeżenie drugie, a tym samym zarzut piąty.

W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego kosztów SOA oraz zysków

611 W zarzucie szóstym skarżące utrzymują, że przy ustalaniu wartości normalnej rodzajów produktów, które nie były sprzedawane przez trzech producentów indyjskich objętych próbą, lecz były produkowane przez co najmniej jednego z nich, Komisja nie mogła posłużyć się kosztami SOA ani zyskami związanymi ze sprzedażą krajową w zwykłym obrocie handlowym prowadzonym przez tego producenta.

612 Zdaniem skarżących, Komisja nie może uzasadnić swojego stanowiska za pomocą art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, jak uczyniła to w motywie 71 zaskarżonego rozporządzenia. Przepis ten ma bowiem zastosowanie wyłącznie do przedsiębiorstw o statusie przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej na podstawie art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego.

613 Komisja wnosi o oddalenie tego zarzutu. Instytucja ta wyjaśnia, że ponieważ skarżące usiłują podnieść nowy zarzut, dotyczący naruszenia art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, zarzut ten należy uznać za niedopuszczalny, ponieważ został on podniesiony dopiero na etapie repliki.

614 W tym względzie trzeba przede wszystkim zaznaczyć, że Komisja nie przedstawia argumentacji skarżących w sposób prawidłowy. Twierdzą one bowiem, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, który wskazuje, w jaki sposób oblicza się wartość normalną w przypadku zastosowania metody państwa analogicznego. Zdaniem skarżących, art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego wyklucza zatem możliwość oparcia się przez Komisję na

art. 2 ust. 6 tego rozporządzenia, który określa zasady obliczania kosztów SOA i zysków, ponieważ przepis ten ma zastosowanie wyłącznie w przypadku przywozu pochodzącego z państwa o gospodarce rynkowej lub przedsiębiorstw z państwa nieposiadającego gospodarki rynkowej, w przypadku których uznano, że można je traktować jako rynkowe na podstawie art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Argumentację tę podniesiono już na etapie skargi i jest w związku z tym dopuszczalna.

615 Następnie należy przypomnieć, że jak wskazała Komisja w motywie 67 zaskarżonego rozporządzenia, w przypadku gdy jeden rodzaj produktu nie był sprzedawany przez wszystkich trzech indyjskich producentów objętych próbą, lecz przynajmniej jeden z nich go wytwarzał, instytucja ta posłużyła się wartością skonstruowaną w ramach obliczenia wartości normalnej. Wartość ta została skonstruowana na podstawie kosztów produkcji owego producenta indyjskiego oraz kosztów SOA i zysku ze sprzedaży krajowej w zwykłym obrocie handlowym uzyskanego przez tego producenta.

616 Zgodnie z art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, „[w]ysokość kosztów [SOA] oraz zysku ustala się w oparciu o faktyczne dane dotyczące produkcji i sprzedaży produktów podobnych przez producenta lub eksportera objętego postępowaniem w zwykłym obrocie handlowym". Następnie w przepisie tym wymienione są inne metody na wypadek, gdy wysokości tych kosztów nie można określić w ten sposób.

617 Skarżące nie kwestionują, że Komisja mogłaby wykorzystać koszty SOA oraz zyski jedynego indyjskiego producenta, który produkował rozpatrywane rodzaje produktu zgodnie z art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, gdyby przepis ów miał zastosowanie. Twierdzą one, że w przypadku takim jak niniejszy, w którym wartość normalna jest ustalana zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego metodą państwa analogicznego, ust. 1–6 tego artykułu nie mają zastosowania.

618 W tym względzie należy zauważyć, że – jak podniosły skarżące na poparcie swojej argumentacji – z orzecznictwa wynika, iż zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego w przypadku przywozu z państw nieposiadających gospodarki rynkowej, w drodze wyjątku od zasad określonych w art. 2 ust. 1–6, wartość normalną określa się co do zasady w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego (wyrok z dnia 19 lipca 2012 r., Rada/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, pkt 66).

619 Tak więc z brzmienia i struktury art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego wynika, że ustalenie wartości normalnej produktów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na podstawie reguł określonych w art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego jest ograniczone do szczególnych przypadków indywidualnych, które nie występują w niniejszej sprawie, w których każdy z zainteresowanych producentów złożył w dotyczącym go zakresie właściwie udokumentowany wniosek zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w art. 2 ust. 7 lit. c) wspomnianego rozporządzenia (wyrok z dnia 23 października 2003 r., Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures i Zhejiang Yankon/Rada, T-255/01, EU:T:2003:282, point 40).

620 Ma to na celu unikanie uwzględniania stosowanych cen i kosztów ponoszonych w państwach nieposiadających gospodarki rynkowej, gdyż czynniki te nie są wynikiem działania normalnych sił rynkowych (wyrok z dnia 19 lipca 2012 r., Rada/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, Zb.Orz., EU:C:2012:471, pkt 66).

621 Stąd wniosek, że przy obliczaniu wartości normalnej Komisja nie może odejść od wymogów art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, to znaczy zgodnie z tym przepisem powinna określić wartość normalną „w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie z Unią, a w przypadku gdy jest to niemożliwe, w oparciu o inną uzasadnioną metodę, w tym na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej w Unii za produkt podobny, w razie konieczności odpowiednio zmodyfikowanej tak, aby uwzględniała odpowiednią marżę zysku”.

622 Po tych wyjaśnieniach należy zaznaczyć, że oprócz źródła cen lub kosztów, które należy uwzględnić, odpowiadającego wybranemu przez Komisję państwu trzeciemu o gospodarce rynkowej, czyli w niniejszym przypadku Republice Indii, oraz kolejności przedstawienia wymienionych metod, której Komisja musi przestrzegać, jak przypomniano w orzecznictwie (zob. podobnie wyrok z dnia 22 marca 2012 r., GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, pkt 24–26), art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego nie zawiera wskazówki co do sposobu obliczenia ceny lub wartości skonstruowanej na podstawie państwa analogicznego, w szczególności w odniesieniu do kosztów SOA i zysków.

623 W tym kontekście nie jest wykluczone, że Komisja może sięgnąć po pewne elementy metodologiczne zawarte w art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego, pod warunkiem że nie będą one oczywiście niewłaściwe i nie spowodują przywrócenia parametrów państwa pierwotnego, które nie są wynikiem normalnych sił rynkowych.

624 W niniejszej sprawie koszty SOA i zyski uwzględnione przy obliczaniu wartości normalnej skonstruowanej dla jednego rodzaju produktów z żeliwa ciągliwego i dwóch rodzajów produktów z żeliwa szarego to wyłącznie koszty i zyski jedynego producenta indyjskiego, który wytwarzał dane produkty i którego koszty wytworzenia w związku z tym uwzględniono.

625 W świetle szerokiego zakresu uznania przyznanego Komisji w dziedzinie antydumpingu nie można uznać, że uwzględnienie oprócz kosztów wytworzenia tego producenta również jego kosztów SOA oraz zysków związanych ze sprzedażą było oczywiście niewłaściwe. Ponadto uwzględnienie jedynie kosztów SOA i zysków tego producenta indyjskiego nie spowodowało przywrócenia parametrów Chińskiej Republiki Ludowej, które nie były wynikiem normalnych sił rynkowych.

626 Szósty zarzut należy zatem oddalić.

W przedmiocie wniosku o zastosowanie środka organizacji postępowania

627 W końcowej części zarzutu pierwszego skarżące wnoszą do Sądu o zarządzenie, tytułem środków organizacji postępowania, przedstawienia przez Komisję informacji, których zażądano już od tej instytucji w toku dochodzenia, a mianowicie obliczeń i danych źródłowych dotyczących wielkości przywozu po cenach dumpingowych, szkody i marginesu dumpingu chińskich i indyjskich producentów eksportujących.

628 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem to do Sądu należy ocena użyteczności środków organizacji postępowania (zob. wyrok z dnia 9 marca 2015 r., Deutsche Börse/Komisja, T-175/12, niepublikowany, EU:T:2015:148, pkt 417 i przytoczone tam orzecznictwo).

629 W niniejszej sprawie informacje zawarte w aktach sprawy są wystarczające, aby umożliwić Sądowi wydanie orzeczenia, ponieważ mógł on skutecznie rozstrzygnąć spór na podstawie żądań, zarzutów i argumentów przedstawionych w toku postępowania przed sądem oraz w świetle dokumentów przedłożonych przez strony.

630 W rezultacie wniosek o zastosowanie środka organizacji postępowania należy oddalić, jak również skargę w całości, bez konieczności orzekania w przedmiocie dopuszczalności lub skuteczności wszystkich zastrzeżeń kwestionowanych przez Komisję, które zostały oddalone co do istoty.

W przedmiocie kosztów

631 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę, należy obciążyć je ich własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję i przez interwenientów, zgodnie z żądaniami tych ostatnich.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona.**

2) **China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products oraz pozostali skarżący, których nazwy wymieniono w załączniku, zostają obciążeni kosztami postępowania.**

Gervasoni Madise Nihoul

Frendo Martín y Pérez de Nanclares

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu.

Sekretarz Prezes
E. Coulon

Spis treści

Okoliczności powstania sporu 2

Przebieg postępowania i żądania stron 3

Co do prawa 4

W przedmiocie dopuszczalności 4

W przedmiocie braku jasności i precyzji skargi 5

W przedmiocie dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim została wniesiona przez CCCME we własnym imieniu 6

– W przedmiocie czynnej legitymacji procesowej 7

– W przedmiocie interesu prawnego 11

W przedmiocie dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim została wniesiona przez CCCME w imieniu jej członków, i w przedmiocie dopuszczalności argumentów podniesionych na poparcie skargi 12

– Brak reprezentatywnego charakteru 12

– Charakter zaskarżonego rozporządzenia 14

– Członkowie nieobjęci próbą 16

– Ograniczenie argumentów, które mogą zostać podniesione 17

W przedmiocie dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim została wniesiona przez pozostałe osoby prawne, których nazwy wymieniono w załączniku I 18

Wniosek w przedmiocie dopuszczalności 19

Co do istoty 19

W przedmiocie zakresu kontroli sądowej 20

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego ustalenia istnienia szkody i związku przyczynowego 20

– W przedmiocie pierwszej części zarzutu pierwszego, dotyczącej obliczenia wielkości przywozu 21

– W przedmiocie drugiej części zarzutu pierwszego, dotyczącej wskaźników makroekonomicznych wykorzystanych przez Komisję w celu ustalenia szkody poniesionej przez przemysł Unii 29

– W przedmiocie trzeciej części zarzutu pierwszego, dotyczącej rentowności producentów z Unii 34

– W przedmiocie czwartej części zarzutu pierwszego dotyczącej próby producentów z Unii 36

– W przedmiocie piątej części zarzutu pierwszego, dotyczącej włączenia cen wewnątrzgrupowych do obliczeń kosztów przemysłu Unii 39

– W przedmiocie szóstej części zarzutu pierwszego, dotyczącej głównie różnicy w praktykach przypisywanych producentom eksportującym w zależności od ich indyjskiej lub chińskiej przynależności 40

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego związku przyczynowego 41

– W przedmiocie pierwszej części zarzutu drugiego, dotyczącej braku jednoczesności między wzrostem przywozu po cenach dumpingowych a pogorszeniem się sytuacji przemysłu Unii 42

– W przedmiocie drugiej części zarzutu drugiego, dotyczącej konieczności przeprowadzenia analizy szkody dla poszczególnych segmentów 47

– W przedmiocie trzeciej części zarzutu drugiego, dotyczącej cen przywozu i wagi podcięcia cenowego 50

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego odmowy przekazania określonych informacji 54

– W przedmiocie dopuszczalności zarzutu trzeciego 54

– W przedmiocie związku między prawem do obrony a obowiązkiem zachowania poufności 57

– W przedmiocie pierwszej części zarzutu trzeciego, dotyczącej wniosku o przekazanie obliczeń wykonanych przez Komisję 59

– W przedmiocie drugiej części zarzutu trzeciego, dotyczącej wniosku o udostępnienie obliczeń w postaci zagregowanej 65

– W przedmiocie trzeciej części zarzutu trzeciego, dotyczącej innych informacji, których udzielenia zażądała CCCME 67

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego porównywalności cen wykorzystanych do obliczenia marginesu dumpingu i analizowania szkody 70

– W przedmiocie pierwszej części zarzutu czwartego, dotyczącej metody NKP po NKP 71

– W przedmiocie części drugiej zarzutu czwartego, dotyczącej braku informacji o właściwościach porównywanych produktów 73

– W przedmiocie części trzeciej zarzutu czwartego, dotyczącej dostosowania z tytułu kosztów produkcji żeliwa ciągliwego 73

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego dostosowania dokonanego z tytułu VAT 75

W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego kosztów SOA oraz zysków 78

W przedmiocie wniosku o zastosowanie środka organizacji postępowania 80

W przedmiocie kosztów 81